

TÂN ĐI Ổ

Bình minh
và Hoàng hôn

Trần Huyền

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

Mục Lục

Mục Lục

- Chương 1: Làm Sao Em Khóc?
- Chương 2: Cũng Chỉ Bởi Tuổi Trẻ Bồng Bật
- Chương 3: Buổi Chiều Tà Hôm Ấy
- Chương 4: Thế Xác Cùng Tâm Tư Tuổi Dậy Thì
- Chương 5: Còn Ai Yêu Em Nữa Đâu
- Chương 6: Cánh Chim Bay Và Cô Đảo Im Lìm
- Chương 7: Anh Sợ Nhất Bị Người Ta Khích, Đặc Biệt Là Em!
- Chương 8: Bí Mật Ngày Sinh Nhật
- Chương 9: Vốn Sinh Ra Đã Là Sai Lầm
- Chương 10: Con Hận Lý Trí Của Mình
- Chương 11: Sẽ Có Một Ngày Anh Ấy Tìm Thấy Cô Ấy
- Chương 12: Bác Sĩ Cũng Không Chữa Được Vết Thương Lòng
- Chương 13: Nếu Anh Có Xảy Ra Chuyện Gì, Làm Sao Tiếp Tục Kiếm Tìm Em Được?
- Chương 14: Hãy Đưa Anh Đi Với!
- Chương 15: Hồng Nhan Đến Độ Héo Tàn
- Chương 16: Hạnh Phúc Mong Manh
- Chương 17: Đợi Chờ Khắc Khoải Khôn Nguôi
- Chương 18: Thói Quen Của Loài Cá
- Chương 19: Ngọc Vỡ
- Chương 20: Chi Bằng Chúng Ta Đánh Cược Một Phên
- Chương 21: Vĩ Thanh

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Làm Sao Em Khóc?

Mùa hè năm 1989, theo chân bố mẹ chuyển công tác, Kỉ Đình lần đầu tiên đặt chân đến thành phố phương Nam này, khi ấy cậu vừa tròn mười một tuổi.

Mẹ Kỉ Đình vốn là người miền Bắc, bố cậu – Kỉ Bồi Văn – lại sinh ra ở miền Nam.

Lớn lên, Kỉ Bồi Văn khăn gói lên miền Bắc học chuyên ngành Vật lý, sau khi tốt nghiệp được giữ lại trường giảng dạy, vợ ông cũng dạy khoa Văn cùng trường. Miệt mài với sự nghiệp trồng người ở xứ sở này đã mười mấy năm, thế nhưng Kỉ Bồi Văn vẫn không quen nổi với kiểu khí hậu khô lạnh ở miền Bắc. Đến lúc cậu con trai lên lớp năm, sau khi liên hệ được với Đại học G ở tỉnh lỵ quê nhà, ông đã thuyết phục vợ chuyển về sinh sống ở miền Nam.

Cố Duy Trinh, người bạn tốt từ thuở ấu thơ của Kỉ Bồi Văn, cũng là Phó Chủ nhiệm khoa Thương mại của Đại học G, đã dàn xếp đâu ra đấy, hết lòng giúp đỡ ông trong quá trình chuyển công tác, thế nên ngay sau khi thu vén ổn thỏa căn nhà trong khu tập thể cán bộ nhân viên trường, cả nhà Kỉ Bồi Văn lập tức sang tận nơi chào hỏi gia đình họ Cố.

Bạn cũ lâu ngày mới hội ngộ, hỏi lòng hỏi dạ xiết bao. Hàn thuyên một hồi, Kỉ Bồi Văn bèn hỏi đến bọn trẻ nhà Cố Duy Trinh, “Sao không thấy hai viên ngọc quý nhà ông đâu?”.

Vợ chồng Cố Duy Trinh có một cặp song sinh nữ, năm nay vừa lên tám. Năm năm trước, khi hai cô bé vừa mới vào lớp mẫu giáo, Kỉ Bồi Văn từng gặp mặt chúng, quả thực là sáng sủa đáng yêu hiếm có.

Cố Duy Trinh nghe thấy bèn hỏi vợ, “Phải rồi, hai đứa chạy biến đi đâu rồi em nhỉ?”.

Lúc ấy vẫn còn chạng vạng, sắc trời chưa tối hẳn.

Vợ của Cố Duy Trinh là Uông Phàm cười cười bảo: “Bọn trẻ ăn cơm xong, chắc chạy loăng quăng đâu đấy thôi”.

Trong khu tập thể này có không ít cô cậu trạc tuổi cặp song sinh nhà họ Cố, bình thường giờ này chúng vẫn tùm tùm với nhau, chạy nhảy đùa giỡn khắp nơi trong khuôn viên trường, đến tối mịt mới mìm về nhà làm bài tập. Cố Duy Trinh nghe vợ nói thế, cũng không lấy làm lạ.

Vì mối giao tình giữa hai ông chồng, Uông Phàm cùng Từ Thục Vân – vợ Kỉ Bồi Văn – cũng đã có dịp quen biết nhau, nay mấy người lớn được dịp ngồi hàn huyên, đương nhiên tâm tình mãi vẫn không hết chuyện. Vợ chồng Cố Duy Trinh không có con trai, trông thấy cậu chàng Kỉ Đình tuy tuổi còn nhỏ song đã sớm chín chắn, lại khôi ngô nhả nhận liền không ngớt lời khen ngợi, bao nhiêu tình cảm yêu mến cứ dào dạt tuôn ra. Cố Duy Trinh cười bảo với Kỉ Bồi Văn, “Ông Kỉ này, từ nay hai gia đình chúng ta được ở gần nhau rồi, phải coi nhau như người một nhà nhé, mà nếu có thể trở thành người một nhà thật thì đúng là chuyện tốt đẹp đấy”.

Vợ chồng Kỉ Bồi Văn hiểu ngay ý tứ trong lời ông bạn, cả mấy người bất chợt nhìn nhau cười ha hả. Uông Phàm cố nén cười trách chồng, “Con cái mới tí tuổi đầu mà anh đã tính toán như thế sao?”.

“Cứ cho là tính toán đi, cũng là một phép tính đáng hài lòng đấy chứ. Cậu cả nhà anh Kỉ được dạy dỗ đến nơi đến chốn, làm sao mà chệ vào đâu

được, có điều không biết cô nào nhà mình có được cái phúc phận này thôi”, Cố Duy Trinh bảo.

Vợ chồng Kì Bồi Văn ngoài miệng chối đây đây, thế nhưng khi liếc sang cậu con trai, trong lòng không nén nổi khắp khởi mừng rỡ.

Kì Đình ngồi một bên, làm gì không hiểu được ý tứ trong những lời bông đùa của người lớn, se sẽ đỏ ửng mặt, nhưng cậu không góp lời. Do được cha dạy dỗ nghiêm khắc từ nhỏ nên trước nay cậu luôn là một đứa trẻ lễ phép, biết điều, nhưng nghe mãi những lời thế này, dần dà cậu cũng thấy vài phần chán ngán.

Rốt cuộc thì vẫn là mẹ hiểu lòng con trai, Từ Thục Vân phát hiện ra Kì Đình cứ nhấp nhồm không yên, nghĩ là do cậu còn tâm tính trẻ con nên không hào hứng với những cuộc trò chuyện của người lớn, bèn bảo, “Nếu thấy chán, con cứ đi loăng quăng đâu đó một chút, ngày đầu tiên đến đây vẫn chưa quen, đừng đi xa quá là được”.

Kì Đình như thế được lệnh tha bổng, nhưng lại không tiện tỏ ra mừng rỡ quá, nên chỉ dạ vâng chào hỏi vợ chồng Cố Duy Trinh rồi bước ra khỏi nhà họ Cố.

Khu tập thể cán bộ nhân viên trường khi ấy chỉ vồn vện chưa đến chục dãy nhà cao không quá ba tầng, được xây dựng từ vài chục năm về trước, cũ kỹ lắm rồi. Ngăn giữa các dãy nhà là những đám cây cỏ um tùm, phía trước phía sau các khối nhà đều có một thảm cỏ xanh tươi mơn mớn, những dây thường xuân xanh rì rậm rạp cùng những giống cây leo dại mọc hoang khác bám kín những vách tường bong tróc lở loang hướng về phía mặt trời, từ xa xa nhìn lại, cảnh sắc thật lãng mạn, nên thơ!

Đương nhiên, cậu nhóc mười một tuổi Kì Đình chẳng thương thức mấy thứ này làm gì, nhà mới của cậu cách nhà chú Cố đúng một dãy, cậu men

theo con đường nhỏ rêu bám đầy trong khuôn viên trường, dạo quanh ngõ nghiêng đầy vẻ tò mò.

Khu tập thể cán bộ nhân viên trường cách khu sinh hoạt của sinh viên một quãng, thế nên ở nơi này không có vẻ đông đúc ồn ào của trường đại học, chỉ lơ thơ mấy khóm hai, ba đứa trẻ tíu tít, lằng xằng chơi trốn tìm. Kì Đình nghĩ bụng, có lẽ hai cô con gái song sinh nhà chú Cố cũng ở trong đám này đây.

Lúc ấy, sắc trời dần ngả màu ảm đạm. Bóng tối buông xuống, đám trẻ con chơi trốn tìm đã thưa thớt đi nhiều, Kì Đình cảm thấy mình càng đi càng xa, dần dà đến mấy ông già bà cả tản bộ cũng không còn thấy nữa, bốn bề lặng phắc. Đám hoa cỏ vốn sum sê tươi tắn dưới ánh mặt trời giờ đã chuyển thành từng đám tối tăm. Trong lòng cậu bỗng đâu gợn nỗi hãi hùng, đang định men theo lối cũ quay về, không may đạp vào giữa bụi cây thấp lùm xùm ở gần, chỉ nghe thấy một đợt ào ào, ràn rạt, kèm thêm cả mấy tiếng rên rỉ khe khẽ, bất chợt giật thót mình. Cậu thu hết can đảm bước lên phía trước, khe khẽ vén cành lá ra, nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm chặt lấy nhau giữa đám cây cỏ rậm rạp. Kì Đình còn nhỏ, nào có ngờ đây chính là nơi hò hẹn yêu đương của những cặp uyên ương vốn nhan nhản thành quen ở trường đại học, cậu chàng kinh ngạc đến đỏ bừng mặt. Cặp uyên ương kia thì chẳng lấy gì làm thẹn thùng, cậu nam sinh còn nạt nộ một câu, “Nhìn cái gì mà nhìn!”.

Kì Đình vội vã buông ngay bàn tay đang vén cành cây, quay người chạy thực mạng, đến lúc chắc chắn là đã vượt lại cái cảnh kia ở phía sau rồi, vẫn còn không nén nổi cảm giác xấu hổ. Cậu đã từng này tuổi đầu, ít nhiều đã có thể đoán được việc mình vừa mới bắt gặp là việc gì.

Vất vả lắm mới cân bằng lại được nhịp tim đang đập loạn xạ, Kì Đình bỗng phát hiện mình đang ở một chỗ rất lạ, những bụi cây san sát đã ở đằng sau, vầng trăng đang dần ló dạng. Văng vẳng đâu đây có tiếng khóc thút thít, nhưng khi cậu nín thở lắng nghe thì lại chẳng thấy tiếng gì nữa.

Đến lúc này, dù có là con trai thì cậu cũng không tránh khỏi sờn hết gai ốc. Cậu đã định bỏ đi, thế nhưng cái thói hiếu kỳ lại thôi thúc cậu dẫn lên trước vài bước, qua một lớp ánh trắng, trước mắt lại là một thảm cỏ xanh rộng lớn. Ở đó, có một cô bé xinh xắn mặc chiếc váy màu phấn hồng đang ngồi khóc.

Kỉ Đình nhủ thầm, có lẽ suốt đời mình cũng chẳng bao giờ quên được cảnh này.

Bất kể là người lớn hay trẻ con, trong lòng đều ẩn chứa một nơi chốn yếu mềm, đợi chờ một thời khắc như thế, một tình cảnh như thế, một câu nói như thế hoặc một con người như thế khẽ khàng chạm tới. Đối với Kỉ Đình, bây giờ chính là thời khắc ấy. Dưới ánh trăng mờ ảo, cô bé đang khóc trông yếu đuối tựa thủy tinh, khiến cậu không nén nổi ước ao được nâng niu cô trong lòng bàn tay mình. Cô gái nhỏ nghe thấy tiếng bước chân, ngừng bật tiếng khóc, chỉ dùng đôi mắt ứa lệ yên ắng ngắm nhìn người con trai xa lạ. Kỉ Đình bước đến bên cô, khom người trước mặt cô mà hỏi, “Em bé, sao em lại khóc?”.

Cô bé ngần ngừ một hồi rồi đáp, “Tại em sợ trời tối”.

Nước mắt cô không còn tuôn rơi nữa, Kỉ Đình nhìn vào trong đôi mắt đen láy sâu thẳm thẳm ấy, bất chợt thấy thương cảm trong lòng. Trái tim của người con trai này lần đầu tiên bùng lên mong muốn được bảo vệ một con người.

“Có anh ở bên cạnh đây, em không phải sợ gì cả.” Cậu mỉm cười nhìn cô, mạnh dạn thốt ra lời hứa hẹn, thậm chí còn chưa hề nghĩ xem tại sao mình lại nói như thế.

“Anh nói thật chứ?” Cô bé hỏi với giọng non nớt ngây ngô.

“Ừ, có điều em phải kể cho anh nghe trước đã, sao em lại ở đây?”

“Nhà em ở trong trường.”

“Thế em tên là gì?”

Cô bé không nói. Kỉ Đình nghĩ bụng, bố mẹ đã dạy cậu không được tùy tiện nói cho người lạ biết tên mình. Thế nên cậu toét miệng cười, “Anh cũng ở trong trường, hôm nay vừa mới chuyển đến. Anh tên là Kỉ Đình.”

Cô bé chần chừ một lúc, rồi nói, “Em... em tên là Cố Chỉ Di”.

Vì Cố Duy Trinh đã sớm giải quyết xong xuôi thủ tục chuyển vào trường tiểu học trực thuộc Đại học G cho Kỉ Đình, nên ngay buổi sáng hôm sau, vợ chồng Kỉ Bồi Văn đã chuẩn bị sách vở cặp túi đầu ra đẩy để con trai sẵn sàng đến lớp. Kỉ Đình vừa mới vào lớp sáu, hai chị em sinh độ nhà họ Cố lên lớp ba, thế nên Kỉ Bồi Văn và Cố gia đã bàn bạc ổn thỏa, để ba đưa trẻ đi học cùng nhau, cùng canh chừng để ý đến nhau.

Gần đến nhà chú Cố, từ xa xa Kỉ Đình đã trông thấy cô bé cậu gặp tối qua. Nghĩ đến chuyện tối qua, cậu vẫn thấy hơi ngỡ ngàng, cậu đã thầm hứa với lòng mình sẽ bảo vệ cô bé hết như một nam tử hán đại trượng phu nhỏ tuổi, ai ngờ lúc hai người quay trở về cậu mới phát hiện mình không tài nào phân biệt nổi phương hướng, làm cách gì cũng không tìm thấy lối về, nói thẳng ra là bị lạc đường, cuối cùng chính cô bé nhỏ tuổi kia đưa cậu về khu tập thể cán bộ nhân viên trường. Hiển nhiên là cô bé rành địa thế vùng này hơn cậu rất nhiều, rẽ trái hoặc phải một hồi, đến lúc cậu mừng rỡ trông thấy khu tập thể ở trước mặt, thì đã không còn thấy tăm tích cô bé đâu nữa. Đáng lẽ cậu phải sớm nghĩ đến việc này, người họ Cố đâu có nhiều nhận gì, hóa ra cô chính là một trong hai đứa bé của cặp song sinh nhà chú Cố. Nghĩ đến đây, trong lòng cậu trai nhỏ tuổi bỗng dấy lên một niềm vui nho nhỏ. Dựa vào mối quan hệ của hai nhà, về sau cậu sẽ tha hồ được chơi đùa bên cô bé. Cậu âm thầm giấu kín nỗi phấn khởi, cùng bố bước đến trước mặt chú Cố, ngoan ngoãn chào thật to, “Cháu chào chú Cố ạ”. Sau đó, cậu hớn

hở quay sang nói với cô bé còn đang cúi đầu chỉnh lại quai đeo cặp sách, “Chỉ Di, anh lại gặp em rồi”.

Cô nhóc nghe thấy liền ngẩng đầu lên. Tầm mình trong những tia nắng sớm, ở cô hoàn toàn không thấy đâu vẻ yếu đuối sợ sệt tối qua, đôi mắt đen lay láy nhìn thẳng vào Kì Đình và Kì Bồi Văn. Kì Đình cảm thấy hơi ngượng trước ánh nhìn của cô bé, thế nhưng đôi mắt cùng gương mặt tựa thiên thần ấy, cậu không thể nào nhận lầm được.

Cô bé định mở miệng thì Cố Duy Trinh đã bật cười, “Ồ, Kì Đình sao đã biết Chỉ Di nhà chú nhỉ? Thế nhưng cháu nhận lầm rồi, con bé này là Chỉ An, Chỉ Di với dì Phàm còn chưa ra... Ấy, Ông Phàm, vừa mới nhắc đến em xong...”.

Kì Đình nhìn về phía sau lưng chú Cố, chỉ thấy dì Ông Phàm dắt một cô bé đi ra, từ vẻ ngoài đến cách ăn vận chẳng khác một ly với cô nhóc “Chỉ Di” trước mặt cậu.

Cố Duy Trinh cười, nắm lấy tay con gái, “Chỉ Di, sao con lại biết anh Kì Đình thế? Có phải là tối qua hai đứa đã gặp nhau không?”.

Chỉ Di khe khẽ gật đầu, rồi mỉm cười, “... Anh Kì Đình”.

Đến lúc này, Kì Đình mới biết mình đã nhận nhầm người, bỗng đâu thấy lúng túng. Cố Duy Trinh cười bảo, “Cháu cũng không phải là người đầu tiên bị nhầm đâu, có điều về sau anh em thân nhau rồi, chắc chắn không lầm được nữa, hai đứa chúng nó dễ phân biệt lắm”.

Cô nhóc Chỉ An cuối cùng cũng chỉnh sửa xong cặp sách, dẫu dẫu mở mà rằng, “Đồ ngốc thì chắc chắn không nhận ra được rồi”.

“Cái con bé này, ăn nói kiểu gì thế? Anh Kì Đình là con nhà bác Kì đấy, cũng là anh của con, về sau các con đi học rồi về nhà với nhau, phải nghe lời anh mới được.”

Chỉ An không cãi lại nữa, thế nhưng khuôn mặt chỉ hiện vẻ khinh khỉnh.

Lại đến lượt Ông Phàm giải vây, bà cười bảo, “Các con đi học đi, không lại muộn bây giờ”.

Kỉ Đình nhìn Chỉ An và Chỉ Di, không nén nổi hồ hoặc, hóa ra cậu nhận lầm người thật.

Người ta vẫn nói, chị em hay anh em song sinh, chỉ cần cùng giới tính, tính tình thường khác nhau một trời một vực. Cố Chỉ Di và Cố Chỉ An cũng thế, cho dù lúc còn là trẻ sơ sinh đỏ hỏn, hai đứa thuộc loại người ta ghé mắt nhìn vào đã có cảm giác là từ cùng một bọc chui ra, nhưng sau khi quen thân một chút thì sẽ không thể nhận lầm được nữa.

Chỉ Di là chị, Chỉ An là em, nghe nói hai cô nhóc chào đời cách nhau một tiếng đồng hồ.

Sau khi quen biết với chị em nhà họ Cố, nghĩ lại lần nhận lầm hai người trong buổi sáng hôm ấy, Kỉ Đình vẫn cảm thấy buồn cười. Bởi vì Cố Chỉ An tuyệt đối không thể là người nấu mình trong một góc tối khóc lóc được, cô bé chỉ có thể làm người khác phải khóc ròng mà thôi. Chỉ An cũng học lớp ba như Chỉ Di, vẻ ngoài xinh xắn hết như một cô búp bê Tây, nhưng trong đám nhóc cùng trang lứa ở khu tập thể Đại học G, cô nàng lại là kẻ xưng hùng xưng bá không cần phải bàn cãi. Cô bé bạo dạn, nhanh nhẹn, tò mò, hiếu động, khỏe mạnh, lanh lợi, lại có cái vẻ táo tợn đến con trai cũng không bì nổi. Trẻ con chơi với nhau vốn khó tránh khỏi chành chọe gây gổ, nhưng nếu có ai đẩy nhỡ dạn bắt nạt cô hay cô chị Chỉ Di, bất kể là trai hay gái, hơn tuổi hay kém tuổi, cô nhất định không đánh cho đối thủ khốn khổ xin tha thì quyết không bỏ cuộc. Điều đầu đầu hơn là, cô bé có thói xấu thích giành giật đồ của người khác, bất kể là đồ chơi hay truyện tranh, người ta càng thích cô càng muốn cướp lấy. Thế nhưng những thứ vất vả nhọc công giăng từ tay người khác, cô lại chẳng nâng niu gì, vầy vò vài lượt là vứt sang một bên. Cứ cái kiểu đấy, tự nhiên những tranh cãi xung

quanh cô cũng nổi lên liên miên. Đôi lúc vì tuổi còn nhỏ, người thấp bé, Chỉ An cũng phải chịu thiệt thòi, thế nhưng từ trước tới nay cô bé chưa từng chịu nhện bao giờ, kể cả có bị đẩy dúi dụi xuống đất, bầm dập mình mẩy hay rùng rùng máu mũi, cô cũng phải bạt mạng bò dậy xông vào đối phương mà đá, đấm, cào, cắn. Những đứa trẻ tầm tuổi cô bé, cho dù là mấy cậu trai hùng hổ, có mấy ai từng gặp cái tính khí ngang ngạnh bất chấp hết thảy kiểu này, vậy nên trong các cuộc xô xát của Chỉ An, đa phần vẫn là cô nàng giành chiến thắng. Tiếng tăm của cô bé dần dà lan rộng, trẻ con ở khu Đại học G này đều nhất loạt phục tùng cô, thường thì cứ sau giờ tan học, cô nàng lại dẫn đầu mười mấy đứa trẻ con lớn bé lố nhố “sục sạo” khắp nơi mọi chốn trong khuôn viên trường, quậy phá nghịch ngợm không để đâu cho hết.

Kỉ Đình lúc mới chuyển đến cũng thường nghe mọi người nhắc đến những “thành tích” chói lọi của Chỉ An, nhưng cũng chẳng tin lắm. Tuy cậu biết Chỉ An không phải một đứa trẻ ngoan ngoãn, thế nhưng món châu báu lung linh trông bề ngoài nhỏ nhắn yếu mềm hết như Chỉ Di này làm sao có thể là “ma vương cái thế” trời không sợ, đất không e như lời người lớn vẫn nói được. Cho đến một lần, chính mắt cậu trông thấy cô bé cười lên người một thằng con trai hơn cô cả một cái đầu, vừa đánh vừa chửi, cậu mới đành mắt chữ O mồm chữ A mà tin rằng lời đồn ấy không phải là hoang đường. Điều khiến Kỉ Đình thắc mắc là lần ấy cô nàng “dạy dỗ” thằng nhóc kia chỉ vì thằng nhóc ấy ăn trộm mấy con cá vàng của Chỉ Di. Nhưng ngay sau khi giành lại được mấy con cá rồi, cô bé lại xé toạc túi nylon đựng cá, giương mắt nhìn con cá vàng tuyệt vọng giãy giụa trên mặt đất cho đến lúc chết.

Vì cái tính quậy phá của Chỉ An, giáo viên cùng phụ huynh những đứa trẻ khác ở trường không hiếm bận đến tận nhà họ Cố mách tội, vợ chồng Cố Duy Trinh đau đầu nhức óc vô cùng, dỗ dành yêu thương cũng vậy, mắng mỏ nghiêm khắc cũng thế, bao nhiêu lần uốn nắn cứng mềm, cô nhóc Cố Chỉ An vẫn không sửa đổi. Ban đầu họ vẫn ngỡ cô bé cướp đồ của người khác chỉ vì ham hố dăm thứ mới mẻ nhất thời, nên cứ giao hẹn với

cô, nếu muốn gì thì cứ nói với bố mẹ, chỉ cần là thứ mà gia đình có thể chấp nhận thì đều mua cho cô được, nhưng những thứ được dâng đến tận tay thế này cô bé hoàn toàn chẳng thèm ngó ngang tới. Có lúc, Cố Duy Trinh, trông thấy cô nhóc làm việc gì càn quấy, mắng mỏ mấy câu, cô còn gân cổ lên cãi với vẻ coi trời bằng vung. Ông bố ba máu sáu cơn, mấy lượt định phá bỏ cái giao hẹn “dạy dỗ con cái không dùng roi vọt” giữa hai vợ chồng, nhưng lần nào Uông Phàm cũng níu chặt lấy chồng, để ông bình tĩnh lại. Vợ chồng đồng tâm, ông làm sao không hiểu những gì Uông Phàm chẳng nói ra lời, thế nên mắng mỏ xong xuôi rồi, lúc nào ông cũng chỉ một mình buông tiếng thở dài, cuốn cờ dẹp trống, mà đứa con gái nhỏ vẫn cứ tự tung tự tác như xưa. Lúc bấy giờ trong lòng hai người họ thường vẫn không nén nổi nghĩ rằng: Cũng may còn có Chi Di.

Đúng thế, Chi Di là món bảo bối của hai vợ chồng họ, không ai có thể không thương yêu một đứa bé như vậy. Cô bé bình thường chẳng mấy nói năng, cũng không biết nói ra những câu làm người ta vui lòng, cái đáng yêu đáng mến của cô là ở chỗ, lúc cha mẹ mỗi mệt nhất biết rót mời cốc nước, lúc cha mẹ tức giận nhất biết nắm lấy tay họ. Nhìn vào đôi mắt to tròn biết nói của cô bé, vợ chồng Cố Duy Trinh cảm thấy tất bực dọc đều tiêu tan hết. Cố Duy Trinh vẫn thường tâm sự với Uông Phàm rằng, hai đứa con gái từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cứ sao lại khác nhau gớm ghê làm vậy? Thế nhưng điều khiến vợ chồng họ lo lắng chính là tính cách hướng nội của Chi Di, cô bé không hoạt bát hiểu động như những đứa trẻ cùng trang lứa, tối ngày chỉ thích thui thủi một mình, thú vui duy nhất là nuôi cá. Đối với bể cá vàng tự tay chăm chút, cô bé nâng niu như vật báu, phần lớn thời gian ngoài giờ học đều đổ hết vào đó. Có lúc đến bố mẹ cô bé cũng bản khoăn tự hỏi, mấy con cá vàng chỉ biết bơi qua bơi lại trong nước, không biết nói cũng chẳng biết làm trò mua vui cho người ta, không hiểu có ma lực gì mà có thể thu hút một đứa nhỏ đến thế. Đôi khi hai vợ chồng họ cũng thử gắng hỏi con, thế nhưng bản thân Chi Di cũng không trả lời nổi, chỉ bảo là thích thì cứ thích vậy thôi. Vì con gái cưng có sở thích này, vợ chồng Cố Duy Trinh và Uông Phàm cũng vui lòng mua cá mới cho con liên tục, ngoài ra

còn mua cả những cuốn sách hướng dẫn nuôi cá tại nhà nữa. Dần dần, Cố Chỉ Di nghiêm nhiên trở thành tay nuôi cá nghiệp dư nhỏ tuổi, ấn tượng đầu tiên của khách khứa khi lần đầu tiên đặt chân vào nhà họ Cố chính là những bể cá được bày đặt khắp nơi này.

Ngoan ngoãn hẳn nhiên là một điều tốt, thế nhưng một đứa bé gái đang tuổi chạy nhảy hiếu động mà lại hướng nội thế này thì không ổn cho lắm. Vợ chồng Cố Duy Trinh vẫn thường khuyến khích Chỉ Di chịu khó ra ngoài chơi với các bạn, nên đôi lúc Chỉ Di cũng theo chân Chỉ An chạy nhảy khắp trường. Khổ nỗi cô bé có dáng vẻ xinh xắn, tính cách lại quá hiền lành, nên hay bị mấy đứa con trai nghịch ngợm chọc ghẹo. Cũng có đứa vì từng ném mùi khố sủ dưới tay Chỉ An nên lập tức lôi Chỉ Di ra làm bia trút giận. Thế nên cứ khi nào Chỉ An không có ở bên, Chỉ Di rất dễ biến thành đối tượng bắt nạt của lũ trẻ. Cô bé có nếm đòn thì cũng chỉ giấu kín trong lòng không dám hó hé, vì nếu Chỉ An phát hiện ra, thế nào cũng có một trận đánh nhau to.

Kể cũng lạ, hai đứa trẻ con có tính cách như mặt trăng, mặt trời, vậy mà từ nhỏ đã thân thiết đặc biệt. Chỉ có lúc ở bên Chỉ An, Chỉ Di mới có vô khối chuyện để kể mãi không hết, có thứ gì hay đẹp cũng muốn nhường lại cho Chỉ An. Lần nào Chỉ An làm bố mẹ nổi trận lôi đình, Chỉ Di cũng đứng ra che chở cho em. Chỉ An tuy không nói ra, cũng không thích dắt Chỉ Di đi chơi cùng, càng chẳng ưa mấy con cá vàng của chị gái, thế nhưng nếu trông thấy ai bắt nạt Chỉ Di, cô bé tuyệt đối không buông tha. Người ngoài nhìn vào đều nói, điều này cũng là tự nhiên thôi, còn ai thân thiết hơn hai chị em sinh đôi được cơ chứ, vợ chồng Cố Duy Trinh nghe thấy, cũng chỉ đành nở nụ cười méo xệch. Có điều tình cảm giữa hai chị em Chỉ Di, Chỉ An khăng khít gắn bó như thế cũng là việc đáng an ủi với họ.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cũng Chi Bời Tuổi Trẻ Bồng Bật

Ngày ngày cùng nhau đến trường, tan học lại cùng nhau đi về, Kì Đình và hai chị em nhà họ Cố dần dà thân thiết với nhau. Thực ra, nếu nói cho chính xác, chỉ có Kì Đình với Chi Di là gắn bó hơn cả, vì tuy các bậc phụ huynh của hai nhà để ba đứa nhỏ tan học đi về một lượt, để mắt trông nom nhau, thế nhưng chuông báo hết giờ vừa mới vang lên, Chi An đã ba chân bốn cẳng chạy mất tăm mất tích, có khi đụng mặt cô bé trên đường hay ở nhà họ Cố, cô cũng dẫu môi bĩu mồm, không thèm đếm xỉa tí gì đến cậu.

Kì Đình cũng đã từng thử tham gia với nhóm của Chi An, thế nhưng từ nhỏ bố mẹ cậu đã dạy: đi có dáng đi, ngồi có tướng ngồi, đàn hoàng quy củ, học rộng biết nhiều mới thực là một đứa trẻ ngoan. Thế nên trừ những buổi học chính quy, họ còn sắp xếp kín đặc các buổi học thêm cho cậu, bàn học của cậu lúc nào cũng bày la liệt các loại sách báo bố mẹ đặt cho. Hiếm hoi lắm cậu mới bước ra ngoài cho thoáng khí một chút, làm sao quen được với cái trò nông cuồng sục sạo khắp nơi mọi chốn trên dãy núi phía sau trường của đám Chi An. Lúc mới đầu thấy lạ lắm hay hay, Kì Đình cũng theo chân Chi An đi hù dọa các cặp tình nhân lén lút hẹn hò ở những chỗ vắng, rồi làm ná bắn chim, chọi dế, chơi trò giấu rồi tìm kho báu. Chi An cũng vui vẻ chơi với “tên đồng bọn” lớn hơn cô mấy tuổi. Thế nhưng Kì Đình suy cho cùng vẫn chín chắn biết điều hơn Chi An, lại quen làm một đứa trẻ ngoan rồi, những lúc Chi An bướng bỉnh đành hanh, hoặc gây ra những trò bậy bạ quá lỗ, cậu thường không bao giờ tiếp tay làm xằng mà còn đem lời ngăn cản. Tuy thế, mấy lượt cậu chàng người ngợm lấm lem

bùn đất về nhà, vẫn cứ bị bố mẹ quở trách gay gắt. Còn Chỉ An thì ghét cậu chàng lắp ba lắp bắp, chân tay lóng ngóng, dần dà, cũng không thèm chơi với cậu nữa.

Chỉ Di với Kì Đình thì lại hợp nhau. Kể cũng lạ, cô bé Chỉ Di trước nay vẫn hay khép kín ngượng ngùng, từ bé đến giờ, ngoài Chỉ An ra, cô bé chỉ thích vui vầy bên Kì Đình. Cô bé còn vui lòng chia sẻ với cậu về đám cá vàng cưng cùng kinh nghiệm nuôi cá. Dần dần, Kì Đình cũng bắt đầu nhận ra được hầu hết các loại cá, hóa ra chúng có biết bao nhiêu chủng loại cùng đủ thứ tên gọi kỳ quái lạ lùng, nào là Mắt Ròng, Đầu Hồ rồi La Hán... Chỉ Di cũng kiên nhẫn nghe cậu kể về những điển cố cùng truyền thuyết mà cậu biết được từ chỗ bà mẹ dạy Văn hay ở trong sách. Hai đứa trẻ lặng lẽ vẫn thường ở lì trong thư phòng của nhà họ Cố hay nhà họ Kì làm bài tập, hoặc đứa nào làm việc đứa nấy, lòng dạ đều cảm thấy thật thoải mái yên ổn.

Kì Đình có lúc thầm nghĩ trong lòng, Chỉ Di quả là một cô gái nhỏ khiến người ta phải thương cảm, ngoan ngoãn đáng yêu là thế, vậy mà sức khỏe lại yếu kém, bệnh nặng bệnh nhẹ liên miên, ốm một cái là lại phải ở nhà tĩnh dưỡng. Có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tính tình cô bé khép kín như vậy. Thành tích học tập của cô bé cũng bị ảnh hưởng, cũng may là chú Cố với dì Ưng Phàm không câu nệ chuyện này lắm, đối với hai người họ, điều quan trọng nhất là con gái được mạnh khỏe.

Kì Đình là con một, hết thầy tinh lực của hai vị phụ huynh trong nhà đương nhiên đều dồn lên một mình cậu, cũng là phải lẽ. Thế nhưng, một nhà có hai đứa con cùng tuổi như bên Cố Duy Trinh thì trong lòng người lớn đúng là cũng có chuyện nhất bên trọng, nhất bên khinh, suy cho cùng thì trái tim người ta cũng đâu có nằm ở chính giữa. Như Kì Đình thấy, thời gian và sự chăm sóc mà hai vợ chồng chú Cố dồn vào Chỉ Di nhiều hơn bao nhiêu so với Chỉ An. Về việc này, mọi người đều có thể lý giải được, sức khỏe Chỉ Di không tốt, đúng là cần quan tâm chăm sóc hơn, còn Chỉ An khỏe như rồng như hổ, càng không có ai kèm cặp, cô bé lại càng hơn

hở. Còn về mặt vật chất, nhà họ Cố vẫn gắng sức giữ cho công tâm, chỉ cần một cô con gái có, cô kia nhất định cũng phải có. Điều khiến Kỉ Đình thấy lạ lùng nhất là, người cha Kỉ Bồi Văn của cậu, thường ngày vốn nghiêm nghị, chẳng mấy khi cười nói lại chỉ yêu chiều một mình Cố Chỉ An, mỗi lần sang nhà họ Cố chơi, ông đều tặng riêng cho Chỉ An một món quà nho nhỏ. Đương nhiên, Chỉ Di cũng nhận được một món quà y hệt, thế nhưng người tinh mắt đều nhận ra, mấy cái súng cao su với lồng chim đan vót trau chuốt ấy đều là thứ đồ chơi chỉ một mình Chỉ An ưa thích. Thi thoảng Kỉ Đình cũng khó tránh khỏi bất bình trong dạ, ông bố lúc nào cũng mặt mày dăm dăm khó khăn trước cậu, thế mà lại rất hay bị những câu nói vô tâm hay mấy hành động nghịch ngợm nho nhỏ của Chỉ An chọc cho cười xòa vui vẻ. Đối với tâm tư của người lớn, Chỉ An trước sau chỉ một thái độ chẳng hề hay biết, thế nhưng lòng ưu ái của Kỉ Bồi Văn cũng làm cô bé cảm thấy có thêm một cái ô che chở, cứ hễ gây chuyện, không dám nói với bố mẹ, cô bé liền nhờ cậu đến bác Kỉ thay mặt xuất đầu lộ diện. Những chuyện nhỏ nhặt không có gì ghê gớm, Kỉ Bồi Văn đều gánh thay cho cô bé, vợ chồng Cố Duy Trinh biết chuyện, cũng chỉ nửa đùa nửa thật trách móc ông bạn thân, rằng cứ đà này thì ông sẽ làm hư Chỉ An, khiến cho cô bé càng thêm ngông cuồng phá phách. Kỉ Bồi Văn chỉ cười ha hả bảo rằng, “Tôi lại cứ ưa mấy cô nhóc có cá tính như thế đấy”.

Quãng đời con trẻ cứ thế rề rà trôi qua trong niềm khao khát lớn lên đầy bức thiết, đến lúc ngoái đầu nhìn lại, mới hay thời gian chảy trôi, hóa ra cũng chỉ là chuyện thoáng chốc của một khắc nhắm mắt mở mắt mà thôi. Sau khi tốt nghiệp tiểu học, Kỉ Đình không chọn theo học tiếp cấp trung học ở ngay trong trường trực thuộc Đại học G. Một nam sinh như cậu, mặt mũi sáng sủa, thanh tú, thành tích học tập nổi bật, lại ngoan ngoãn lễ phép, đương nhiên là đối tượng cưng nựng trong mắt thầy cô giáo cũng nữ sinh trong lớp, có điều vì gia giáo nghiêm cần, bản tính vốn điềm đạm, nên tình cảm cá nhân của Kỉ Đình phát triển khá muộn. Vậy là, trong lúc các cô cậu trong lớp đang đắm chìm giữa màn mông lung huyền ảo của thời hoa niên,

cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch chỉ biết vùi đầu vào sách vở, chăm chỉ học hành, ngày ngày cố gắng.

Khi ấy là thời kỳ tiểu thuyết Quỳnh Dao và Kim Dung nhan nhản khắp nơi, thâm yêu và được trộm nhớ là thứ tâm sự phổ biến nhất của các cô cậu nam thanh nữ tú đa sầu đa cảm. Cơ hồ trong lòng mỗi cô con gái đều có một nỗi “đau thương tươi đẹp”, mỗi cậu con trai đều ảo tưởng vung kiếm hành hiệp giang hồ. Mà những loại sách vở này tuyệt đối bị cấm đoán trong đời sống của Kỉ Đình, trên giá sách của cậu, ngoài sách giáo khoa ra, chỉ có Năm nghìn năm lịch sử với lại Mười vạn câu hỏi vì sao, hiếm hoi lắm mới có mấy cuốn tiểu thuyết, nhưng cũng chỉ có cái kiểu Thép đã tôi thế đấy mà thôi.

Một ngày nọ của năm thứ hai, Kỉ Đình phát hiện ra ở góc kín trong hộp bàn của mình có một lá thư rất đẹp gấp thành hình trái tim, người viết thư cho cậu là một cô nữ sinh học rất khá trong lớp, ở ngay khu nhà cạnh nhà cậu. Kỉ Đình cũng hiểu bập bõm nội dung trong thư, nhưng cậu hoàn toàn không thể nào tưởng tượng ra mối liên hệ giữa những tâm tư tình cảm thiếu nữ mơ hồ ấy với cô bạn cùng lớp mỗi ngày vào học tan học đều đụng mặt.

Lưu Lý Lâm về mặt này sớm già dặn hơn cậu, kêu ầm lên là cô gái nọ thâm thương trộm nhớ cậu rồi.

Kỉ Đình sợ bạn gái kia khó xử, nên không cho Lưu Lý Lâm rêu rao ra, chỉ lẳng lặng cất kín lá thư. Cậu không ghét bỏ gì chủ nhân của lá thư ấy, nhưng tất cả chỉ có thế. Tuy nhiên, cậu ngăn được thói lảm lời của Lưu Lý Lâm chứ không chặn nổi bản thân mình khỏi mỗi bản khoản nghĩ ngợi, lá thư thoang thoang hương thơm ấy cơ hồ đã mở ra một cánh cửa trong trái tim cậu, đằng sau cánh cửa ấy dường như cất giấu một bóng hình bàng lảng như có như không. Cậu không thích cô nữ sinh viết thư cho mình, thế thì cậu thích ai? Mà thích là kiểu cảm giác gì kia chứ?

Trong đầu cậu nhanh như chớp lóe ra một suy nghĩ, sau đó lập tức dập tắt nó, rồi bỗng dưng đỏ lựng mặt mày. Cậu thiếu niên mười lăm tuổi bị một đồng tâm tư nặng nhứt khó hiểu làm cho vánh vất cả đầu óc, đây là lần đầu tiên từ khi cha sinh mẹ đẻ cậu chịu nghĩ ngợi nghiêm túc về vấn đề này, dường như trong đó còn có cả chút hoang mang của tuổi mới lớn nữa.

Đương nhiên những vấn đề này không phải một chốc một nhát là tìm ngay ra lời giải đáp, hôm ấy lúc tan học, cậu dặn dò Lưu Lý Lâm không được kể chuyện này với ai, rồi sau đó như mọi khi xốc cặp sách lên đứng chờ Chỉ Di trên con đường mà khối tiểu học tan giờ ắt hẳn đi qua.

Một đám học sinh tiểu học mặc đồng phục từ các phòng học túa ra, cậu nhìn thấy Chỉ An đầu tiên. Chỉ An với Chỉ Di đều đã là học sinh lớp sáu. Đến độ tuổi này, không ai còn nhằm hai chị em với nhau được nữa. Chỉ An tuy là em, nhưng đã nhỉnh hơn Chỉ Di một cái đầu, cô bé không còn thích mặc quần áo hay làm tóc kiểu công chúa như Chỉ Di, tuy không tránh khỏi việc mặc đồng phục, nhưng cũng không chịu buông xuôi an phận. Như bây giờ chẳng hạn, bộ đồng phục rộng lưng thùng khoác lên dáng người gầy gò của cô bé, khăn quàng đỏ thì xiên xẹo xô lệch trên cổ, ăn rơ với khuôn mặt sắc nét và dáng vẻ bất cần, khiến người ta chỉ liếc mắt đã dễ dàng nhận ra cô bé trong đám đông.

Xung quanh Chỉ An vẫn là mấy đứa bạn chơi từ nhỏ, đều là mấy thằng con trai ngỗ ngược nổi tiếng vùng này, cô bé vừa đi vừa khoa chân múa tay nói gì đó. Kỉ Đình đoán chừng: cô nhóc chắc chắn đang tính toán gây ra trò gì bậy bạ đây.

Lúc Chỉ An đi ngang qua người cậu, cậu mỉm cười với cô bé, thế nhưng cô làm bộ không hề nhìn thấy mà đi vượt lên luôn. Kỉ Đình thấy gương mặt quá, đành chỉ liếc mắt dõi theo bóng hình cô, liền đó đã nhìn thấy Chỉ Di đeo cặp sách từ lớp học đi ra.

Hai người sóng vai bước xuôi theo con đường dẫn về nhà, trên đường đi thảng hoặc cũng có bạn chơi cùng Kỉ Đình hay Chỉ Di nhìn hai đứa đi với nhau mà cười cười về mờ ám, nhưng hai người cũng coi như không thấy gì. Kỉ Đình đã quen rồi, cậu cảm thấy trong lòng bình thản như không. Ngay từ khi còn nhỏ cậu đã chủ định trong lòng rằng sẽ chăm sóc cho Chỉ Di thật tốt, cậu nói được thì sẽ làm được.

Bình thường hai cô cậu cũng chẳng to nhỏ chuyện trò gì nhiều, nhưng trông thấy bộ dạng hoang mang suốt chặng đường về của Kỉ Đình, Chỉ Di không nén nổi tò mò liền hỏi, “Anh Kỉ Đình, anh nghĩ ngợi cái gì mà cứ ngẩn ra thế?”. Cô bé không hỏi thì thôi, vừa cất lời, khuôn mặt vốn trắng trẻo của Kỉ Đình thoát ửng đỏ.

“Anh có nghĩ gì đâu, chỉ tại hôm nay bài thầy giáo giảng trên lớp có chỗ vẫn chưa hiểu lắm. Chỉ Di, chúng mình đi nhanh lên chút, xem có phải con cá Mắt Rồng màu xanh của em hôm nay sắp đẻ không”, Kỉ Đình vội vã chuyển đề tài.

Chỉ Di biết tông cậu chàng không nói thật, nhưng cô bé cũng không hỏi cho rõ ngọn ngành, chỉ nhoẻn miệng cười cười, rồi rảo chân bước theo hướng về nhà cùng cậu.

Thời trung học của Kỉ Đình trôi qua yên bình phẳng lặng, cậu nghĩ, nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ, cả đời cậu chắc cũng sẽ trôi qua như thế. Học hết cấp hai sẽ lên cấp ba, học xong cấp ba thì vào đại học, tiếp tục đào sâu học tập, tốt nghiệp xong sẽ ở lại trường giảng dạy như bố mẹ hằng mong đợi, lấy một cô vợ gia giáo có trình độ tương đương, lại thêm tâm đầu ý hợp, sinh một đứa con, dồn hết tâm huyết vào nó, uốn nắn chăm bẵm nó trở thành một trí thức hết như cậu vậy, rồi sau đó yên tâm mà già đi, còn đứa con sẽ lập lại một đời giống như cha nó.

Thực ra như thế cũng không có gì là không ổn, thế nhưng, cậu nghĩ bụng, nếu đã biết rõ cả cuộc đời nhất định sẽ sống như vậy, thì chí ít trong

lúc vẫn còn tự do tự tại, sao không thể làm một số việc ngoài kế hoạch cơ chứ, một chút ít ngoại ý cũng chẳng thể nào khiến cậu đi chệch quỹ đạo cuộc đời được, mà lại khiến cậu vui vẻ hơn. Thế nên sau khi kết thúc cấp hai, Kỉ Đình điền vào tờ đơn đăng kí nguyện vọng trường cấp ba cái tên Ngũ Trung. Ngũ Trung cũng là trường cấp ba trọng điểm ngang ngửa với trường chuyên trực thuộc Đại học G, tỷ lệ thi đỗ đại học hằng năm ổn định ở vị trí một trong hai trường hàng đầu cả nước, thế nhưng điều thu hút Kỉ Đình hơn là ở chỗ, địa điểm của trường với Đại học G vừa hay phân cách đôi nơi, một nam một bắc hai đầu thành phố. Nếu cậu đỗ vào Ngũ Trung, đương nhiên sẽ phải nội trú tại trường. Sống trên đời đã gần mười sáu năm, trước nay Kỉ Đình vẫn chưa từng rời khỏi bố mẹ quá một tuần, lần lâu nhất mà Kỉ Đình còn nhớ được là đợt tham gia cắm trại kéo dài năm ngày hồi mùa hè năm lớp bảy. Mặc dầu trại hè là do nhà trường tổ chức, nhưng trong thời gian cậu ra khỏi nhà, mẹ cậu vẫn cứ săn sóc từng ly từng tí. Thực ra Kỉ Đình cũng cảm thấy rất nực cười, cậu không phải một đứa không biết tự chăm lo cho bản thân, cũng không phải đứa ngỗ nghịch phá phách, hầu hết thời gian cậu đều có thể tự cắt đặt mọi việc ổn thỏa, thế nhưng bố mẹ lại cứ căng thẳng thái quá. Nghe nói là vì mẹ cậu khá vất vả trong khi mang thai cậu, trước cậu, mẹ đã từng bất cẩn bị sảy mất một đứa đã thành hình trong dạ, khó khăn lắm mới có được Kỉ Đình, lúc còn đang bụng mang dạ chửa cũng dăm bảy lần sóng gió, đến lúc sinh thì lại sinh non. Thế nên, bố mẹ Kỉ Đình chỉ giận không thể nào lấy dây mà trói chặt cậu vĩnh viễn vào người mình được, trong quá trình dạy dỗ cậu quyết không lờ làng sai sót lấy nửa bước. Kỉ Đình hiểu được nỗi khổ của cha mẹ cậu, thế nhưng cũng không rõ tại sao, cậu vẫn cứ khao khát được rời khỏi bố mẹ để tự do hít thở một phen, cho dù chỉ là chốc lát thôi cũng cam lòng.

May là sau khi cậu nộp đơn đăng ký nguyện vọng xong xuôi, bố mẹ cậu vẫn chẳng mảy may nghi ngờ chút nào, có lẽ họ vẫn đinh ninh rằng việc con trai tiếp tục theo học trường chuyên thuộc Đại học G là chuyện đương nhiên không cần bàn cãi, không cần lo lắng làm gì cho mệt. Trường Ngũ Trung tuy tuyển sinh khắt khe, thế nhưng Kỉ Đình tương đối tự tin vào

thành tích của mình, chỉ cần không có điều gì quá bất ngờ xảy ra, thì nhận được thông báo trúng tuyển của trường Ngũ Trung là việc hoàn toàn nằm trong dự liệu. Tưởng tượng ra cảnh bố mẹ đến lúc ấy chắc vì việc này mà biến sắc, nhưng cũng chỉ bất lực không biết phải làm sao, thì ngoài cảm giác căng thẳng âu lo ra, Kỉ Đình còn thấy chút mừng vui âm thầm không nén nổi. Niềm vui ấy thậm chí còn hơn cả cảm giác mừng rỡ lúc cậu được tuyên dương danh hiệu một trong ba học sinh tốt nghiệp xuất sắc của cả khối.

Lễ tốt nghiệp của khối trung học được tổ chức chung với lễ tốt nghiệp của khối tiểu học, vừa hay, chị em Chi Di cũng tốt nghiệp cấp một, thế nên vợ chồng hai nhà Cố Duy Trinh với Kỉ Bồi Văn đều đến dự. Lúc Kỉ Đình thay mặt các học sinh tốt nghiệp lên bục đọc diễn văn, nhìn cậu chàng nho nhã thanh tú đứng trên đài, nói năng trôi chảy với chất giọng nho nhã thanh tú đứng trên đài, nói năng trôi chảy với chất giọng nho nhã riêng có của mình, không chỉ vợ chồng Kỉ Bồi Văn xúc động đến ướm đầm đôi mắt, ngay cả gia đình Cố Duy Trinh vốn là bạn bè thân thiết cũng cảm thấy được thơm lây.

Thế nhưng, điều khiến mọi người bất ngờ nhất là cô nàng Chi An. Vốn bấy nay nghịch ngợm bướng bỉnh, làm thầy cô đau đầu nhức óc, nên cô bé tuyệt nhiên không có duyên với danh hiệu học sinh ưu tú, nhưng không thể không thừa nhận là về mặt học hành, cô cũng có tư chất hơn người. Cô bé cả ngày chơi bời phá phách, thế mà thành tích lại không tồi chút nào, bình thường cũng không chăm chỉ cần cù làm bài tập cho lắm, kiểm tra này nọ cũng đại khái cho xong, thế nhưng những dịp thi cử càng quan trọng, nỗ lực của cô bé càng nổi bật. Cô cũng thường tự xưng là “tuyển thủ thi cử”, lần thi tốt nghiệp cấp tiểu học này, thật đáng kinh ngạc, Chi An cũng trở thành học sinh đạt điểm cao nhất khối. Thầy cô giáo có thể không tặng cô giải thưởng học sinh tốt nghiệp ưu tú nhất, thế nhưng danh hiệu “Học tập xuất sắc” dành cho người có thành tích tốt nghiệp đứng đầu thì không thể lọt khỏi tay cô bé.

Lúc ban lãnh đạo trường lên bục trao thưởng, hết thầy các em học sinh nhận thưởng đều dàn thành hàng ngang, Chi An tuy đứng trên đài, nhưng vẫn giữ nguyên cái vẻ cười cợt tinh bơ, còn đám bạn bè ngỗ ngược từ nhỏ lớn lên cùng cô bé thì ở dưới bục nhốn nháo huýt sáo, ra sức hoan hô cổ vũ. Cô bé cũng phối hợp ăn ý ngay, ban giám hiệu vừa phát thưởng xong, cô liền ra bộ tíu tít hôn gió chùn chụt, khiến cho tất thầy những người theo dõi đều phải phá lên cười, đến cả Chi Di bấy nay vẫn rụt rè im ắng cũng phải đứng bật dậy, nhiệt liệt vỗ tay tán thưởng cô em.

Kỉ Bồi Văn nhìn sang Cố Duy Trinh bảo, “Ông xem, Chi An nhà ông cũng hay đấy chứ”. Cố Duy Trinh lắc đầu, “Giá mà nó có một nửa cái biết điều ngoan ngoãn của Kỉ Đình nhà ông bà là tôi cũng mừng lắm rồi, thành tích chỉ là chuyện nhỏ, tu dưỡng nên người ra sao mới là việc lớn”.

Kỉ Đình đứng ngay cạnh Chi An, cậu chàng lúc này cũng chỉ cao hơn Chi An nửa cái đầu, cậu nhìn Chi An cầm tờ giấy khen trong tay, cười rạng rỡ với mọi người ở phía dưới, ánh dương chói chang ngày tháng sáu dường như cũng vì đó phải chịu thua kém vài phần. Cậu bất giác nở nụ cười mãn nguyện, tuy rằng Chi An không thân thiết với cậu như Chi Di, thế nhưng trong lòng cậu, cô bé cũng giống như em gái nhỏ vậy, nên từ sâu thẳm trong lòng cậu thực sự cảm thấy mừng vui.

Buổi tối, cả hai gia đình ăn uống bên nhà họ Kỉ, Từ Thục Vân – mẹ Kỉ Đình – thân chinh xuống bếp tất bật chuẩn bị cả buổi chiều, Uông Phàm cũng xắn tay vào giúp, lúc mọi người yên vị, hẳn nhiên đã có cả một bàn đồ ăn thức uống ngon lành. Cố Duy Trinh còn mang từ nhà sang loại rượu ngon mà bình thường ông không dám uống, định bụng sẽ nhân cơ hội này nhâm nhi vào ly với ông bạn quý. Vừa mới ngồi xuống, Cố Duy Trinh đã vỗ vai Kỉ Đình, khen ngợi rầm rĩ một hồi, vợ chồng Kỉ Bồi Văn tuy khiêm nhường đáp lại mấy câu, thế nhưng nhìn vào cậu con trai, nổi lòng hồ hởi không khỏi tuôn trào. Lúc rót rượu, Cố Duy Trinh cũng đổ đầy một ly cho Kỉ Đình, bảo rằng, “Kỉ Đình khá lắm, không chỉ làm cho bố mẹ nở mày nở

mặt, đến chú Cố đây trông vào cũng thấy vui mừng, hôm nay cháu cũng uống một tí đi”. Kỉ Đình còn chưa nói gì, Từ Thục Vân đã cười cười ngăn lại, “Nó vẫn trẻ con, sao đã biết uống rượu, hai anh uống với nhau là được rồi”.

Kỉ Bồi Văn cười bảo với vợ, “Đàn ông con trai uống một tí cũng có sao, bình thường không để con nó uống, nhưng vào mấy dịp vui như hôm nay, nếu con muốn uống một chút thì cũng không sao cả”. Từ Thục Vân lúc này mới không nói gì nữa.

Kỉ Đình nhìn thứ chất lỏng trong suốt trong cái chén nhỏ trước mặt, bất giác ngần ngừ. Thật tình, từ nhỏ tới lớn, cậu chưa từng thử giọt rượu nào, thế nhưng xem trong tiểu thuyết hay trên ti vi có nhiều người hay uống rượu đến thế, như thế cái thứ rượu này phải là thứ gì đó quý giá ngon lành lắm, cậu lại cảm thấy vài phần tò mò, bèn nâng lên sát mũi hít hà một hơi, thế mà, vừa chạm phải hơi rượu, cậu đã chùn lại luôn.

Chỉ Di ở bên cạnh nhìn sang, nhoẻn miệng cười, “Anh Kỉ Đình không muốn uống, hình như anh ý chẳng thích rượu đâu”.

Kỉ Đình vừa định đặt ly xuống, Chỉ An liền nhoai người sang, cầm ly rượu của cậu lên, “Con xem nào, xem rốt cuộc thì rượu có gì hay ho chứ”.

Cố Duy Trinh chau mày nạt, “Con gái tí tuổi đầu không được uống rượu, còn ra thể thống gì nữa”.

Chỉ An trề môi, nhưng vẫn đưa ly kề miệng, nhấp một ngụm, sau đó thề lưỡi bảo, “Cũng chả có gì hay, chẳng qua là cái vị thế này đây”. Nói đoạn Chỉ An lấy mu bàn tay chùi miệng, trả ly rượu về trước mặt Kỉ Đình, nhướn mày, cười cười nhìn Kỉ Đình, cứ như thể bày trò khiêu chiến trong im lặng, Kỉ Đình đón lấy ly rượu, không hó hé một lời, ngẩng đầu lên, uống một hơi cạn sạch, cậu không ngờ rượu lại cay đến thế, nghẹn đến nỗi ho sặc sụa không dứt, Từ Thục Vân với Ưông Phạm được một phen chân tay

quỳnh quáng, nào đưa khăn giấy, nào vỗ lưng cho cậu, Chỉ Di vội vã lấy một cốc nước ngọt cho cậu.

Chỉ An cười xì một tiếng, bảo rằng, “Có đến nỗi phải thế không?”.

Ông Phàm vốn rất ít khi nặng lời với cô bé cũng phải mở miệng bảo luôn, “Cái con bé này, ăn nói kiểu gì thế? Con mà không thách anh Kì Đình thì anh có uống một hơi thế không?”.

“Mọi người có ai nghe thấy con bảo anh ý uống không?” Chỉ An không phục. Lúc này Kì Đình đã hồi lại, không biết là do bị ghen hay do men rượu, vì kìm nén hay vì ngượng ngùng, mà khuôn mặt trắng trẻo của cậu giờ đỏ gay, cậu nghe thấy dì Ông Phàm trách mắng Chỉ An, vội lập bập nói ngay, “Dì Ông Phàm, không phải tại em Chỉ An đâu ạ, là vì cháu không biết uống rượu thôi, lại uống vội quá”.

Kì Bồi Văn cũng bảo, “Mắng cháu nó làm gì, là tại Kì Đình nhà tôi vốn không biết uống rượu đấy mà”.

“Một tí rượu này cũng không uống được, thế mà còn đòi làm con trai.” Chỉ An không biết điều, bồi thêm một câu.

Kì Đình càng đỏ mặt tía tai. Cố Duy Trinh nhìn sang Chỉ An mắng, “Con thì biết cái gì, con mà học được ít nét tốt của anh Kì Đình, có phải bố mẹ đỡ khổ biết bao nhiêu không”.

Chỉ An hếch mặt lên, “Anh ta thì có gì mà tốt đẹp, chẳng qua là học sinh tốt nghiệp ưu tú rơm chứ gì? Hiếm hoi lắm đấy chắc?”.

Cố Duy Trinh giận đến nỗi mạch máu xanh lè trên trán cũng giật giật, “Cái thứ không hiếm hoi lắm này con cũng có được bao giờ đâu, sao tôi lại có đứa con gái thế này cơ chứ”.

Thấy rõ không khí bỗng chốc đi xuống, Từ Thục Vân vội vàng dàn hòa, “Anh Cố à, Chỉ An vẫn còn là trẻ con, việc gì phải nghiêm trọng thế?”

Nãy giờ Chỉ Di vẫn im lìm không nói gì, giờ đặt ngay đĩa xuống, khẽ giọng bảo, “Bố ơi, Chỉ An hôm nay lên bục nhận thưởng, tại sao mọi người chỉ nhớ mỗi việc anh Kỉ Đình được khen thưởng, chẳng ai nhắc đến Chỉ An cả?”.

Những lời ấy vừa thốt ra, cả mấy người lớn đều nhất loạt nhìn nhau sững sờ, Cố Duy Trinh cũng bỗng chốc im bật.

Lúc ấy, Chỉ An đứng bật dậy, nói với chị, “Ai mà thèm mọi người khen ngợi chứ? Đẳng nào trong mắt bố mẹ cũng chỉ có một đứa con gái thôi mà”. Nói đoạn cô bé đẩy ghế ra đằng sau, rồi rời khỏi bàn ăn, chạy biến ra khỏi nhà họ Kỉ.

“Chỉ An!” Chỉ Di gọi giật một tiếng, nhìn thấy cô bé không thèm ngoài lại, liền đứng ngay dậy, “Bố mẹ, con đi xem em thế nào”. Nói rồi cũng theo chân đi ra ngoài luôn.

Kỉ Đình cũng muốn đi, nhưng chỉ cảm thấy váng vất mơ màng. Bốn người lớn đều sững sờ một hồi, rồi lại bắt đầu lặng lẽ ăn tiếp. Một lúc lâu, vẫn là Kỉ Bồi Văn mở lời trước, “Ông Cố à, nói thật một câu, ông bà thấy đối xử với con Chỉ An thế này có công bằng không?”. Cố Duy Trinh định nói lại ngừng, thở dài một tiếng. Uông Phàm liếc nhìn chòng một cái, rồi bảo, “Thành tích của Chỉ An trước nay đều rất khá, vợ chồng em không phải không biết, có điều con bé này cứ hấp tấp quá, bọn em cũng chỉ mong nó ngoài việc học ra, những mặt khác cũng phải từ tốn cẩn thận một tí. Huồng hồ, Chỉ Di lần này thi cử không ra sao, bọn em cũng lo nếu cứ khen con em, lại làm con chị chạnh lòng... Làm cha mẹ thật khổ nhất đời, có điều thực là không ngờ mọi sự lại ra nông nổi này...”.

Kỉ Bồi Văn im lặng một hồi, rồi lại bảo tiếp, “Có thật là vì như thế không? Duy Trinh, Ông Phàm, có những chuyện tôi không nói ra ông bà cũng hiểu, không phải tôi tọc mạch chuyện nhà hai người, thế nhưng, con trẻ tuy vẫn còn nhỏ tuổi, cơ mà trong lòng chúng có cảm nhận cả đấy...”.

Trông thấy trên khuôn mặt Ông Phàm đã lộ nét rầu rĩ, Từ Thục Vân vội lay lay chõng, “Thôi đừng nói nữa, ăn cơm đi, Chi An chẳng qua là nhất thời giận thối trẻ con ra, không sao đâu mà”.

Bốn người lúc này mới tiếp tục ăn, Kỉ Đình nghe bập bõm tiếng được tiếng chẳng, nhưng cậu hiểu là bây giờ không nên nhiều lời, cậu cảm thấy đầu óc càng đau nhức hơn, bèn nhất quyết nhóm dậy nói, “Chú Cố, dì Ông Phàm, bố mẹ, con thấy hơi váng vất, con vào phòng nằm một tí nhé”.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Buổi Chiều Tà Hôm Ấy

Kỉ Đình đi vào buồng trong rồi, Từ Thục Vân cười bảo, “Cái thằng bé này, xem ra một tí rượu cũng chẳng uống được thật”. Cả mấy người còn lại đều miễn cưỡng cười cười, bữa cơm qua quýt kết thúc trong cảm giác gượng gạo như nhai rơm.

Uông Phàm cùng Từ Thục Vân vừa mới thu dọn bát đĩa, Chỉ Di đã quay trở lại, vừa vào đến cửa đã sốt ruột bảo với Uông Phàm, “Mẹ ơi, con không tìm thấy em Chỉ An đâu cả, làm thế nào bây giờ?”.

Uông Phàm dỗ dành cô bé, “Ngốc ạ, trường rộng thế này, con tìm em ở đâu được, mượn này có đứa nào thạo đường hơn em con? Yên tâm đi, chơi ở ngoài một rồi nó khắc mò về ngay ấy mà”.

Tiền cả nhà Cố Duy Trinh về rồi, Từ Thục Vân vẫn còn loay hoay trong bếp, Kỉ Bồi Văn bước vào phòng con trai.

Kỉ Đình nửa tựa nửa nằm ở đầu giường, mắt nhắm tịt, đeo tai nghe, sắc mặt vẫn đỏ lựng, không biết đã thiếp ngủ hay đang chăm chú nghe cái gì. Kỉ Bồi Văn ngồi xuống bên giường, khẽ khàng gỡ đôi tai nghe bên tai Kỉ Đình, Kỉ Đình thấy động, bèn mở choàng mắt, lật bật ngồi ngay dậy, “Bố, có việc gì thế ạ?”.

Kỉ Bồi Văn lấy chiếc tai nghe đưa sát lại tai mình, vừa để gần chút, đã nghe thấy bên trong vang ra tiếng nhạc rầm rầm như muốn nổ tung, ông

khẽ chau mày, bấm nút dừng, lấy băng cassette ra xem. Hóa ra là album của nhóm Beyond. Lúc bấy giờ Beyond đang nổi đình nổi đám, trong đám học sinh của Cố Duy Trinh có không ít cô cậu mê mẩn ban nhạc này, nên đại khái ông cũng đã nghe qua ít nhiều. Nhưng vừa nghe thấy âm thanh đàn trống cuồn cuộn cùng tiếng hát như thể thét gào này, ông đã thấy đầu đầu không chịu nổi. Đương nhiên, ông hiểu rằng sở thích của trẻ con chẳng hề giống với những người thuộc thế hệ mình, nhưng đúng là trước nay chưa từng nghĩ rằng cậu con trai lạng lẽ thư sinh lại đi thích cái thứ này.

“Bố lại cứ tưởng là con đang nghe băng độc tấu dương cầm mà mẹ con mua cho cơ đấy.” Kì Bồi Văn đưa trả cái máy nghe nhạc với băng cassette vào tay cậu con trai, điềm đạm nói.

Kì Đình cup mắt xuống, bất giác lấy tay mân mê cái dây đeo tai nghe, đáp lời, “Con có nghe, có điều nghe nhiều quá rồi nên cũng chán”.

“Cái này... con không thấy ồn ào quá à?” Kì Bồi Văn trở vào chiếc băng cassette trong máy nghe nhạc.

Kì Đình nhoẻn cười, nhưng chẳng nói năng gì. Đương nhiên cậu sẽ không nói rằng, thực ra cậu rất thích cái thứ nhạc có phần ngông cuồng này, không hiểu sao, khi nghe nó cậu lại cảm thấy hưng phấn.

Kì Bồi Văn nhìn vẻ cười cười của Kì Đình, nghĩ bụng, có lẽ ông chẳng hiểu rõ cậu con trai bấy nay vẫn khiến ông tự hào như ông vẫn tưởng. Thấy Kì Đình không hó hé gì, ông quyết định tự khơi chuyện ra nói, “Bố nghe hiệu trưởng Trần ở trường các con kể là, hình như con điền tên Ngũ Trung trong tờ đơn nguyện vọng”. Ông gắng sức giữa giọng điệu thật tự nhiên, như thể trò chuyện với con trai lúc bình thường vậy.

Kì Đình ngay lập tức mở to mắt, liếc nhìn bố, sau đó tựa hồ đã hiểu ra điều gì, tia sáng lóe lên trong mắt vội vã biến mất, thế nhưng sau đó cậu lại chọn cách im lặng. Kì Bồi Văn thấy con vẫn không nói gì, liền tiếp lời,

“Ngũ Trung thì cũng không tệ, nhưng mà người ở trường đấy hơi phức tạp, lại xa nhà quá, bố với mẹ con đã bàn bạc một chút, và nghĩ là con nên học tiếp trường chuyên ở đây thì hay hơn, thế nên, bố đã cậy nhờ hiệu trưởng Trần giúp con sửa đổi phần nguyện vọng rồi”. Nói xong những lời này, Kỉ Bồi Văn chăm chú nhìn con trai, thế nhưng khuôn mặt Kỉ Đình chẳng biểu hiện gì, khiến ông bỗng nhiên chẳng biết làm thế nào, đành phải nói bồi thêm một câu, “Con trai à, bố mẹ đều muốn tốt cho con thôi, từ nhỏ đến lớn, con vẫn là một đứa con ngoan, là niềm tự hào của bố mẹ, hết thầy hy vọng của bố mẹ đều gửi gắm vào con đấy...”.

“Bố!” Kỉ Đình chen ngang lời ông, “Con hiểu rồi, con điền tên Ngũ Trung cũng chỉ là nhất thời hứng lên bày trò nghịch ngợm thôi, lúc này cũng đã thấy hối hận, mọi người sửa cho con rồi thì tốt quá”. Cậu lấy chiếc băng cassette trong máy nghe nhạc ra, rồi bước xuống giường, “Bố, con ra ngoài dạo chơi một tí”.

Nhìn Kỉ Đình bước ra khỏi cửa, Kỉ Bồi Văn thấy hơi lo lắng, con trai ông vốn là đứa hiếu lễ, ông vẫn luôn biết thế, nhưng thấy nó tiếp nhận việc này bình tĩnh quá đỗi, bản thân ông lại thấp thỏm không yên, bèn cất giọng hỏi, “Đi dạo ở đâu thế con? Trời sắp tối rồi, đừng đi xa quá nhé!”.

Kỉ Đình ở ngưỡng cửa phòng ngoài đầu lại, “Con chỉ đi loanh quanh trong trường thôi, một chốc là về ấy mà, bố yên tâm đi ạ, con không đi xa quá đâu”.

Cậu rời khỏi nhà, cứ lững thững trong khuôn viên trường dưới ánh chiều tà, trong lòng là thứ cảm giác gì, chính bản thân cậu cũng chẳng nói ra nổi, men rượu vương lại còn đang thiêu đốt cậu, thế nhưng trong lòng lại vô cùng lạnh lẽo, chỉ cảm thấy ở nơi nào đó sâu trong lồng ngực có thứ gì như nùi chỉ rối đang tắc nghẹn, chẳng phải đón đau, chỉ là nỗi buồn rầu, khóc không nổi cũng không nói ra được, một nỗi sầu không thể chịu đựng.

Đừng có đi đâu xa quá, họ đã nói thế.

Cậu biết bản thân mình sẽ chẳng đi đâu xa quá, chỉ là muốn tìm một chỗ nào đấy không có ai để mà ngấm ngội một chút, sau đó cậu vẫn sẽ quay về nhà, tiếp tục làm một đứa con ngoan. Từ khi còn nhỏ xíu, cậu đã quen với việc gắng sức đè nén thứ gì đó trong lòng mình xuống, dần dà, làm những việc mọi người cho là đúng đắn đã trở thành bản năng, đôi khi cậu cũng cảm thấy, có lẽ bản tính của mình chính là làm một đứa con ngoan vậy.

Chỗ nào cũng có người, chẳng có nơi nào để hít thở cho thỏa thuê. Kì Đình liên tục mỉm cười chào hỏi những bạn học, thầy cô giáo cùng người quen của bố mẹ mà cậu gặp trên đường, bước chân bất giác hướng về con đường nhỏ vắng vẻ, cuối cùng, người càng lúc càng thưa thớt, đây không phải con đường cậu vẫn thường đi, thế nhưng cậu cảm giác được nỗi thân quen kỳ lạ, tận đến lúc trước mắt bỗng đâu mở ra cả một khoảng rộng rãi, cậu mới biết rằng rất lâu trước đây đã từng đặt chân tới nơi này.

Vàng dương sắp lặn sau rặng núi nhuộm bốn bề một sắc vàng vọt mịn mờ, Kì Đình tựa lưng vào một tảng đá nhẵn bóng trên thảm cỏ, rút băng cassette từ trong túi ra, tỉ mỉ ngắm nghía một hồi, sau đó bắt đầu lấy hết sức giằng xé nó, cậu vò rồi đám dây từ, cuộn lên tay, rồi hung hãn giật đứt tung hết cả.

Từ trước tới nay cậu chưa làm thế này bao giờ, thế nhưng thân kệ, chẳng nào cũng có ai nhìn thấy đâu, đến khi quay trở lại trước mặt mọi người, cậu lại là một tấm gương học hành giỏi giang xuất sắc, cậu cảm thấy xưa nay chưa bao giờ được sáng khoái như lúc này. Tận đến lúc nghe thấy tiếng “ha ha”, cậu mới hoảng hồn kinh ngạc, vội vã ngừng bật động tác còn dang dở, ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô nàng Chỉ An hai tay chắp sau lưng, đứng đĩnh mò ra từ phía bên kia tảng đá.

Chỉ An không nói gì, chỉ dùng ánh mắt “bắt quả tang rồi nhé” mà nhìn vào cái kiệt tác lủng nhùng trước mặt Kì Đình. Kì Đình sững cả người, sau đó mới nghĩ bụng mình chẳng cần e dè với Chỉ An, thế nên cậu mỉm cười với cô bé, tiếp tục vò xé cái băng Beyond trước nay cậu vẫn nâng niu yêu

quý. Chỉ An nhìn một lúc, cuối cùng cũng mở miệng, “Thế này thì có gì vui, đi theo em!”.

Cô bé ra hiệu cho cậu đi theo, Kỉ Đình ngần ngợ một chút, quăng đi cái đám lằng nhằng ở tay, rồi hướng theo bóng Chỉ An mà bước. Chỉ An lon ton thành thạo dắt cậu chàng mò mẫm qua mấy bụi cây thấp lè tè lùm xùm rậm rạp, sau đó leo lên mấy mô đất thấp, cuối cùng ra hiệu cho cậu nằm rạp xuống đám cỏ trên đỉnh mô đất. Kỉ Đình làm theo, thế nhưng vẫn thắc mắc không hiểu cô bé định làm gì, chẳng mấy chốc đã thấy Chỉ An lôi từ trong túi ra một chiếc súng cao su được làm rất tỉ mỉ xinh xắn, thứ đồ này thì Kỉ Đình biết, chính là món quà mà bố cậu tặng cho Chỉ An chứ đâu. Tiếp theo, cô nàng lại móc ra mấy quả gai xù xì như lông nhím vừa nhặt dọc đường, cho một quả vào dây bắn súng cao su, rồi sau đó kéo căng hết sức, khẽ khàng vén cành lá trước mặt, nhắm thẳng phía trước. Kỉ Đình nhìn theo hướng ấy, hóa ra phía dưới mô đất mà hai đứa đang núp là một con đường nhỏ, giờ là lúc các đôi tình nhân sinh viên bắt đầu nườm nượp dạo bước trên đường, trông thấy một đôi nam nữ bám lấy nhau như trẻ sơ sinh dính liền, Chỉ An nheo một mắt lại, chuẩn bị đứng tư thế ngắm bắn.

Kỉ Đình vội vã kéo xệch cô bé, rồi lắc đầu, cậu đã sơ sơ đoán được cô bé định làm gì, nên vô thức ngăn lại. Chỉ An liếc cậu một cái cảnh cáo, sau đó ra hiệu cho cậu bỏ tay, Kỉ Đình vừa mới buông ra, cô bé đã bắn “păng” quả gai gài sẵn ở dây thun.

Thực ra cái thứ quả gai này chẳng làm cho ai bị thương được, nhưng nếu bắn ra phải da dẻ trần trụi thì cũng đau phải biết. Phát đạn thứ nhất của Chỉ An bắn trúng vào đầu “con môi”, liền sau đó là tiếng con gái kêu thất thanh, hai chiếc đầu đang ghé sát bên nhau vội vã tách ra. Hóa ra quả gai ấy đã bám vào mái tóc của cô nữ sinh, cô nàng cố gỡ mãi mà không sao giăng ra nổi, anh bạn trai ở bên cạnh cũng áp sát vào giúp một tay, ai ngờ càng gỡ càng rối, tận đến lúc đầu tóc cô gái bù xù hết cả, họ vẫn không tài nào bỏ được cái thứ của nợ đó ra nổi. Kỉ Đình vốn định trách móc Chỉ An, nhưng

nhìn thấy cảnh ấy, lại cảm thấy không kìm được, suýt thì bật cười thành tiếng, Chỉ An ở bên cũng bụm miệng lại, vô cùng vui thích.

Hai đứa trẻ con bật cười vì trò nghịch ác thành công, còn đôi tình nhân ở dưới, sau khi gỡ được quả gai quái quỷ, liền nhất loạt hẳn học nhìn về hướng bọn Kỉ Đình, anh chàng nam sinh còn dẫn mấy bước về chỗ họ, dẫn một câu, “Đứa nào?”. Chỉ An với Kỉ Đình lập tức im phăng phắc, không dám động cựa, đám cây lá rậm rạp ngay trước mắt chính là tấm màn chắn tốt nhất lúc này.

Anh chàng kia ngó quanh quất một chặp, tuy đoán được đứa bày trò tai quái đang náu trên mô đất, nhưng chỗ lối hẹp ấy không thể trèo lên được, nếu muốn cũng phải đi một đoạn dài mới đến được chỗ nấp của bọn Chỉ An, đây cũng chính là một trong những lý do khiến Chỉ An bày trò chẳng kiêng nể gì. Kỉ Đình lúc ấy không biết những điều này, cậu chỉ thấy quả tim trong lồng ngực như chực nhảy ra ngoài, tận đến lúc nghe thấy tiếng bước chân người kia đã đi xa dần, mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Vừa nhóm người dậy, cậu áy náy nhận ra rằng, trong lòng mình hóa ra chỉ tràn trề thứ cảm giác vui sướng hả hê vì đã bày được cái trò nghịch phá ấy, nỗi buồn bực bức bách ban đầu đã lui dần. Chỉ An cũng ngồi dậy, cười ha hả, “Cái anh Kỉ Đình này đúng là đồ ngốc, suýt thì bị bọn họ nhìn thấy rồi”.

Kỉ Đình đáp, vẻ không phục, “Em mà chả vậy hay sao, vừa rồi cười to thế, nếu không làm sao bọn họ nhìn lên được”.

“Anh đã nhìn thấy cái đầu rối như tổ quạ của bà chị đấy chưa?” Chỉ An cười bảo. Kỉ Đình nhớ lại, không nhịn nổi bèn cười phá lên. Cười xong, cậu thuận tay gỡ chiếc lá khô vướng trên tóc Chỉ An, “Hóa ra em chạy ra đây, mọi người ở nhà bảo là chẳng thấy em đâu cả”.

Chỉ An đang đà năm xoài ra thăm cỏ, “Anh đến nói dối cũng chẳng ra hồn. Trừ chị Chỉ Di ra, bọn họ đâu thèm đi tìm em. Bọn họ chỉ biết nói mỗi câu, Mạn này còn đứa nào thạo đường hơn con bé nữa? Chơi mệt rồi nó

khắc mò về ngay ấy mà”. Cô bé lấy một cọng cỏ ngậm vào miệng, dưới ánh mặt trời vàng vọt buổi hoàng hôn, trên gương mặt cô bé thấp thoáng vạt tối đẹp đẽ vô chùng.

Kì Đình không có cách nào phản bác lại cô bé, bởi vì cô nói chẳng hề sai, thế nên cậu chỉ đành bảo, “Thực ra chú dì cũng thương em lắm, sao em cứ thích chọc giận bố mẹ, chẳng lẽ không nghe lời được một tí hay sao?”.

Chỉ An cười phì một tiếng, phun nhánh cỏ đang ngậm trong miệng ra ngoài, “Thương em á? Mắt họ chẳng bao giờ nhìn thấy em đâu. Từ lúc em còn bé họ đã chỉ biết nói mỗi một câu: Chỉ Di thích cái này, thế thì cũng cho con Chỉ An một cái đi, thế nên những thứ chị Chỉ Di có thì em cũng có, nhưng mà những cái đấy xưa nay có phải đồ em thích đâu. Dì Ưông Phàm của anh ý mà, từ lúc em còn bé tí chưa một lần ôm em vào lòng, cũng chưa bao giờ quát mắng em, trong mắt mẹ em chỉ có mỗi Chỉ Di thôi. Lúc còn nhỏ, em cứ nghĩ là em chưa đủ ngoan, thế nên cái gì em cũng phải cố giỏi hơn Chỉ Di, kết quả học tập của em tốt hơn, môn Thể dục cũng giỏi hơn, em chỉ mong bố mẹ em nói một câu: Chỉ An cừ thật! Thế nhưng bọn họ chỉ biết nói mỗi câu: Chỉ Di, không sao đâu con, kết quả chưa cao cũng chẳng sao cả, sức khỏe còn yếu thì chịu khó nghỉ ngơi, bất kể thế nào con cũng vẫn là cục cưng của bố mẹ. Có lần em được thưởng bông hoa đỏ, hớn hờ đem về khoe với bố mẹ, họ chỉ liếc qua một cái rồi quẳng sang một bên, Chỉ Di không được bông hoa đỏ, nhưng bố mẹ lại ôm chị ấy vào lòng. Về sau em mới hiểu, một khi họ đã không ưa rồi, thì cho dù em có ngoan có giỏi đến đâu họ cũng chẳng coi ra gì, thế thì vì sao em phải cố làm vừa lòng bố mẹ chứ? Bố em chỉ đến lúc mắng em mới chịu nhìn em bằng cả hai con mắt thôi”.

“Làm sao thế được, em cũng là con gái của chú dì mà, trên đời này làm gì có bố mẹ nào lại không thương con?” Kì Đình vỗ về cô bé, nhưng chính cậu cũng cảm thấy những lời lẽ của mình thật gượng gạo.

Chỉ An cười cười vẻ kỳ quái, “Anh không biết đâu, có nhiều việc em hiểu tại sao đấy”. Thế nhưng cô bé không nói tiếp nữa, mà lại cười khẩy hỏi rằng, “Anh bảo là muốn em ngoan ngoãn một tí, thế cái tấm gương luôn nghe lời người lớn là anh đây lại đi trốn vào cái góc này để xâu xé cuốn băng làm gì thế?”.

Sắc mặt Kì Đình thoát tối sầm lại, “Có lúc anh cũng chẳng biết mình muốn làm gì nữa”.

“Chắc anh bị say rượu đấy mà, thật xấu hổ, có mỗi một chén rượu mà ra thế này.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ An hiện lên vẻ khinh bỉ.

Nói đến đây, mặt mũi Kì Đình đỏ lựng lên, “Anh nghĩ chắc là anh không uống được rượu thật”.

“Ai chúc anh đâu, là tự anh cuống cà kê uống ực một hơi đấy chứ.” Chỉ An một tay chống đầu, tay kia đẩy cậu một cái, hỏi rằng, “Nói đi, rượu có vị thế nào?”

Kì Đình ngượng nghịu bảo, “Chẳng phải em cũng nếm một tí rồi đấy thôi”.

“Em chỉ nhấp môi thôi mà. Đừng lảm lời. Nói mau, rốt cuộc là vị thế nào?”

“Ừ, cay cay, đắng đắng... Có điều cũng hơi giòn ngọt.”

Hai đứa trẻ con nằm duỗi trên thảm cỏ, ngắm nhìn bóng đêm đang dần dà nuốt trọn cả vầng dương đang lặn.

“Trời sắp tối rồi đấy.” Kì Đình thoát chợt dạ, bảo Chỉ An, “Chỉ An, có phải hồi bé em sợ bóng tối lắm phải không?”

Chỉ An làm như không hề nghe thấy lời của cậu, Kì Đình nhắc lại một lượt nữa, lần này mới nghe thấy cô nàng “Hứ” một tiếng, bảo rằng, “Em mà thèm giống kẻ nhát chết như anh à, em thích nhất buổi tối, lúc trời chạng vạng, không nhìn rõ gì nữa, trò gì cũng có thể làm được, cái gì cũng có thể mặc kệ hết”. Nói xong, cô bé đột nhiên thở hắt một hơi, khuôn mặt bé xịu nhẩn tít lại.

Vẻ mặt của cô bé làm Kì Đình hoảng hốt, vội lập cập hỏi, “Sao thế? Em khó chịu chỗ nào à?”

Chỉ An nghiêng răng ngời dậy, “Chết rồi, em đau bụng quá!”.

“Làm thế nào bây giờ? Đau lắm à? Anh em mình đi về nhà đi.” Kì Đình cố hết sức dìu cô bé dậy, nhờ chút tia sáng còn sót lại, nhìn thấy đằng sau bộ váy đồng phục màu xanh nhạt mà Chỉ An mặc riêng cho lễ tốt nghiệp hôm nay có một vết loang sẫm màu.

Cậu không nghĩ ngợi gì nhiều, lấy tay quạt một lượt lên trên đó, đưa ngón tay lên mũi người, thấy xộc lên hơi máu tanh, bất giác kinh hãi thất sắc, “Thôi chết rồi, Chỉ An, em bị chảy nhiều máu quá”.

Chỉ An cũng sợ cuống cả lên, túm váy lên ngó ngó, đầu tiên là sững sờ, “Cái gì thế này?”, sau đó cô bé như thể nhớ ra điều gì đó, liền thở hắt một lần nữa mà thét lên, “Không phải thế chứ!”.

“Cuối cùng là bị làm sao thế?” Kì Đình vẫn còn không hiểu đầu đuôi, lo lắng vô chừng, đỡ vai cô bé hỏi, “Rốt cuộc tại sao lại chảy máu thế?”.

Lời vừa dứt, cậu đã bị Chỉ An hất một cái thật mạnh. Không kịp phòng vệ, cậu lập tức lao đảo ngã oạch xuống bãi cỏ. Trong ánh hoàng hôn, cậu không nhìn rõ biểu hiện của Chỉ An, chỉ nghe thấy cô bé rít lên, “Kì Đình, anh là đồ con lợn!”. Sau đó, cô bé chạy vụt đi luôn.

Kỳ kinh nguyệt đầu tiên của người con gái luôn kéo theo cơn thức tỉnh của một thứ ý thức nào đó vốn tiềm tàng nơi sâu thẳm, sau đó cả thể xác lẫn tinh thần đều giống hệt như nhau, bắt đầu vùn vụt nảy nở.

Tối hôm ấy Chi An về đến nhà, vết máu trên váy dù đã cố sức che đậy vẫn không thể thoát khỏi con mắt của Ông Phàm. Ông Phàm hơi sững sờ một chút, nhưng vẫn lấy một gói đồ trong phòng mình ra, đặt lên đầu giường Chi An. Bà mẹ trước sau đều im lặng, Chi An cũng chẳng hé một lời, có lẽ họ đều hiểu rằng trạng thái câm lặng này không nên nảy sinh giữa mẹ và con gái, nhưng chẳng ai định phá tan cái cảnh bế tắc này.

Ông Phàm dợm bước ra khỏi phòng Chi An, nghĩ ngợi thế nào, quay đầu lại nhìn cô bé dường như đang cắm cúi làm bài, bảo rằng, “Con đã bắt đầu lớn rồi đấy, việc gì nên làm, việc gì không nên làm, phải nghĩ cho kỹ càng, đừng có ngỗ ngược không biết điều như hồi xưa nữa”.

Chi An không đáp lời, cô bé lấy cục tẩy chà thật mạnh để xóa đi vết chữ trên trang vở bài tập, tận đến lúc trên quyển vở xuất hiện một lỗ thủng, cô mới thầm nghĩ, mình lớn lên thế này vẫn là chậm quá. Chỉ có lớn bổng lên, cô mới có thể tự làm những việc mình muốn.

Đêm xuống, Chi Di nằm trên chiếc giường nhỏ bé bên cạnh giường Chi An, tò mò hỏi cảm giác của Chi An ra sao, Chi An buột miệng nói một câu: Chẳng thấy gì cả.

Với những cô nàng ở tuổi này, lần kinh nguyệt đầu tiên đem lại cảm giác sợ sệt xen lẫn tò mò, và có lẽ hơn cả là sự chờ đợi. Những cô nàng dậy thì sớm, từ lớp năm đã trải qua cái “Nghĩ lễ trưởng thành của con gái” này rồi, từ trong cái thần sắc ngập ngừng muốn nói lại thôi của họ, luôn có một tia sượng vui giấu giếm. Chi Di nghĩ, mình tuy là chị, thế nhưng cái gì cũng không bằng Chi An, đến việc trở thành một cô gái cho toàn vẹn, cũng rớt lại đằng sau em mình. Đương nhiên, cô bé cũng chẳng ganh tị với em làm gì, chỉ là trong lòng có đôi chút bồn chồn, không biết đến lúc nào, cô mới

có thể trở thành một người con gái khôn lớn đây. Thế nhưng trở thành một cô gái đã lớn khôn thì sao chứ, phải chăng là sẽ tiếp tục trở thành phụ nữ? Một người phụ nữ thuộc về một người đàn ông? Cô thốt nhiên nhớ đến bóng dáng đứng trên bục nhận phần thưởng ngày hôm nay, gương mặt sáng sủa ấy, nét mày thanh tú ấy... Tựa hồ bị chính nỗi lòng sâu kín của mình chiêm nói, Chi Di vội đưa hai tay kéo chần trùm kín đầu. Trong bóng tối hun hút, cô bé bỗng nhiên sợ hãi mơ hồ, nếu “cái ấy” mãi không chịu đến thì sẽ ra sao, cô có trở thành một người con gái cho toàn vẹn được không?

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thế Xác Cùng Tâm Tư Tuổi Dậy Thì

Nỗi lo âu giấu kín trong lòng Chỉ Di kéo dài tận hơn một năm ròng, cuối cùng vào một ngày chẳng hề có điểm gì hẹn trước, cô bé đã đón nhận kỳ “nhuộm đỏ” đầu tiên trong đời. Một thân một mình trốn trong nhà vệ sinh, cô bé vừa ngượng nghịu, lại vừa như trút được gánh nặng. Lúc đi ra, cô bé lấm lét kéo mẹ vào phòng, kể cho mẹ nghe bí mật ấy. Ông Phàm xoa lên mái tóc tơ mềm mại của Chỉ Di, thốt lên, “Các con đều lớn cả rồi đấy!”.

Đúng vậy, các cô con gái đã bắt đầu trưởng thành. Chỉ Di cảm thấy cơ thể mình mỗi ngày đều biến đổi, tuy cái biến đổi ấy chỉ chậm rãi từ từ, nhưng cô vẫn cảm nhận được. Cô giống hệt một hạt mầm trải qua cả mùa đông trong đất bùn của nhà kính đang cố sức nảy mầm. Cô cao thêm một chút, nhưng thứ khiến cô ngại ngùng nhất chính là khuôn ngực cũng đang dần dà nảy nở, có đôi chút đón đau nhoi nhoi, lẽ nào đây chính là dấu hiệu của tuổi trưởng thành? Với những biến đổi này, Chỉ Di luôn cảm thấy không thể nào quen cho nổi, có lúc cô ngấm mình trong gương, cơ hồ chẳng còn thấy đâu dáng vẻ ngày xưa nữa, nhưng nhìn kỹ lại thì hình như chẳng thay đổi là mấy, vẫn mặt mũi nhạt nhòa, mơ hồ như thể bị phủ một lớp sương mù. Cô nài nỉ mẹ mua cho bộ đồng phục rộng hơn một cỡ, tính che giấu đi những đường cong dần dà lộ lộ; cô bắt đầu phải lòng những cuốn tiểu thuyết có lối viết lách khổ đau kể lể, chọn những loại thi từ ai oán mà thuộc nằm lòng, rồi sau vô duyên vô cớ thương cảm sụt sùi. Từ Thục Vân – mẹ của Kỉ Đình – vốn là Phó Giáo sư khoa Văn, chuyên ngành Văn học cổ điển Trung Hoa, trong nhà có hẳn một tủ sách cao ngất, Chỉ Di thích

qua thư phòng nhà họ Kì, thế nhưng không hiểu sao, càng lớn lên, những lúc nhìn thấy Kì Đình cô lại càng lúng túng, không biết phải để tay chân vào đâu cho đỡ thừa – rõ ràng là cô mong chờ khôn lớn chỉ vì anh chàng ấy mà thôi. Kì Đình lúc này đã tốt nghiệp cấp ba, ra dáng một chàng thanh niên lắm rồi, tuy cậu vẫn chăm chút ân cần với Chỉ Di như thuở bé, nhưng họ không còn ngày ngày lên lớp rồi đi về cùng nhau nữa. Thế nên cho dù phát hiện ra những biến đổi ở cô gái nhỏ, cậu cũng chẳng có bụng dạ nào mà đi tìm tòi nguyên cớ bên trong, cậu chỉ biết là bây giờ, trước mặt cậu, có lúc Chỉ Di hết như một con thỏ non bị kinh động, hỏi cô bé phải chăng là có tâm sự gì, cô đều nói không phải, cậu cũng chỉ cười cười để mặc cô bé mà thôi.

Mỗi lúc nhìn thấy bóng dáng của Kì Đình, Chỉ Di đều thầm trách móc bản thân mình vô dụng, rất nhiều lần, một mình ngắm nghía mấy chú cá vàng tung tăng múa lượn giữa làn nước, cô bé đều hỏi bọn chúng: vì đâu cô chẳng thể như Chỉ An, giống hết một cây con mọc hoang, thỏa thuê vô chùng, mặc sức mà đâm cành trổ lá. Chỉ An lúc mười lăm tuổi đã cao hơn một mét sáu mươi ba, cô bé tuy không phải nữ sinh cao nhất lớp, nhưng bất kể là bạn học nam hay nữ, trông thấy cô cơ hồ đều phải ngẩng đầu lên. Cô càng lúc càng không giống với Chỉ Di, mặt phượng mảnh dài, gò má hơi cao, sống mũi thẳng tắp, bờ môi hơi mỏng, từng nét trên mặt tách riêng ra thì không có gì là đặc biệt hơn người, thế nhưng hợp lại với nhau, lại có nét sắc sảo lộng lẫy. Vẻ đẹp của Chỉ An là kiểu sinh động, lanh lợi, mang chút lạnh lẽo khắc nghiệt xa cách, đến lúc này cô bé đã cắt phẳng mái tóc dài vốn nuôi từ tấm bé, để một kiểu đầu ngắn ngắn hơi lộn xộn, nhưng không những không giống một đứa con gái giả trai, ngược lại càng tôn thêm các nét trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Dáng người cô bé dong dỏng mảnh mai, không giống với vẻ đẹp đầy đà nở nang truyền thống, thế nhưng bất kể đi đến nơi nào, cô cũng đều rướn thẳng lưng, cảm hơi hất lên, bởi vì đến tuổi này cô đã ý thức được vẻ đẹp của mình.

Khi nhìn người ta, Chỉ An luôn nheo nheo đôi mắt vốn dĩ dài mảnh xinh đẹp, không kiêng dè ngần ngại mà dò xét người trước mặt. Thế nên, cho dù từ nhỏ kết quả học tập có nổi trội, cô cũng chẳng phải đứa trẻ được người lớn yêu quý, đặc biệt là các cô, các bác trong khu tập thể cán bộ công nhân viên. Bọn họ lúc trà dư tửu hậu thường lấy giọng điệu vừa khinh ghét vừa tiếc rẻ mà bàn tán về đứa con gái nhỏ nhà ông giáo Cố. Như bọn họ thấy, Chỉ An mới tí tuổi đầu mà mắt mũi đã sáng quắc, như thể muốn móc cả linh hồn người ta ra, nội điều đó thôi đã là một cái tội, huống hồ tính tình thì ngông nghênh phóng túng, đúng một thành phần bất hảo.

Đương nhiên, đó chỉ là những lời đàm tiếu sau lưng thôi, tính khí của Chỉ An thì người quanh vùng nay ai ai cũng biết, không ai động vào cô thì cô cũng chẳng động vào ai, thế nhưng đặc tội với cô là cô quyết báo thù đến cùng, cô chưa kiêng dè ai bao giờ cả. Mấy năm gần đây, sự kìm kẹp của vợ chồng Cố Duy Trinh đối với Chỉ An càng lúc càng bất lực, cô bé mềm cứng đều không nghe, ai khuyên giải ra sao cũng đều không lọt tai, chỉ khẳng khẳng làm những việc mình muốn. Cũng may cô vẫn là người có đầu óc tỉnh táo, biết cái gì là tốt cho mình, thế nên tuy uốn nắn chẳng dễ dàng gì, nhưng trong suốt quá trình trưởng thành, cô chẳng hề sai sót nhằm lẫn lộn một bước, ngoài cái thói tùy tiện ngông cuồng thì Chỉ An từ nhỏ vẫn luôn là một đứa bé học hành giỏi giang, không khiến ai phải bận tâm.

Đương nhiên, nguyên nhân khiến các chị em phụ nữ trong khu ghét cay ghét đắng cô bé như thế không hẳn vì dung mạo hay tính khí của cô, mà vì mấy thằng con, thằng cháu đang tuổi nhỡ nhong trong nhà họ lại cứ như ăn phải bùa phải bả của “con yêu tinh” đấy. Đám con trai từ bé nghịch ngợm chơi đùa với Chỉ An, bây giờ đều đã trở thành những chàng khờ mặt mày đỏ lựng trước cô bé, đến cả thằng béo đã từng bị cô bé nhảy lên người đánh đấm cho khóc thét bao nhiêu lần, giờ vợ được thứ gì hay ho cũng phải nghĩ ngợi khổ sở cả ngày xem có cách nào khiến Chỉ An chịu nhận không.

Không ai rõ hơn Chi An về sức hấp dẫn của cô trong mắt đám con trai, thế nhưng cô lại chẳng hề cảm thấy đây là thứ gì nên giấu giếm hay đè nén, cô vui sướng trước ánh mắt thèm thuồng của bọn chúng, rồi vận dụng ma lực của mình vừa chặt chẽ vừa khéo léo. Cô bé chẳng lại gần ai cả, thế nhưng đứa nào cũng ngỡ rằng cái xa cách của cô bé là đặc biệt lắm. Thi thoảng cô cũng thấy thích một cậu trai nào đó. Dù đối tượng là người cao ngạo, lặng lẽ, ngọt ngào êm ái hay đã có người thương, một khi đã thích là cô quyết chinh phục bằng được. Những đối tượng càng khó sáp lại thì cô càng thích sáp lại gần, hơn nữa không giành được quyết không từ bỏ. Cô nàng Cố Chi An mười lăm tuổi đầu đã hết như thuốc phiện, rõ ràng biết là không được phép đụng vào đấy, thế mà vẫn luôn có người lao vào vồ vập cho đã cơn thèm khát.

“Kì Đình, cậu xem ai đến kìa, chẳng phải là tìm cậu hay sao?” Kì Đình bị người bên cạnh vỗ vai đau điếng, đành phải ngẩng đầu đang chống trên tay lên.

Kể cũng đúng là duyên phận, bắt đầu từ hồi lớp năm cậu chuyển đến đây, hết cấp một, cấp hai, suốt một lèo cậu đều học cùng lớp với Lưu Lý Lâm. Có rất nhiều người, kể cả bố mẹ cậu cũng không tài nào giải thích nổi, một nam sinh xuất sắc điềm đạm nho nhã như Kì Đình làm thế nào mà lại duy trì được mối giao tình tốt đẹp lâu dài với Lưu Lý Lâm như vậy. Bố mẹ Lưu Lý Lâm vốn là nông dân ở vùng ngoại ô gần trường Đại học G, lúc còn trẻ thì dựa vào nghề cai thầu mà dựng nghiệp, về sau một tay thầu trọn nhà ăn sinh viên của Đại học G, gia cảnh càng lúc càng trở nên giàu có dư dật. Lưu Lý Lâm vốn tính hoạt bát hướng ngoại, từ nhỏ đã có phần nghịch ngợm cứng đầu, thành tích chẳng ra sao, lại lắm lời, mở miệng ra là liến thoắng không biết trời đất là gì. Hồi học cấp hai, cậu chàng có đến nhà Kì Đình chơi, cả trong thư phòng, cả trên bàn ăn mồm miệng cậu ta đều to nhất, những “trợ từ” chẳng lấy gì làm sạch sẽ văng ra giữa các từ ngữ cùng những câu chuyện hài hước chẳng buồn cười tí nào khiến cho Kì Bồi Văn cùng Từ Thục Vân lẳng lặng nhú mày. Lúc ấy thì họ chẳng nói gì, nhưng

trông thấy hết trung học rồi mà Kì Đình với Lưu Lý Lâm vẫn là bạn cùng lớp, lại còn thường xuyên cặp kè bầu bạn với nhau ngoài giờ học, mỗi giao tình còn khăng khít hơn cả bạn cùng lớp bình thường, bố mẹ Kì Đình không nén nổi chút lo âu. Vì việc này mà Kì Bồi Văn phải dàn xếp tâm sự riêng với Kì Đình, xa gần bóng gió nói với cậu những chủ đề kiểu “Bạn tốt có ba loại”, “Bạn xấu có ba loại” mà Khổng Tử vẫn dạy, thấy cậu quý tử hồi lâu chẳng hé nửa lời, cũng không lý sự gì cả, ông bố bèn tiếp tục, “Người không bằng ta, không nên bầu bạn làm chi, chỉ hại cho ta mà thôi, những cái này mẹ con từ bé đã dạy con đọc thuộc lầu lầu rồi, con là một đứa trẻ ngoan, nên hiểu cái khổ công dạy dỗ của bố mẹ, người trẻ tuổi, phương hướng nhất định phải nhắm cho chính xác, chọn bạn mà chơi cũng rất quan trọng đấy con ạ”.

Kì Đình chỉ cúi gằm mặt nghịch cái bút trong tay – thói quen từ nhỏ của cậu, đợi đến lúc Kì Bồi Văn nói xong xuôi rồi, cậu mới đáp lời, “Bố, bố nói đúng lắm ạ, con hiểu ý bố rồi”. Kì Bồi Văn mãi nguyện vổ vổ vai cậu quý tử đứng dậy, nhưng lại nghe thấy Kì Đình nói tiếp, “Có điều, con cũng vẫn nhớ mẹ đã từng dạy con: Kẻ quân tử dung nạp người hiền, nhưng cũng cảm thông với người kém tài. Nếu vốn ta đã là kẻ hiền đức, vậy thì có hạng người nào không dung nạp nổi? Còn như ta vốn đã không hiền đức, thì làm gì có tư cách nói không dung nạp kẻ nào. Bố thấy sao ạ?”.

Lúc ấy, Kì Bồi Văn không ngờ cậu con trai lại phản một đòn như thế, ông bố vốn xuất thân ngành Tự nhiên, suy cho cùng không thể nào rành rẽ về món này như vợ được, nên nhất thời không nói gì. Kì Đình ngẩng đầu nhìn bố, lại nói thêm một câu nữa, “Bố, chẳng lẽ bố không cảm thấy Khổng Tử rất khổn khổ hay sao? Ông ta chẳng có bạn bè gì cả.” Kì Bồi Văn bất giác đưa mắt nhìn con một lượt nữa, Kì Đình cao ngồng rồi, đứng lên đã ngang vai với ông, gương mặt nó rất giống mẹ, trắng trẻo tuấn tú, khi nói chuyện giọng điệu ôn hòa. Kì Bồi Văn cảm thấy mình càng lúc càng không thể hiểu nổi, phải chăng là con trai đã quá lớn khôn, hay từ trước đến nay chính ông vốn đã chẳng hiểu gì về nó cả?

Suy cho cùng, Kì Đình vẫn chẳng giống mấy cậu choai choai đang độ tuổi thiếu niên, liều thân bặt mạng lấy cái việc làm trái ý người lớn ra mà chứng tỏ bản thân, hầu hết thời gian cậu vẫn nhẫn nại lắng nghe những lời dạy bảo của người lớn, có điều những gì cậu đã nhận định chắc chắn rồi thì sẽ luôn khẳng khẳng kiên định đến cùng. Thế nên cho dù bố mẹ có phê bình kín đáo, tình bạn của cậu với Lưu Lý Lâm trước sau vẫn tiếp tục, tuy không đến mức gọi là tri kỷ, nhưng cũng khá thân thiết. Kỳ thực, cậu cũng không rõ tại sao mình lại kết giao với người có tính cách như Lưu Lý Lâm, nhưng chơi với Lưu Lý Lâm, cậu cảm thấy rất nhẹ nhàng, thoải mái.

Hầu hết thời gian trên lớp, Kì Đình đều thích cái tư thế một tay chống đầu, một tay nghịch cây bút, mắt nhìn vào sách vở, có lúc đúng là đang đọc sách thật, có lúc lại lơ đãng đâu đâu. Tuy sắp tốt nghiệp cấp ba, nhưng cậu chẳng mấy căng thẳng về việc thi cử như các bạn trong lớp, cũng không mong đợi gì. Ngoài nguyên nhân là cậu không phải lo lắng về thành tích ra, cậu cảm thấy kết quả ra sao cũng chẳng có gì khác biệt. Khoa Vật lý Đại học G chính là thế mạnh của trường, chất lượng được xếp vào loại dẫn đầu cả nước, Kì Bồi Văn lại là giáo viên hướng dẫn tiến sĩ trong khoa này, cũng chính là chuyên gia hàng đầu cả nước trong lĩnh vực vật lý, chủ trì phòng thí nghiệm trọng điểm quốc gia về kết cấu chất ngưng tụ, ông sớm muộn gì cũng tính toán rằng cậu quý tử sẽ nối nghiệp cha, trở thành trợ thủ và cũng là người kế nhiệm đặc lực nhất về mặt học thuật của ông – đó là một việc quá ư bình thường hợp lẽ. Kì Bồi Văn thậm chí đã từng nghĩ, với cái tư chất thông minh thiên bẩm và tính cách ổn định ít bị ảnh hưởng bên ngoài của Kì Đình, việc con vượt cha trong lĩnh vực này cũng không phải không có khả năng. Đến Lưu Lý Lâm cũng thường nói đùa: trước mặt Kì Đình là con đường khoa học vinh quang.

Đối với môn Vật lý, Kì Đình không phải không thích, thành tích học tập của cậu đã chứng tỏ điều này, cậu cũng hiểu được tầm cỡ của cha mình, trở thành một học giả được kính nể như cha cũng là một việc tốt đẹp đấy chứ. Nếu như cậu đã được sắp xếp đi theo con đường này, vậy có gì còn phải

mong chờ nữa? Có lúc cậu cũng nghĩ vợ vẫn trong lòng, nếu hôm thi tốt nghiệp cấp ba ấy, cậu bỗng nhiên đầu hoa óc loạn, hoặc giả gặp cơn bạo bệnh, thế thì cuộc đời của cậu có biến đổi được không? Có lẽ là không, cho dù phải học bù một năm, cậu cũng vẫn sẽ trở thành một “sinh viên đại học xuất sắc”.

Đúng lúc đang ở giữa dòng tâm tư chòng chéo ấy, cậu bị Lưu Lý Lâm thô thiển cắt ngang, bèn tiu nghỉu nhìn ra cửa lớp. Cô nàng Chỉ An tay nắm thứ gì đó đang đứng ngay cửa phòng học của cậu, dáng điệu nghênh ngang, trên người là bộ đồng phục quen thuộc, mép váy hơi quăn, khiến người ta bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ, cô bé này ngay cả lúc mặc một bộ đồng phục nhẵn nhúm như thế trông vẫn xinh đẹp lạ lùng.

“Em An xinh đẹp!” Lưu Lý Lâm khẽ huýt sáo, lập tức hết thầy đám bạn học cùng lớp ngẩng đầu lên nhìn cô bé. “Ồ, Kì Đình, nói đi chứ, chẳng phải là con bé tìm cậu hay sao?” Cậu chàng vỗ vai Kì Đình thêm lần nữa.

Cô bé đến tìm cậu? Kì Đình thấy bất ngờ quá. Tuy rằng gia đình cậu với nhà họ Cố có quan hệ thân thiết khiến mọi người nghĩ rằng cậu và hai cô bé gia đình bên đó là bạn thanh mai trúc mã với nhau, nhưng thực ra từ nhỏ đến lớn, chỉ có Chỉ Di với cậu là gần gũi – có điều hai năm trở lại đây, thái độ của Chỉ Di cũng cứ lạ lùng thế nào. Còn Chỉ An, lần tiếp xúc gần nhất giữa cậu với cô bé cũng chỉ là hồi tốt nghiệp cấp hai đó thôi, cậu vẫn còn nhớ buổi chạng vạng hôm ấy, gương mặt cô bé được ánh hoàng hôn nhuộm sắc, cả cái kết ngưng nghịu cuối cùng nữa, thế nhưng khi ấy cậu không hề ngờ đấy lại là “sự kiện đặc biệt” của người con gái... Cậu nhìn cô bé đang đứng ở cửa, thế nhưng ánh mắt của cô lại không hướng về cậu.

“Trần Lang, anh vẫn chưa chịu ra đây à?” Cô bé hướng vào phòng học mà gọi toáng lên. Trần Lang – cậu nam sinh được Chỉ An gọi tên thì cúi mặt cười khẽ một tiếng, dáng bộ hãnh diện, bật dậy từ chỗ ngồi chạy đến bên cô bé.

Lưu Lý Lâm tò mò nhìn Chi An đưa món đồ cầm trong tay cho Trần Lang, Trần Lang cười cười đón lấy, hai người cười nói thân mật mấy câu, Lưu Lý Lâm còn đang định tận dụng cái thính lực bén nhạy đáng tự hào để nghe xem hai người rốt cuộc đang nói gì, nào ngờ một vật thể bay không xác định bắn thẳng vào mặt cậu, làm cậu chàng sợ quá hét toáng lên. Đến lúc ôm mặt nhặt món “hung khí” lên, cậu mới biết đấy chính là cái bút bi lúc trước Kì Đình vẫn còn đang nghịch ngợm quay quay trên tay. Lý Lâm bực bội đập cái bút xuống trước mặt Kì Đình, chỉ thấy Kì Đình nở nụ cười đượm vẻ hối lỗi, đến lúc quay người lại nhòm ngó tình hình ở cửa lớp học thì Trần Lang đã quay về chỗ ngồi, Chi An cũng không còn ở chỗ cũ nữa. Cậu chàng có chút thất vọng, không biết mình có để lỡ mất cảnh gì hay ho không, bèn nói với Kì Đình, “Tớ cứ ngỡ Cố Chi An đến tìm cậu cơ, không ngờ là tìm thằng đấy, trông hai đứa nó có vẻ thân thiết thế”.

Kì Đình tiếp tục ngó ngoáy cái bút của mình, làn mi phủ bóng xuống đôi mắt, “Con bé đến tìm tớ làm gì?”.

“Ồ, bọn cậu chẳng phải là bạn thanh mai trúc mã hay sao?” Lưu Lý Lâm kinh ngạc hỏi dò.

“Vớ vẩn, chỉ là quan hệ của bố tớ với nhà bên đó rất khăng khít thôi.”

“Thế cậu với cô chị của Chi An, tên là gì ấy nhỉ... Phải rồi, Cố Chi Di, chẳng phải vẫn thân thiết đấy thôi, hồi trước lúc tan học hai người còn hay đi với nhau nữa.”

“Đấy là hồi bé, sức khỏe của Chi Di không tốt, đương nhiên tớ phải chăm sóc cô bé cẩn thận”, Kì Đình đáp lời.

Lưu Lý Lâm không hỏi han lằng nhằng nữa, chỉ chép chép miệng mà rằng, “Nói thật chứ, chỉ có đồ ngốc như cậu mới không tận dụng cơ hội thôi, nếu mà bố tớ với nhà họ Cố thân thiết như thế, tớ nhất định...”.

“Nhất định cái gì?” Kỉ Đình bật cười, “Con gái nhà người ta mới tí tuổi đầu, cậu nghĩ ngợi lung tung gì thế?”.

“Còn bé bỏng gì nữa? Hic hic, chờ đến lúc em ấy thành thiếu nữ, rục rờ như hoa thì đã bị người ta hái phéng mất rồi, vừa nãy cậu không trông thấy cái vẻ thân thiết của con bé với Trần Lang hay sao?” Lưu Lý Lâm tỏ nỗi xót xa của kẻ ngoài cuộc mà nhấn mạnh với Kỉ Đình.

Kỉ Đình vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu đọc sách, “Con bé thích chơi với ai, có liên quan gì đến bọn mình đâu”.

“Sao lại không liên quan? Ui chao... Tớ thích cái vẻ ngoài của Cố Chi An đến thế chứ!” Lưu Lý Lâm ôm cằm tỏ vẻ ngưỡng mộ vô ngần.

Lần này Kỉ Đình lom lom dòm cậu ta, vẻ mặt có đôi phần kinh ngạc, “Cậu... thích Chi An à?”.

Lưu Lý Lâm vê vê cằm, cười bảo, “Lòng yêu cái đẹp ai mà chả có, nhưng mà nói thật, cái kiểu như cô nàng Cố Chi An này, nhìn xa xa thôi thì lòng dạ háo sắc cũng đã phải nguội lạnh ngay, không thể áp sát được, chỉ cần nhìn vào đôi mắt của em ấy, tớ cũng đã thấy trong lòng hốt hoảng. Tớ chỉ không hiểu được, sao em ấy lại chơi với thằng Trần Lang đấy là sao?”.

“Việc không dính dáng gì đến mình, tốt hơn hết là đừng lăm lòi.” Kỉ Đình lãnh đạm đáp, thần sắc ngữ khí vẫn cứ ôn hòa bình tĩnh như bấy nay.

Lưu Lý Lâm từ trước đến giờ chẳng ưa gì Trần Lang, không phải vì giữa hai người có điều gì bất hòa, mà nói chung chỉ là thói ganh ghét giữa những kẻ nam giới với nhau. Trần Lang cũng giống Kỉ Đình, là con cái giáo viên trong trường, bố cậu là Phó hiệu trưởng Đại học G, mẹ cậu là Chủ tịch công đoàn trường, cậu nắm trong tay hết thảy những ưu thế: điều kiện gia đình thuận lợi, ngoại hình cao ráo đẹp trai, thành tích tốt, chơi bóng chuyền cừ khôi – những điều mà các nam sinh đồng trang lứa phải mơ ước, điều quan trọng hơn là, từ nhỏ cậu đã học vẽ, nhiều lần đoạt giải

thường trong các kỳ thi vẽ tranh dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên trong thành phố. Vậy nên vẻ kiêu hãnh và thanh cao của cậu cũng không khó lý giải, đặc biệt đám nữ sinh trong trường còn cho rằng như thế mới là cool. Trái lại, Lưu Lý Lâm chẳng coi Trần Lang ra gì, cậu chàng vẫn hay nói với Kỉ Đình rằng, “Cool cái con khi, cái kiểu của nó ấy mà, chả biết là cun hay cú!” Kỉ Đình nghe xong, lần nào cũng chỉ lắc đầu cười lấy lệ.

Kỉ Đình và Trần Lang đều là những cậu nam sinh khiến người ta phải để mắt chú ý, nếu như Trần Lang là một bức sơn dầu giá trị thì Kỉ Đình lại là một tấm giấy xuyên chỉ Trùng Tâm Đường cao quý, trắng trẻo, mềm mại, mát lạnh, thứ giấy phải dùng đến loại nước tan ra từ băng lạnh tiết tháng Chạp gột nên, khiến người ta thành kính ngưỡng mộ, không nỡ lòng xuống bút. Nhiều người cho rằng, hiếm khi gặp được cậu con trai nào vừa có hơi hướm sách vở thâm trầm tĩnh lặng, lại không vương vấn chút phấn hương như Kỉ Đình, đây có lẽ chính là khí chất lắng đọng từ mấy đời thư hương của gia đình cậu.

Không ít các cô nữ sinh trong lớp và cả trong khối rất thích thì thào so bì Trần Lang và Kỉ Đình, mỗi người bọn họ đều có những kẻ ái mộ riêng, Kỉ Đình nghe Lưu Lý Lâm kể lại mấy chuyện này, chỉ cười cười chẳng nói chẳng rằng. Cậu không hề ghét Trần Lang, bởi vì nếu nhất định phải so sánh giữa hai người, cậu ghét chính mình hơn.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Còn Ai Yêu Em Nữa Đâu

Giờ tan học luôn là lúc đông đúc náo nhiệt nhất, Kì Đình cùng với mấy người bạn học ồn ào rộn rảng bước ra khỏi khu lớp học của trường chuyên, càng về gần đến nhà, người xung quanh càng thưa thớt, Lưu Lý Lâm cũng đã về nhà bên ngoài khu trường học. Kì Đình một mình đi trên con đường vắng, thi thoảng lại đụng mặt vài người quen, cậu cũng không muốn vội về làm gì, ở trong trường đại học có cái hay là chỗ nào cũng có những thảm cỏ xanh và đất hoang rộng lớn, muốn loăng quăng dạo chơi ra sao đều được hết.

Cậu men theo hướng giáp với khu tập thể công nhân viên và dãy núi phía sau, không hẹn mà gặp ngay Chỉ Di cũng vừa mới tan học về. Chỉ Di lưng đeo cặp sách, cúi gằm mặt bước trên đường, không biết vì sao mà bộ đồng phục cô bé mặc trên người lại rộng thùng thình khác thường, khiến dáng người cô nàng trở nên gầy gò khẳng khiu. Cô bé không rục rĩ bắt mắt như Chỉ An, dáng vẻ như một đóa cúc bé xinh, khiến người ta không nén nổi xót thương, Kì Đình mỉm cười đứng nguyên tại chỗ, nhìn cô bé không hề hay biết gì đang dần dà đi tới, lúc này cậu mới gọi một tiếng, “Chỉ Di”.

Chỉ Di ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu, lắp bắp nói, “Anh... Kì Đình... Anh cũng vừa tan học à?”.

Mặt mũi cô bé đỏ lựng, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng lòng bàn tay lộ vẻ đáng thương vô ngần, Kì Đình bỗng thấy hơi buồn cười, “Em cứ nhìn chăm

chăm xuống đất làm gì thế, không sợ va phải người ta à?”.

“Vâng... À không, không... Không phải...” Cô bé dường như cũng chẳng biết mình muốn nói gì nữa, cơ hồ sắp cắn phải lưỡi, trông thấy Kỉ Đình cười, cô cũng ngượng nghịu cười theo. Một cơn gió thổi ủa tới, bím tóc cô bé tết đằng sau sà xuống mấy sợi, ôm lấy khuôn mặt cô, nhồn nhột, cô giơ tay vén lên, nhưng mấy sợi tóc ấy ương bướng chẳng nghe lời, bị gạt ra rồi, lại tung tẩy rớt xuống. Kỉ Đình cúi mặt, nhẹ nhàng giúp cô bé vén mấy sợi tóc ấy ra sau tai, thùy tai cô bé mỏng manh nhỏ nhắn, thoáng trong veo, ửng đỏ khác thường.

Tay Kỉ Đình rất mát, vô tình chạm phải vành tai nóng ran của cô bé, như băng lạnh bỏng rát, cô bé bất giác hơi run rẩy, ngại ngùng né tránh, “Anh vẫn chưa về nhà à?”.

“Vẫn sớm mà, anh đi loăng quăng một tẹo, đọc sách lâu, mắt hơi khó chịu”, Kỉ Đình mỉm cười đáp lời.

“À.” Chỉ Di gật gật đầu, “Thế thì em về trước đây, anh cũng nhớ về sớm nhé!”.

Kỉ Đình dõi theo dáng vẻ rón rén hốt hoảng của cô bé, lại bật cười lần nữa. Chỉ Di cũng bắt đầu lớn rồi, cô bé không còn là cô nhóc ngày xưa lui cui bên cạnh cậu nữa, cậu không hiểu nổi tại sao cô bé càng lớn càng xa cách với cậu, tâm sự của mấy nàng thiếu nữ thật khiến người ta không sao đoán được. Trước mắt cậu bất chợt hiện lên hình ảnh cô bé Chỉ Di khóc thút thít trong góc tối lúc họ gặp nhau lần đầu tiên, cậu đã từng hứa sẽ mãi mãi bảo vệ cô bé, nhưng có lẽ, Chỉ Di chẳng cần cậu bảo vệ cô suốt đời, chắc hẳn một ngày đẹp trời nào đó, bên cạnh Chỉ Di sẽ xuất hiện một người thực sự bảo vệ được cô.

Cậu cứ bước đi lang thang vô định, một cơn gió mát lạnh hiếm hoi trong buổi chiều chạng vạng tiết chớm hạ ập tới, khiến nỗi niềm trĩu nặng trong

lòng cậu cũng dần dần vui nhẹ đi, bỗng cậu nghe thấy trong lùm cây thấp lè tè trước mặt phát ra tiếng sột soạt, dần thêm vài bước, cậu nhìn thấy ở đó có hai bóng người đang áp chặt vào nhau.

Kỉ Đình chẳng lấy làm lạ, những cặp nam nữ tình tự ở khu núi non sau trường vốn nhan nhản, cậu đã định bước tránh đi, nhưng thốt nhiên nhớ rằng có một khoảng thời gian hồi còn nhỏ, cậu vẫn thường đi với Chỉ An, chuyên bày trò tai quái phá bình việc hay ho của người khác làm vui, không nén nổi có chút buồn cười. Cậu nổi máu nghịch ngợm, đưa mắt nhìn về hướng đó, phát hiện thấy hóa ra hai người kia đều mặc bộ đồng phục của trường chuyên... Trong đó bóng dáng một người có nét quen thuộc khiến cậu chết lặng.

Sau này nghĩ lại, Kỉ Đình không biết rốt cuộc lúc ấy mình đã nhìn như vậy bao lâu, có lẽ chỉ là một vài giây, có lẽ nhiều hơn. Gió thổi qua, lay đám cành lá ngay bên cạnh quét vào mặt cậu, khiến cậu thấy đau nhói, còn đau hơn cả trong tưởng tượng của cậu. Thế nhưng cái nhói đau ấy khiến cậu trở nên tỉnh táo, hai người đang ở trước mắt kia, một người là em gái cậu, cậu có quyền phá ngang họ.

Cậu khẽ ho một tiếng, đúng như mong đợi, hai người đang ôm riết lấy nhau kia lập tức rời nhau ra.

Nửa người trên của Chỉ An vẫn còn đang tựa vào Trần Lang, trên mặt cô bé hoàn toàn không có lấy nửa vẻ căng thẳng hay xấu hổ vì bị bắt quả tang, cô hơi nheo mắt lại, tỏ vẻ rất hứng thú ngó Kỉ Đình lom lom.

Cô vẫn còn là một đứa trẻ con, làm sao lại thế này được? Sao lại thế được?!

“Sao khéo thế, Kỉ Đình, cậu cũng ra đây dạo chơi đấy à?” Trên mặt Trần Lang vẫn còn vẻ đỏ gay chưa tan hết, thế nhưng vẫn mấp máy miệng chào hỏi Kỉ Đình một câu.

“Thật không phải vì đã làm phiền đến hai người, thế nhưng làm ơn buông tay khỏi người em gái tôi được chứ?” Khuôn mặt Kỉ Đình không biểu hiện gì, cậu thầm nghĩ, có lẽ Lưu Lý Lâm nói phải, Trần Lang quả thực là một kẻ đáng ghét, lúc này mà cậu có thể biến thành Lưu Lý Lâm thì hay biết bao, nếu như thế, cậu có thể có đủ những từ ngữ độc địa, không nề hà kiêng nể gì mà trút hết lên kẻ đang đứng trước mặt cậu.

“Em gái à?” Trần Lang thoáng vẻ cười cợt nhìn Chỉ An với ánh mắt dò xét.

Chỉ An chẳng nói chẳng rằng, rời khỏi người Trần Lang, nói với Kỉ Đình, “Làm sao nào, anh Kỉ Đình?”.

Cô bé từ xưa tới giờ chưa từng gọi cậu như vậy, lúc này cô hơi nghiêng đầu nhìn cậu, mỉm cười ngoan ngoãn, khiến Kỉ Đình thoáng chốc hoảng hốt, nụ cười này, cách xưng hô này, chẳng phải là điều cậu đã từng mong đợi biết bao lần đó sao?

“Nói vậy thì, ông anh chú ý tới đây để chăm sóc cô em đấy nhỉ?” Trần Lang nhìn Kỉ Đình cười.

Thái độ của Kỉ Đình vẫn ôn hòa, thế nhưng giọng nói lạnh tanh, “Chỉ e Phó Hiệu trưởng Trần cũng thi thoảng đến chốn này dạo bộ, nhân tiện săn sóc đến Trần công tử một thể”.

Trần Lang cười khẩy, “Đem bố tôi ra dọa tôi đấy chắc?”. Thế nhưng trên nét mặt cậu ta không phải không thoáng vẻ ngại ngần.

“Anh cứ về trước đi, nhớ mang cho em cái màu em cần đấy.” Chỉ An nhìn Trần Lang cười cười.

Cô bé đã nói vậy, Trần Lang cũng không cứng đầu cứng cổ nữa, “Được rồi, đến lúc đấy anh sẽ đến gặp em”. Lúc bước ngang qua người Kỉ Đình, cậu ta nói một câu, “Đi nhờ cái”. Kỉ Đình cười cười nhìn cậu ta, không hề

nhúc nhích, hai cậu nam sinh va người vào nhau, hai tấm vai đụng nhau đau điếng.

Trần Lang đi khuất rồi, Kỉ Đình không nói gì thêm, cậu đứng nguyên chỗ cũ, im lìm nhìn Chỉ An, cậu muốn nghe xem cô bé sẽ nói năng ra sao. Chỉ An thì lại tóm phắt lấy cái cặp sách đang vút chông chơ trên thảm cỏ, dúi ngay vào tay Kỉ Đình, “Đi thôi”. Cô bé làm ra vẻ chẳng có chuyện gì, hích cậu một cái, rồi nghênh ngang tiến lên phía trước.

Kỉ Đình vác cặp của cô bé lên vai, bước theo sau, đi được một đoạn, cậu nói, “Chỉ An, em không cảm thấy là phải nói gì với anh về việc vừa rồi hay sao?”.

Chỉ An quay ngoắt người lại, Kỉ Đình né không kịp, hai người đâm sầm vào nhau, cậu sợ cô bé ngã, bèn giơ tay ôm lấy eo cô, cô bé rất gầy, tấm lưng ong mỏng manh tới nỗi cậu cảm thấy mình có thể ôm nó đến vỡ vụn. Chỉ An ngẩng đầu lên nhìn cậu trân trân, đôi mắt ấy khiến cậu sồn da gà, cậu như bị điện giật, rụt bả tay lại, đưa ra sau lưng.

Cô bé vẫn dính sát lấy cậu, tỏ vẻ khiêu khích, “Có cần em phải miêu tả chi tiết không?”.

Cậu cắn chặt môi, một bàn tay nắm chặt phía sau lưng, không cho phép mình được né tránh ánh mắt của cô, lặng phắc hồi lâu, cậu đưa ra một câu trả lời khiến ngay cả Chỉ An cũng không ngờ nổi.

Cậu bảo, “Có chứ”.

Chỉ An nên biết là, từ nhỏ cậu đã là đứa trẻ không chịu nổi khích bác, đặc biệt là những khích bác mà cô bé chĩa vào cậu.

Chỉ An mỉm cười, rất nhiều người mê đắm cái vẻ nửa cười nửa không nơi khóe môi cô, thế nhưng Kỉ Đình lại yêu mến cái nụ cười như lúc này của cô, hết như một đứa con nít thơ ngây vô tội.

“Chi tiết cụ thể là... Em mượn anh ta một cái bút chì màu, thực ra việc vẽ vời cũng hay ho lắm, hồi trước làm sao mà em lại không biết nhỉ?” Cô bé nhìn cậu đáp lời.

Kỉ Đình hơi tỏ vẻ mỉa mai, “Anh có phải thằng ngốc đâu, mượn bút màu mà phải ôm nhau như thế hay sao?”.

“Như thế thì có gì không đúng chứ?” Cô bé hỏi lại với vẻ rất thật thà.

“Em mới có tí tuổi đầu? Em có biết mấy đứa con trai đẩy trong bụng nghĩ ngợi cái gì không?”

“Thế nhưng em thích có người ôm em, em cần có ai đấy yêu em.”

“Rất nhiều người yêu em đấy chứ, thế nhưng không nhất định phải có cái kiểu bày tỏ thế này”, Kỉ Đình nói với vẻ rất gay gắt.

“Ai, còn ai nữa thế?” Cô quay ngoắt thái độ hỏi vặn lại.

“Ai cái gì cơ?” Kỉ Đình nhất thời không hiểu ra.

Chỉ An nhếch mép lên, “Anh nói rất nhiều người yêu em, rất nhiều là những ai, ai yêu em? Anh nói xem!”.

Kỉ Đình cúi mặt xuống, cậu có thể cảm thấy hơi thở của cô bé, trong lòng rối loạn, một câu trả lời chỉ chực thốt ra khỏi miệng cậu, lòng bàn tay cậu đang giấu sau lưng cứ đập dính, cậu hơi động cựa, mới biết là mình đã nắm chặt tay đến thế.

Cậu lùi lại đằng sau một bước, “Ít nhất có Chỉ Di yêu em”.

Chỉ An lại nheo nheo mắt, chăm chú dò xét Kỉ Đình.

Cậu nghiêng đầu đi.

“Người khác yêu em là một chuyện, bản thân em là con gái, càng cần phải biết yêu chính bản thân mình, có rất nhiều việc em có thể để dành về sau hẵng làm, ví dụ như với Trần Lang chẳng hạn, cậu ta chẳng phải là không tốt, thế nhưng tuổi em còn nhỏ quá”.

“Vớ vẩn!” Cô bé lại dẫn lên một bước.

“Có thể em không thêm để ý đến việc bị chú Cố biết chuyện, thế nhưng giả như bọn họ biết thật, em cũng chẳng thoải mái hơn bây giờ được đâu.” Kỉ Đình vờ như không biết đến cái áp sát của cô bé.

“Anh định mách với họ cái gì?”

“Kể với chú dì hết sự thực mà anh nhìn thấy, anh không thêm mắm dặm muối gì hết.”

“Thật không?” Giọng Chi An vút cao kỳ quái, sau đó Kỉ Đình cảm thấy bàn tay giấu sau lưng mình đã bị nắm chặt lấy, đáp xuống một nơi thật mềm mại, phập phồng ấm áp. “Đừng có nhúng mũi vào việc của em, nếu không em cũng sẽ mách bác Kỉ cái sự thực này cho mà xem, hệt như anh, em cũng không thêm mắm dặm muối gì hết.”

Kỉ Đình đương nhiên không hề hé lộ cho bất cứ ai về “sự thực tai nghe mắt thấy” ấy, Chi An đã biến buổi chiều tà hôm ấy thành bí mật của riêng mình cậu, một thứ bí mật mà chính bản thân cậu cũng chẳng dám lật lại, chỉ có lúc nửa đêm mộng mị, bàn tay của cậu xòe ra chơi với, rồi lại nắm chặt giữa hư vô, hoang mang cực độ, cậu sợ rằng đến một ngày nào đó, ngay cả chút hơi ấm trong khoảnh khắc ấy cậu cũng để vuột mất mà thôi.

Chính trong tâm trạng hoang mang ấy, Kỉ Đình kết thúc quãng đời trung học, cậu lấy gương mặt điềm tĩnh vô cùng mà bước vào trường thi đại học, thầy giáo nói rằng tâm lý của cậu ổn định, chẳng ai hay biết dưới cái vỏ bọc điềm tĩnh này, lòng dạ cậu rồi bời. Cậu giống hệt như một cỗ máy thi cử, những đề bài cùng công thức trong đầu cứ thế ghép lại với nhau, hệt như

bản năng vậy, sau đó tuôn ra ào ạt dưới ngòi bút. Lúc đã hoàn thành xong bài thi, cậu im lặng ngồi nguyên tại chỗ, mặt nhìn chăm chăm vào giấy thi, thế nhưng bên tai chỉ có nhịp tim đập rộn ràng ngày hôm ấy, cô bé áp sát vào cậu, bướng bỉnh hỏi dồn: Ai yêu em, có ai yêu em đây? ...

Sau khi kết quả thi được công bố, tuy điểm của cậu không cao như bố mẹ mong đợi, thế nhưng cũng không đến nỗi tồi, Kì Đình chọn Đại học G làm nguyện vọng thứ nhất của mình, thế nhưng lại không điền tên khoa Vật lý.

Chủ nhiệm ban tuyển sinh đích thân đến gặp Kì Bồi Văn, hỏi xem ông có muốn tìm cách sửa lại nguyện vọng của Kì Đình không, Kì Bồi Văn lưỡng lự hồi lâu, rồi quyết một câu, “Thôi dẹp đi, để mặc thằng bé”. Sau đó, mấy đêm liền, ông trằn trọc khó ngủ, nằm trên giường cứ thở vắn than dài, đến cả bà vợ – Từ Thực Vân – cũng chợp mắt không xong. Ông không hiểu nổi, con trai ông rõ ràng có thiên bẩm kế thừa chuyên ngành Vật lý, từ nhỏ đến lớn, nó học môn này rất tốt, trước nay chưa từng nghe nó hờ ra là không thích môn này, thế mà điểm thi Vật lý của nó vừa rồi chỉ vừa vọt qua điểm chuẩn, nguyện vọng của nó bay bổng khắp chốn, chỉ riêng có khoa Vật lý thì lại không điền vào.

Thực ra trước khi người của ban tuyển sinh tìm đến, ông đã nói chuyện thẳng thắn với Kì Đình, ông hỏi cậu quý tử, có phải trong lòng đã có chủ ý nào đó rồi không, nếu có thì cứ nói thật cho bố mẹ biết, chứ không nên lấy tiền đồ sự nghiệp của mình ra làm trò đùa. Kì Đình chỉ đáp rằng, cậu chẳng hề có dự tính nào cả. Kì Bồi Văn lại hỏi, nếu như ông muốn cậu học Vật lý thì sao. Cậu bèn trả lời, nếu như nguyện vọng của cậu đã bị sửa đổi rồi, thế thì cũng chẳng sao hết, chẳng qua chỉ là học lại thôi, năm sau cậu lại điền như cũ.

Kì Đình chính là người như vậy, cậu sẽ không đôi co với người khác, đặc biệt là với các bậc bề trên, nhưng nếu người ta cứ khăng khăng theo ý riêng, cậu chỉ đành từ chối nghe theo. Tính cách của cậu “ngoài nhu trong

cương”, tuy bình thường không tỏ ra bướng bỉnh cố chấp, nhưng đến lúc kiên quyết thì người ta cũng chẳng biết làm thế nào.

“Học y? Hồi trước chẳng phải nó đã từng nói là ghét nhất mấy công việc dính dáng đến máu me này còn gì? Em đã lúc nào nghe thấy nó nhắc đến việc về sau muốn học y chưa?” Kì Bồi Văn hỏi vợ.

“Trước nay chưa nghe bao giờ.” Từ Thục Vân lắc đầu. “Ai chà, cũng may mà trường Y trong đại học mình tuy không đọ được với khoa của anh, thế nhưng cũng không tệ, đừng có ép con quá anh ạ”.

Cơ sự đã đến nước này, ngoài ngậm đắng nuốt cay mà đồng ý ra, Kì Bồi Văn cũng chẳng còn lựa chọn nào hay hơn nữa, và như thế, Kì Đình đã trở thành lính mới của trường Y thuộc Đại học G, từ cấp ba lên đến đại học, cái khác biệt đối với cậu chỉ là chuyển từ khu trường chuyên sang hai dãy lầu nhỏ ở khu Đông của trường mà thôi.

Trong thời gian này, Chỉ An và Chỉ Di cũng đã tốt nghiệp trung học, kết quả thi cấp hai của Chỉ An rất tốt, cô bé đã trúng tuyển vào trường Ngũ Trung, hệt như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương. Thành tích của Chỉ Di lại không được tốt lắm, vẫn còn kém mức xét tuyển vào trường chuyên cấp ba tới hơn chục điểm, có điều vì cô bé là con em giáo viên trong trường, thế nên chuyện vào cấp ba cũng không gặp khó khăn gì mấy.

Trước khi khai giảng đại học, Kì Đình có gặp Trần Lang một lần, khi ấy cậu nghe nói Trần Lang cũng đã trúng tuyển vào một trường trọng điểm ở khu Đông, đúng là oan gia lại đụng đầu ngõ hẹp, hai người cũng chào hỏi qua loa mấy câu.

“Chúc mừng cậu thi đỗ vào trường tốt”, Kì Đình nói với cậu ta.

Trần Lang cười cười, vẻ không bận tâm cho lắm, “Chắc là tôi cũng nên chúc mừng cậu nhỉ, thi đỗ điểm cao vào Đại học G, cũng không tồi chút nào”.

Kỉ Đình làm như không nghe thấy gì, lúc Trần Lang bước ngang qua người, cậu mới lên tiếng hỏi, “Cậu ra đấy học, Chi An nói thế nào?”. Cậu biết, quan hệ giữa Chi An với Trần Lang bấy lâu nay vẫn khá thân thiết, hai người thường vác bộ đồ vẽ sánh bước bên nhau. Cô nói cô cần người yêu cô, thì đương nhiên cô cũng hy vọng Trần Lang sẽ ở bên cạnh cô.

“Chi An?” Trần Lang lộ ra nụ cười đượm vẻ trêu chọc đặc trưng. “Tôi tưởng là cậu còn rõ hơn tôi chứ, con bé đương nhiên sẽ không nói năng gì, bởi vì nó chẳng cần ai hết.”

Lúc Kỉ Đình còn đang chờ ra, cậu ta bồi thêm một câu, “Có lẽ là cậu cũng chẳng đặc biệt gì hơn đâu, ông anh Kỉ Đình ạ”.

Trần Lang đã đi rất lâu rồi, Kỉ Đình vẫn còn đứng ngơ ngẩn, cậu nhớ lại những trò nghịch phá hồi nhỏ của Chi An. Cô bé luôn thích giành giật những món đồ chơi yêu thích của người khác, rồi quên bẵng đi chẳng còn mảy may nhớ đến. Có lẽ khi lớn lên cô bé cũng chỉ đổi sang loại đồ chơi khác mà thôi, cách chơi thì chẳng khác gì. Cậu thì có gì đặc biệt hơn đây, cô bé chỉ ưa thích những trò tai quái, trong khi cậu thậm chí còn chẳng phải là một đối tượng vui đùa hoàn hảo, vậy nên với cậu, cô bé chẳng tỏ ra lạnh nhạt cũng không nồng nhiệt, đến cả việc cô bé đăng ký vào Ngũ Trung, cậu cũng là người cuối cùng được biết. Cậu tự đánh giá mình là một người vô cùng bình thường, thế giới của cậu nhạt nhẽo cô quạnh, mãi mãi chẳng thể so được với cái thế giới rực rỡ sắc màu của cô bé, cho dù là vậy, cậu cũng không cam lòng làm một món đồ chơi.

Trần Lang ra đi, thế giới của Chi An dường như cũng xóa bỏ luôn sự tồn tại của con người này, bên cạnh cô bé thiếu gì người bù lấp vào chỗ trống ấy. Tuy Trần Lang đi rồi, nhưng sở thích mà cô bé có được từ cậu ta vẫn tiếp tục kéo dài, bồi bồi xóa xóa thỏa thuê đã trở thành công việc mà cô bé say mê nhất. Đổ bao nhiêu thời gian vào việc vẽ vời, cô bé cũng ít quậy phá hơn, đối với bố mẹ cô, đây quả là chuyện mong bấy lâu chẳng được, bác Kỉ Bồi Văn vốn xưa nay cưng nựng cô bé càng chiều chuộng, tặng ngay cho

cô một hộp đủ loại dụng cụ vẽ vờ. Cô bé vừa vào cấp ba đã nội trú trong trường, cuối tuần mới về nhà, có khi cuối tuần cũng chưa chắc đã về, mà nếu về thì nhất định sẽ vác theo cả đám đồ nghề ấy, thế nên Kì Bôi Văn bèn bàn bạc với ông bạn, cứ để cô bé tung tẩy vẽ vờ thế này thì không ổn, hiếm khi cô bé đam mê cái gì đến thế, chi bằng đành hoàng mời hẳn một vị giảng viên ở Học viện Mỹ thuật về kèm cặp cho cô bé. Cố Duy Trinh và Ưông Phàm suy tính một hồi, cuối cùng cũng đồng ý. Họ nhờ người tìm một vị giảng viên có tuổi đang giảng dạy Mỹ thuật hiện đại trong khoa Nghệ thuật, cứ cuối tuần lại đến dạy kèm cho Chi An một buổi. Lần này Chi An không cự nự gì, tuần nào cũng ngoan ngoãn mò về, cô bé rất hiếm khi chuyên chú vào một việc lâu đến vậy, đến bố mẹ cô cuối cùng cũng chịu tin rằng cô thực sự ham thích hội họa.

Đợt phụ đạo này kéo dài được gần một tháng, cuối cùng vị giảng viên già cả ấy đành bất lực tìm gặp Cố Duy Trinh, vừa mở miệng đã thốt lên một câu, “Ông Cố ạ, xem chừng cái việc dạy kèm này không cần tiếp tục nữa đâu, có khi ông phải vờ đến bậc thầy khác cho tiểu thư nhà ta thôi”. Cố Duy Trinh tuy đã có sự chuẩn bị về tâm lý, thế nhưng vẫn vô cùng kinh ngạc, vội vàng hỏi ngay duyên cớ, hóa ra vị giáo sư già này trung thành theo lối dạy từ lý luận, mục đích là xây dựng căn bản vững vàng cho cô bé, chí ít thì cũng bồi dưỡng cái ý thức thẩm mỹ có uốn nắn nhất định, ai ngờ qua lại vài lần, Chi An đã tỏ ra vô cùng chán ngán với mớ lý luận của ông thầy, có lần quan điểm của hai thầy trò trái ngược nhau, ông giáo sư già đương nhiên sẽ khẳng khái ý kiến của mình, cô bé đang lúc tức tối buột miệng nói, “Cái mớ lý luận của thầy là đồ bỏ đi!”. Người ta dạy dỗ vô số học trò, nào đã bao giờ gặp phải đứa ngông cuồng láo lếu thế này, vậy nên trong cơn thịnh nộ lập tức giã từ ghế gia sư.

Đã đến nước này, Cố Duy Trinh chẳng còn mặt mũi nào mà nài ép giữ chân ông thầy, chỉ đành rối rít xin lỗi, lúc về nhà thì điên tiết không để đâu cho hết, quát mắng Chi An một trận dữ dội, Chi An chẳng hề tỏ vẻ ăn năn hối lỗi, chỉ cười nhạt mà nói rằng, “Con bảo cái mớ lý luận của thầy ấy là

đồ bỏ đi cũng đâu có gì là sai, thầy ấy toàn nói những lời nhảm nhí, có lời ra được một tác phẩm nào làm người ta tâm phục khẩu phục đâu cơ chứ”.

Cố Duy Trinh tức điên người, mắng rằng cô mới tí tuổi đầu mà đã ngông nghênh, đúng là không biết trời cao đất dày ra sao nữa. Cô bé không biết sợ là gì còn cãi lại một câu, “Ông già đầy tuổi tác đâu có xứng với trình độ, đầu óc mù mẫm hết cả, đúng là cả đời sống phí hoài”.

Trông thấy bàn tay Cố Duy Trinh giơ lên chực giáng xuống, Chỉ Di bèn xông vào, nhất quyết lôi Chỉ An ra, sau đó nói với bố, “Bố ơi, mấy người nhà mình không hiểu hội họa, những lời em Chỉ An nói chưa chắc đã không đúng đâu”.

“Vẽ vời là một chuyện, làm người lại là chuyện khác, bố chỉ mong một điều là con gái con đũa như em con đừng có ngông cuồng như thế”. Sự can thiệp của Chỉ Di khiến ông bố Cố Duy Trinh đang tức sôi máu bình tĩnh đi ít nhiều, bàn tay đang giơ lên cũng đã buông xuống. Nghe thấy Chỉ An cười nhạt một tiếng, ông chỉ thẳng vào mặt cô mà bảo, “Mày cút về trường cho tao, không có việc gì thì đừng để tao phải nhìn thấy mày nhiều, cũng đừng làm tao phải điên tiết”.

Trên đường Chỉ An quay trở lại trường, Chỉ Di tiễn em ra bến xe. Lúc đợi xe, cô bé bảo với em, “Em việc gì cứ phải cứng đầu cứng cổ với người lớn như vậy, bố tức giận đến thế này, cũng chẳng có gì hay cho em đâu”.

Chỉ An dỗi mắt về hướng xe chạy tới, một hồi lâu, mới cất tiếng, “Chính là em muốn chọc cho bố tức giận đến thế mà”.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Cánh Chim Bay Và Cô Đảo Im Lìm

Khi còn ở trường cấp ba, chúng ta vẫn thường mong ngóng đợi chờ cuộc đời đại học, đến thầy cô giáo cũng khuyến khích học sinh rằng: Chỉ cần cố gắng vượt qua năm cuối cấp thôi, đến lúc ngoi đầu lên được, thì đại học chẳng thiếu thứ hay ho mà kể. Thế nhưng Kỉ Đình lại cảm thấy quãng đời đại học của mình chẳng nhàn nhã hơn hồi cấp ba là mấy, một phần là do chuyên ngành cậu lựa chọn – sinh viên y học lâm sàng rất hiếm có thời gian rảnh rỗi, thứ nữa là do việc học hành chăm chỉ một cách vô thức đã trở thành thói quen của cậu, không cần phải quất roi giục giã mình phấn đấu làm gì. Cậu hiểu rất rõ, đại đa số học sinh giỏi không phải là những kẻ thông minh hơn người, họ chỉ là những kẻ dành nhiều thời gian vào việc học hành hơn người khác mà thôi.

Trong đám bạn học xung quanh cậu, không ít kẻ đã quán quýt yêu đương, cả đời người có quãng thời gian nào giống như thời đại học này đâu, chỉ riêng lý do đó đã quá đủ để người ta kiếm tìm một người để yêu. Lưu Lý Lâm cũng bảo, “Thà yêu bừa đi còn hơn phải sống trong cô độc”. Hơn nữa, cậu ta còn nhấn mạnh hết lần này đến lượt khác, rằng cậu ta thuộc dạng thứ nhất, còn Kỉ Đình hiển nhiên thuộc dạng thứ hai.

Kết quả thi tốt nghiệp cấp ba của Lưu Lý Lâm vô cùng thảm hại, cơ hồ còn lập hẳn kỷ lục điểm thi tốt nghiệp thấp nhất từ trước đến nay, không biết ông bố năng nổ chẳng có việc gì là không xoay xỏa nổi của cậu ta đã phải vận dụng đến bao nhiêu mối quen biết, dấm dúi biết bao chỗ thân tình,

cuối cùng cũng lo liệu được một chỗ trong khoa Chính trị của Đại học G cho cậu ta. Nguyên cơ cho việc lựa chọn khoa này của cậu ta cũng chẳng có gì khác ngoài việc ở đây tạm thời vẫn có thể nhờ cậu này nọ được, nếu thực bí bách thì lúc làm bài luận hay thi cử kiểm tra cũng có thể khuếch khoác một chặp, giảng viên nhất thời lăm lăm có khi lại ngỡ rằng những điều viết ra ấy thật hợp lý, suy cho cùng thì tỷ lệ bị trượt của ngành này thấp hơn ngành Tự nhiên rất nhiều, cũng không đòi hỏi người ta phải có khả năng văn vở như sinh viên khoa Văn. Lưu Lý Lâm có tính cách phóng khoáng rộng rãi, vài phần khôn vặt, điều kiện gia đình lại khá giả, cứ dăm ba bữa lại tụ tập đàn đúm một phen, ăn uống rầm rĩ, ba hoa phét lác một chặp ở mấy tiệm vỉa hè bên ngoài trường, cơm no rượu say rồi thì một mình cậu ta giành phần thanh toán, có khi lại ăn uống long trời lở đất ở ngay trong khu căng tin mà gia đình cậu ta bao thầu. Cứ thế nên cậu chàng rất có tiếng tăm trong đám bạn bè học cùng, đám quen biết cậu nửa kín nửa hở xưng tụng cậu ta là “Hoàng tử căng tin”, cậu ta nghe thấy, cũng chỉ cười cười để đấy. Đối với cậu ta, cuộc đời đại học cái gì cũng thiếu thốn cả, ngoại trừ tiền bạc, thời gian và gái đẹp. Thế nên cậu ta bảo là mình vẫy vùng như cá gặp nước cũng không phải quá lời, đến mấy nữ sinh vốn là dạng hoa khôi hạng nhất trong trường, trước sau đều theo nhau gục ngã trước những đợt bắn phá bằng “đạn bọc đường” của cậu ta. Có điều, kinh nghiệm tình ái của cậu ta tuy nhiều, nhưng chẳng có gì sâu sắc, theo lời cậu ta thì, tình yêu bắt đầu từ tâm hồn, kết thúc ở xác thịt. Thế nhưng, cậu ta lại hết lòng tận hưởng cái thứ cuộc sống như vậy.

Kỉ Đình được coi là người bạn tương đối thân thiết trong tất cả thầy bạn bè của Lưu Lý Lâm, thế nhưng Lưu Lý Lâm lại cho rằng, quãng đời học hành vất vả như thầy tu khổ hạnh của Kỉ Đình chính là tình cảnh của một kẻ không bình thường. Mấy lần sau khi sang trường Y tìm cậu về, Lưu Lý Lâm cứ kêu than không ngớt là nhìn thấy các nữ sinh viên trường Y, suýt tưởng nhầm là loài khủng long quay lại thống trị loài người, giờ mới hiểu tại sao Kỉ Đình lại mài miết học hành đến nguội lạnh cả lòng như thế. Vậy nên cậu ta thường xuyên lôi kéo Kỉ Đình đi “trải nghiệm cuộc sống đại học

theo cách bình thường”, chẳng qua là hẹn hò đi chơi với một vài cô bạn xinh xẻo mà thôi.

Thực ra Kì Đình đâu có cố tình ép buộc mình phải sống kiểu thanh cao khổ hạnh làm vậy, chỉ là cậu cảm thấy một vài thứ có cũng được, không có cũng chẳng sao, không nhất định phải miễn cưỡng, dần dà, cuộc sống chỉ còn sót lại mỗi việc học. Có lúc cậu cảm thấy mình không nên sống mãi như thế, cần phải thay đổi một chút, vậy nên thi thoảng cậu cũng chịu đi chơi cùng với Lưu Lý Lâm, gặp gỡ mấy cô bạn xinh xắn kia. Lúc cả đám ngồi với nhau, mấy cô nàng thường tỏ ra rất hào hứng với anh chàng Kì Đình nhỏ nhẹ, nho nhã, cậu không phải nhân vật đình đám trong trường, thế nhưng thi thoảng cũng có những cô nữ sinh tỏ vẻ rằng ở trường Y đã từng gặp một anh chàng nam sinh cực kỳ có khí chất. Từ người cậu toát ra hơi hướm thư sinh nho nhã, chẳng làm gì cũng có thể thu hút những cô gái mới gặp lần đầu, lúc mấy người trò chuyện với nhau, cậu lại là một người biết lắng nghe. Ngoài miệng vẫn cười cười nói nói với tất cả mọi người, nhưng tâm tư của cậu lại cứ bay bổng đâu đâu. Bị Lưu Lý Lâm giục giã đốc thúc, cậu cũng có vài lần hẹn ăn uống rồi đi xem phim với vài cô gái mà cậu có ấn tượng tương đối tốt, thế nhưng phong thái lịch sự cùng nụ cười không chê vào đâu được của cậu hết như một tấm lưới vô hình, cứ lạnh lẽo ơ hờ như thế mà ngăn cách với người đối diện đang tràn trề nhiệt tình ấy, cho đến lúc cuộc hẹn hò kết thúc, đưa cô bạn nữ sinh về ký túc xá rồi, quay đầu đi, cậu chẳng còn nhớ nổi khuôn mặt kia nữa.

Vài lần như thế, Lưu Lý Lâm gào toáng lên là cậu ta quả thực chịu không nổi, cậu ta luôn miệng bảo, Kì Đình mà cứ thế này mãi thì chỉ có cách đi làm hòa thượng, rõ ràng là Kì Đình chẳng bị tổn thương ghê gớm gì, vậy thì cứ sao lại không có chút ham hố theo đuổi nữ giới thế này? Kì Đình chỉ nói là vì chưa có ai hợp nên không muốn miễn cưỡng. Có lúc Lưu Lý Lâm cũng đùa đùa ôm chặt lấy ngực mình, bảo với Kì Đình, “Nói thật đi, không phải cậu chỉ thích đàn ông đấy chứ?”. Kì Đình lúc nào cũng chỉ

cười, “Khó nói lắm, có điều dung mạo kiểu như cậu đây thì khỏi cần tư tưởng gì”.

Không phải cậu không hề có cảm giác gì với con gái, tự cậu cũng biết thế. Có điều, cậu sợ rằng dù có nhiều tình cảm đến đâu cũng chỉ là ngộ nhận, vậy nên tốt nhất là cứ làm ngơ.

Trong đám con gái, cậu cũng thân thiết với vài người, ví dụ như Chỉ Di. Chỉ Di đã lên lớp Mười hai, cô bé mười tám tuổi đã không còn ngượng nghịu bối rối trước mặt Kì Đình như hồi dờ dờ ương ương nữa. Tuy rằng họ không còn quần quít sớm chiều như hồi bé, thế nhưng tình cảm có với nhau từ nhỏ thì không ai có thể thay thế được.

Cô bé Chỉ Di này, những thứ yêu thích từ tấm bé giờ đây vẫn chẳng thay đổi chút nào, ví như đám cá vàng của cô. Kỹ năng nuôi cá vàng của cô đã có chút tiêng tăm khắp vùng lân cận, rất nhiều loại cá vàng quý hiếm đồng đánh, khó sống dưới bàn tay chăm sóc tỉ mỉ của cô bé đều có thể sinh trưởng rất tốt. Đôi khi cũng có cả những người chuộng nuôi cá khác cũng đến nhà để thỉnh giáo cô bé vài chiêu lợi hại, Ông Phạm vẫn hay cười Chỉ Di bảo lớn lên rồi thì lấy nghiệp nuôi cá làm nghiệp kiếm ăn, có như vậy chắc cô bé mới vui lòng mãn nguyện. Có điều, cô bé xưa nay vẫn kiên quyết chăm sóc đám cá vàng mà cô yêu quý hơn tất cả mọi thứ, cô không bao giờ cho phép người khác động tay tùy tiện cho ăn, trừ Kì Đình ra. Năm cuối cấp học hành căng thẳng, bố mẹ chỉ lo thành tích con gái không đạt, đôi khi cũng nhờ kì đình kèm cặp thêm. Nhưng mỗi lần Kì Đình giảng bài cho Chỉ Di, cô bé chỉ một mình lôi kéo Kì Đình, kể lể cho cậu nghe về các bé cá vàng cưng của cô, đứa nào đứa nấy đều có tên riêng.

Kì Đình cảm thấy, có khi chuyện học hành cũng nên để cho tự nhiên, nào có ai qui định một người bắt buộc phải có thành tích cao vời vợi mới có được hạnh phúc, thậm chí nhiều người còn cho rằng kì thi đại học xem chừng to tát trọng đại là thế cũng không hẳn là lối duy nhất của một người học trò. Như Chỉ Di vậy, thành tích của cô bé từ trước đến giờ cũng chẳng

lấy gì làm khá khâm, tốt nghiệp rồi chưa chắc đã vào được trường tử tế thế nhưng việc này cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến niềm vui” không tranh giành thế sự” của cô bé. Kì Đình thích nhìn dáng vẻ của Chi Di lúc chăm chú ngắm nghía đàn cá vàng, nét yên ổn mà dịu dàng, rõ ràng là đảm nhận sứ mệnh đến kèm cặp cô bé làm bài tập, thế nhưng cậu chẳng bao giờ nhẫn tâm bắt cô bé phải căng đầu gò mình lắng nghe các bước giải bài khô khan nhạt nhẽo, mà vui lòng cùng cô bé chìm đắm vào thế giới vô thanh của đàn cá im lìm. Mấy mẫu thức ăn vãi xuống, nổi bập bênh trên mặt nước, rồi chậm chậm loang dần ra trong lúc ấy sẽ có chú cá nào đấy xông lên, há miệng đớp chớp nhoáng, sau đó đùng đình bơi lội, chỉ còn lại những gợn lăn tăn khe khẽ. Chi Di cúi mặt, mái tóc dài thướt tha rủ xuống, theo nhịp thở của cô bé mà nhẹ nhẹ rung rinh trong im lặng, trái tim Kì Đình cũng hết như mặt nước bị cá vàng bơi qua, se sẽ lay động. Dưới vòm tối củ mớ tóc kia, khuôn mặt Chi Di cũng mang đường nét dịu hiền xinh đẹp, từ góc cậu nhìn sang, vốn đang ngược sáng, đôi lúc còn nhìn thấy những mạch máu mỏng manh sát dưới làn da trong vắt của cô bé, nếu cứ chăm chú ngắm nhìn thật lâu như thế, Kì Đình thầm nhủ, ai dám nói rằng “cô này” chẳng có gì giống với “cô kia”?

Từ sau lần chọc giận ông bố Cố Duy Trinh nổi trận lôi đình, ngoài đợt nghỉ hè ra, nếu không có việc gì ra, Chi An rất ít về nhà, hơn nữa việc học hành năm cuối cấp cũng khá căng thẳng, thường phải rất lâu cô bé mới thò mặt về nhà một lần. Theo trí nhớ của Kì Đình, lần lâu nhất là ba tháng mười một ngày cậu không hề gặp cô bé.

Thực ra cơn giận của Cố Duy Trinh đã tiêu tan ít nhiều. Hôm ấy cũng chỉ vì nhất thời tức tối vì thái độ đánh chết không chịu nhận sai của Chi An nên ông mới chỉ vào nạt cô mà bảo cô đừng về nhà nữa. Nói ra thì đúng là cơ duyên trùng hợp, Chi An với ông giảng viên già môn Mĩ thuật vừa mới xô xát không lâu, một bức vẽ nguệch ngoạc suýt bị ông thầy già toan ném vào sọt rác của cô đã lọt ngay vào mắt một vị nghiên cứu sinh trẻ tuổi vừa mới được tuyển vào. Anh ta cảm thấy rất thích thú, lại nghe nói tác giả của

bức tranh hóa ra là thiên kim tiểu thư Chủ nhiệm Cố của khoa Thương mại thì càng thêm hào hứng, thế nên đã chủ động tìm đến nhà Cố Duy Trinh, đòi gặp bằng được cô bé.

Vị hướng dẫn sinh có con mắt tinh đời này là Tạ Tư Niên. Chính là nhân vật đi đầu của một phái mới nổi lên vài năm gần đây trong giới sơn dầu. Lần này Đại học G trân trọng thỉnh anh ta về từ trường Hạ Môn, chẳng ngoài mục đích phô trương thêm thanh thế cho khoa mỹ thuật của trường. Tạ Tư Niên mới ngoài ba mươi, tài năng đang độ nở rộ, mấy cụm giải thưởng đã nhiều lần nhận được giải thưởng chuyên ngành trong ngoài nước, được các anh em cùng nghề cực kì khen ngợi. Có điều, cũng giống mấy vị nghệ thuật gia giành được chút thành tựu, anh ta cũng khá phóng túng bừa bãi, Cố Duy Trinh đã nghe phong phanh về đủ loại thói hư tật xấu trong đời tư của anh ta, bởi vậy, vị chuyên gia này bày tỏ sự tán thưởng với Chỉ An, thế nhưng ông bố vẫn còn do dự trong lòng xem có nên giới thiệu cô con gái với Tạ Tư Niên hay không. Cuối cùng vẫn phải là Uông Phàm lên tiếng “con gái anh dù không học vẽ ở chỗ Tạ Tư Niên thì cũng chẳng ra đâu vào đâu, so với việc cứ thả rông nó ở trường muốn làm gì thì làm, chi bằng cứ xem ý nó ra sao, mà nếu người ta có chịu thu nạp có, với tính tình của nó cũng chưa chắc học hành tử tế được bao lâu đâu.”

Vậy nên kì nghỉ hè năm lớp Mười một của Chỉ An, Cố Duy Trinh đã chính thức dẫn con gái đến trước mặt Tạ Tư Niên, ai ngờ Tạ Tư Niên với Chỉ An vừa nói gặp nhau đã bày tỏ sự nuối tiếc sao không gặp gỡ nhau sớm hơn, hai con người khùng điên như nhau thấy hợp tính hợp nết quá đỗi, càng nói càng ăn ý, từ lúc đó Chỉ An bắt đầu học vẽ cùng Tạ Tư Niên. Cố Duy Trinh cũng đã từng nghĩ đến việc trả học phí cho Tạ Tư Niên, ai dè lại bị một phen tên tò, Tạ Tư Niên nói rằng anh ta không cần đến chút tiền còm ấy, việc dạy dỗ Chỉ An chỉ đơn thuần xuất phát từ niềm yêu thích cá nhân thôi, anh ta với Chỉ An không xưng hô thầy trò, mà người nọ kêu thẳng tên người kia.

Chỉ An theo Tạ Tư Niên học được một năm, trình độ nâng cao rõ rệt, Tạ Tư Niên sung ái cô học trò vô cùng, không những dạy dỗ hết lòng, mà trước sau đều nói rằng mấy hướng dẫn sinh anh ta đang hướng dẫn bây giờ đều không lạnh lợi bằng Chỉ An, lại còn xưng tụng Chỉ An là nàng thơ của anh ta.

Ai nấy đều cho rằng, với nỗi niềm say mê đắm đuối mà Chỉ An dành cho hội họa, cô bé ắt hẳn sẽ lựa chọn ngành Mỹ thuật, chẳng ngờ cô bé không có ý định ấy, mà chỉ tham gia thi tốt nghiệp bình thường. Chỉ Di có lần hỏi Chỉ An, nếu cô thích vẽ như thế sao lại không coi đó là nghề nghiệp tương lai của mình, Chỉ An nửa đùa nửa thật trả lời, hầu hết các danh họa đều chết đi rồi, tác phẩm mới bán chạy được, cô không thể chịu nổi nỗi buồn chán lúc còn đang sống sờ sờ như thế.

Chạng vạng tối một ngày đầu tháng bảy, Kì Đình từ nhà Lưu Lý Lâm quay lại trường, bỗng nhớ ra lúc trước có nhận lời Chỉ Di, thi tốt nghiệp xong sẽ chỉ dẫn cho cô bé một chút về phương hướng điền nguyện vọng, vậy nên trước khi về nhà, cậu rẽ qua nhà họ Cố.

Bình thường thì giờ này Chỉ Di với bố mẹ vẫn ở nhà, thế nhưng Kì Đình gõ cửa hồi lâu, vẫn không thấy ai trả lời, đang rầu rĩ chuẩn bị quay về, bỗng nghe thấy tiếng động sau cửa. Cửa vừa mở ra, Chỉ An người ngòm lấm lem màu vẽ đứng ngay đó.

Cô bé tựa người vào cửa, hơi nghiêng người chăm chú nhìn Kì Đình.

“Chỉ An?”, Kì Đình hơi chút bất ngờ, “À, anh tìm Chỉ Di, chị em có nhà không?”

“Chị ấy ra ngoài rồi”, Chỉ An đáp.

“Thế...”

Cô ngắt lời cậu, “ Anh hỏi bố mẹ em chứ gì, họ cũng đi ra ngoài với Chi Di rồi, vừa mới đi, không biết bao giờ mới về, anh không cần phải đợi đâu”.

“Ơ ra là thế”. Kì Đình gật đầu, phát hiện ra Chi An đang nhìn cậu với ánh mắt “còn cái gì thì nói ra cho mau đi”, cậu bất giác hơi ngại ngùng.

Cậu vốn định nói với cô, ” Thôi được rồi, mai anh lại sang vậy”, thế nhưng khi nói ra miệng thì lại thành “Em vẽ đấy à, nếu không phiền thì cho anh xem một chút được không?” .

Tay Chi An đang tựa ở cửa buồng thông xuống, nhếch nhếch khóe miệng, “Đương nhiên là phiền rồi”. Nhìn thấy vẻ khổ sở rõ mồn một của cậu đúng như ý nguyện, cô mới bật cười thành tiếng, “Vào đi nhưng chẳng có gì hay mà xem đâu”.

Kì Đình theo Chi An vào thư phòng, trên giá vẽ là một bức tranh sơn dầu sắp hoàn thành, Chi An không ríu ran gì với cậu nữa, chỉ chăm chú vào nhuần sắc cho bức vẽ, Kì Đình ở ngay bên cạnh cô, im lìm ngắm nghía hồi lâu, sắc điệu trên bức họa ngả màu âm đạm, mặt biển rộng mênh mông và một cánh chim lớn đang chao liệng lưng chừng tầng không, nước biển lặng yên không dậy sóng thế nhưng giữa không trung mây đen kịt kịt, cơn hồ mang thứ cảm giác bức bối như thể một cơn bão sắp sửa ập xuống.

“Có phải chim hải âu không?” – Cậu hỏi.

Chi An ngoảnh đầu lại, liếc nhìn cậu lắc lắc đầu.

“Ngoài hải âu ra, có loài chim nào lại bay liệng trên mặt biển lúc giông tố sắp tràn tới thế này?” Cậu vẫn tiếp tục vắn hỏi.

Bàn tay của Chi An vẫn không dừng lại, “Anh đã nghe về một loài chim biết bay không biết đậu xuống đất bao giờ chưa?”

“À, có phải là loài chim mà Trương Quốc Vinh nói đến trong phim A Phi chính truyện không, có một loài chim không chân, cứ dang cánh bay lên là bay mãi miết, tận đến lúc chết mới chạm xuống mặt đất, đúng không?” Cậu hỏi.

Động tác của Chỉ An ngưng lại một lát, “Cũng tựa tựa như vậy, đây là loài chim bay đêm, chỉ sống trên biển, bắt cá kiếm ăn. Nó to hơn hải âu rất nhiều, bay cao hơn, cũng hung hãn hơn, bình thường chỉ xuất hiện vào đêm tối hay trước lúc mưa giông gió giật, tiếng kêu thảm thiết thê lương, nếu nó xuất hiện vào buổi hoàng hôn, có nghĩa là sắp có bão lớn, thế nên ngư dân miền duyên hải đều coi nó là điềm không may, thực ra, nó chọn thời điểm đó để lộ diện, chẳng qua chỉ để tóm được mấy con cá ngơ ngác kinh động cho dễ hơn thôi”.

Kỉ Đình thắc mắc, ” Loài chim này không có chân thật sao, cứ dừng lại là nó chết à?”.

“Chim bay đêm thực ra cũng có chân, có điều phần lớn đều bay lượn trên không trung, thế nên hai chân về cơ bản đã bị thoái hóa dần, nếu chúng đậu xuống đất, mọi hành động đều khá chậm chạp, rất dễ bị dân chài lưới hoặc những loài động vật to lớn hơn xơi tái.”

Kỉ Đình nhìn vào mắt con chim ấy, dường như trong đó thấy được vài phần cứng cỏi mà bi thương, cậu còn cảm thấy đôi mắt ấy phảng phất nét quen thuộc, cậu nói, “ Nếu có một hòn đảo đủ an toàn bình yên, em thử nói xem, lúc chim bay đêm đã mệt mỏi rã rời, liệu nó có muốn dùng chân nghỉ ngơi không?”.

Lần này Chỉ An không đáp lời, cô dùng hẳn chiếc bút vẽ trong tay lại, quay người nhìn chăm chăm vào cậu, “Vĩnh viễn không có hòn đảo như vậy đâu”.

“Nếu anh nói có thì sao?” Cậu chẳng mấy khi ưỡng ngạnh đến thế.

“Cho dù là có đi chẳng nữa, thì hôm nay nó là đảo, ngày mai không chừng đã chìm khuất chỉ còn lại mênh mông nước biển, làm gì còn chốn nào nghỉ ngơi cho lâu dài nữa?”

Kỉ Đình nhìn cô, lúc cô xoay lưng lại với cậu, cậu mới cất lời, ” Lúc bốn bề chỉ là sóng biển, hòn đảo cũng cô độc một mình, nếu nó không có cách nào biết được liệu cánh chim ấy có ghé chân nghỉ ngơi, đợi chờ lại quá mòn mỏi, thì cũng chỉ biết chìm dần mà thôi”.

“Đúng thế, đó là vì ngay từ đầu nó đã biết rằng, trong khi nó không còn cách nào khác để chờ đợi hơn được nữa, nó vẫn có thể dẫu mình dưới làn nước biển, hòn đảo luôn có một đường lui, còn cánh chim này thì không hề”.

Nói xong một chập những lời này, cả hai người đều im lặng hồi lâu.

Cuối cùng lại chính là Chỉ An ném bộp chiếc bút chì vẽ trong tay về phía bảng pha màu, chấm dứt tình cảnh ngưng ngưng kì quặc ấy, cô lấy bức tranh đã sắp vẽ xong từ trên giá xuống, Kỉ Đình còn chưa hiểu chuyện gì, đã thấy cô đưa tay vào nhau, sau đó tờ giấy vẽ tan thành hai mảnh, tiếp đến là bốn mảnh.

“Em làm cái gì thế?” Cậu không nói gì thêm đã ra tay ngăn lại, ai ngờ vẫn không kịp, “Vẽ sắp xong rồi sao lại xé đi?”.

Chỉ An nghiêng người né động tác ngáng trở của cậu, rồi ném hết tất thảy đám giấy vẽ đã tan thành mấy mảnh vào thùng rác, cười bảo rằng, ” Cái thứ em vẽ, thích xé thì xé thôi, anh quản làm sao được”.

Cậu không thèm để ý đến cô bé, xót xa lục lọi trong thùng rác hết những mảnh vụn của bức vẽ, cô bé giật cậu một cái, “Đừng tìm nữa, để em xem trong tay anh lúc đầu cầm cái gì nào”.

Vẻ mặt ôn hòa bấy nay của Kỉ Đình đã phủ một màn sương mờ, cậu nhét vào tay cô đồng tạp chí với đĩa hình mà Lưu Lý Lâm vừa cố sống cố chết dúm cho cậu, không nói năng gì tiếp tục nhặt nhạnh hết các mảnh giấy.

“Cái đồng lộn xộn gì thế này?” Chỉ An lật ra xem mấy cuốn tạp chí mà cậu vừa đưa cho, phì cười, sau đó tiếp tục mở mấy cái túi đựng đầy đĩa.

“Ha ha, trọn bộ Châu Tinh Trì, cái này hợp khẩu vị của em đây. Đừng nhặt nữa, đồ ngốc, bức tranh này từ đầu đã vẽ không ra gì rồi, đi nào, đi xem Đại thoại Tây du với em”.

Lúc này Kỉ Đình cơ bản đã sắp xếp gọn gàng được hết các mảnh tranh rách rồi, cậu giăng lại một cuốn tạp chí từ tay Chỉ An, sau đó kẹp hết tất cả chỗ giấy vụn ấy vào trong ruột, rồi bị Chỉ An lôi tuột vào phòng khách.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Anh Sợ Nhất Bị Người Ta Khích, Đặc Biệt Là Em!

Chỉ An lôi mấy cái đĩa Châu Tinh Trì đẩy ra, ngắm nghía xem xét, rồi bảo, “Hình như là đĩa lậu, không ngờ anh lại có mấy thứ này”.

Kỉ Đình ngồi trên sofa nhà Chỉ An, lúc này mới nghĩ ra là trong đồng tạp chí lộn xộn vừa mới nhất thời bực bội dúi vào tay cô, có không ít thứ gọi là “của báu riêng tư” của cậu chàng Lưu Lý Lâm, nội dung bên trong chắc là gớm lắm, nên cậu ta mới nằng nặc dúi vào tay cậu đám đồ bùng nhùng ấy, quảng cáo rằng đó là “sách giáo khoa của thằng đàn ông bình thường”, bắt cậu nhất định phải mang về nhà mà luyện, có khi lại thấy bất ngờ thú vị không chừng. Kỉ Đình chẳng buồn giăng co qua lại với cậu ta, chỉ đành ôm tất cả chỗ đó về.

Nghĩ đến việc khi này Chỉ An giở ra một lượt nội dung mấy tờ tạp chí, cậu không nén nổi xấu hổ, không biết cô sẽ nghĩ về cậu thế nào đây.

“Mấy thứ này không phải của anh đâu, là tại Lưu Lý Lâm cứ khăng khăng đưa anh đây chứ.” Nói xong mấy câu này cậu mới thấy hối hận, những việc thế này biết giải thích thế nào cho phải, chỉ càng bôi xóa càng đen thui đi mà thôi.

Cũng may là Chỉ An chẳng mấy tập trung vào những lời cậu nói, cô bật ti vi trong phòng khách lên, dúi một cái đĩa trong đồng ấy vào đầu máy, sau đó ngồi phịch xuống cạnh cậu trên sofa, “Đợt này phải đối phó với cái kỳ

thi cấp ba chết tiệt nên buồn muốn chết đi được, may quá sắp được cười một trận giải sầu rồi”.

Sau một đoạn quảng cáo ngăn ngủi, bộ phim chính thức bắt đầu, xuất hiện trên màn hình ti vi không phải là Tôn Ngộ Không Châu Tinh Trì, mà là một đôi nam nữ ăn mặc hiện đại trong một căn phòng lớn, lại còn xì xồ cái thứ tiếng Nhật không ai hiểu nổi.

Chỉ An lộ vẻ kinh ngạc, “Phiên bản hiện đại của Đại thoại Tây du hay sao thế?”

Kỉ Đình cũng không hiểu gì cả, cặp nam nữ trong phim kia chỉ trao đổi vài lời đơn giản trong mấy giây đồng hồ, sau đó bắt đầu chuyển sang chiếc giường to nổi bật trong căn phòng, mau chóng lột hết quần áo của nhau ra.

Kỉ Đình mặt mũi đờ ra, một lúc sau mới ý thức được rằng đây chắc chắn là trò hoán đổi vụng trộm mà Lưu Lý Lâm đã bày đặt, hóa ra đây mới chính là “bất ngờ thú vị” mà cậu ta nói đến. Cậu âm thầm nghiên rắng, khẽ rửa xả trong lòng, rồi lập tức nhồm dậy định tắt cái ti vi trước mặt cô bé lúc sự đã rồi.

Chỉ An lên tiếng, vẻ hả hê khi thấy kẻ khác gặp nạn, “Ai dà! Hóa ra đây chính là thức ăn tinh thần thường ngày của cậu con trai ngoan ngoãn”. Cô chặn đứng hành động tắt ti vi của cậu, cướp cái điều khiển từ tay cậu, cười cười rất vẻ tiểu nhân đắc chí, “Một mình hưởng sao bằng cho toàn dân cùng hưởng, nỡ lòng nào mang về nhà rồi xem lén lút một mình?”.

“Có phải của anh đâu, Lưu Lý Lâm đưa cho anh đấy chứ, anh không biết bên trong lại có cái này, thật đấy!” Mặt mũi cậu đỏ gay, rối rít phân bua, nhưng chỉ càng làm cho Chỉ An cười dữ dội hơn.

“Anh cứ ngồi ngoan, đừng có động cựa gì hết, để em xem có cái gì nào, nếu không sẽ lôi cả người cả vật về cho bác Kỉ xem đấy.”

Cậu đành phải làm theo, ngồi xoay xoa chạt chội trên chiếc sofa, cứ cho là né được màn hình ti vi, cũng không thể nào tránh nổi tiếng rên rỉ hỗn hển càng lúc càng gấp gáp rộn người đang vang đến tai.

Chỉ An không thèm để ý gì đến cậu nữa, chỉ chuyên tâm “luyện” bộ phim, lúc này cậu hoàn toàn không thốt nổi lời nào, cả gian phòng khách im lìm chỉ trở lại những cảnh xác thịt cùng những lời lẽ dâm dục không ngừng vang lên trên ti vi. Kỉ Đình cúi gằm mặt, định cứ để mặc mình trong cảnh trêu người như thế, vậy mà tiếng rên rỉ khe khẽ rấm rứt liên hồi ấy không chịu buông tha cậu, cứ thế xuyên qua tai cậu, xuyên cả vào mỗi lỗ chân lông trên khắp người cậu, càng muốn bình tâm tĩnh trí bao nhiêu, trong lòng cậu lại càng dâng lên một thứ cảm giác rạo rức khó lòng diễn tả.

Thấy Chỉ An không nói năng gì nữa, cậu lén lút quét mắt qua màn hình ti vi, những hình ảnh cận cảnh xác thịt lại càng khiến cậu mặt đỏ gay, tim đập rộn. Cậu nghĩ, thật không thể tưởng tượng nổi, rằng cậu lại phải nhìn thấy những thứ bẩn thỉu này ngay trong phòng khách nhà họ Cố, bên cạnh còn có cả Chỉ An, cô gái thân thiết như em gái ruột với cậu, điều khiến cậu thêm khinh bỉ bản thân là, trong tình cảnh này, cậu còn cảm thấy nổi run rẩy không thể chế ngự từ sâu thẳm trong mình. Cậu cảm giác rằng từng hơi thở, từng động tác dù nhỏ bé của Chỉ An đều được phóng to đến vô cùng trong trí não cậu, lúc này cậu mới để ý, hôm nay trời nóng, cô mặc một chiếc áo phong cộc tay màu trắng, để lộ cả một khoảng da kéo dài từ cổ cho đến tận xương đòn, làn da bánh mật láng mịn, căng tràn, ánh lên vẻ non tơ của tuổi trẻ, còn ở dưới là một chiếc quần jean, ôm lấy cặp chân thon dài... Cậu cảm thấy chiếc áo của mình bó sát vào lưng, dấp dính đến không thể nào chịu nổi. Tay của Chỉ An ấn bừa vào đùi cậu, Kỉ Đình hít một hơi, rồi lập tức ngồi thụp trở lại sofa, hất tay cô ra. Động tác kịch liệt của cậu khiến Chỉ An chú ý ngay, ánh mắt cô thoát rời khỏi màn hình, chuyển sang cậu, sau đó từ từ chĩa vào một nơi nào đó trên người cậu, cô nheo nheo mắt vẻ kinh ngạc, lộ ra nụ cười hơi kỳ quái. Kỉ Đình đương nhiên cảm nhận được sự biến đổi trên cơ thể mình rõ ràng hơn Chỉ An, cậu không biết trốn vào

đâu trước ánh mắt của cô, thà chết luôn đi cho xong, phản ứng cơ thể kiểu này khiến cậu thấy mình chẳng khác nào loài cầm thú, cậu chẳng đếm xỉa gì nhiều nữa, tiến bừa vào bước đến trước ti vi, lấy hết sức tính tắt ti vi đi, thế nhưng giơ tay ra rồi, vài lượt đều không thể nào nhắm vào đúng cái nút bấm nhỏ ở bên góc phải ở dưới ti vi, lúc lòng dạ rồi bởi đành nhất quyết rút phăng phích cắm nguồn ở phía sau.

Chỉ An ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, tỉnh bơ như không, theo dõi động tác của cậu, “Cuống rồi chứ gì? Thế đã là gì, em có phải con ngốc đâu, đàn ông thì đều có phản ứng thôi, em biết mà”.

Kỉ Đình không dám lại gần Chỉ An, ngồi xuống ở chỗ cách xa cô nhất, rồi bâng quơ vờ một tờ báo trên bàn trà, giở ra, sau đó đặt ngay ngẩn trên đầu gối, hít thở thật sâu mấy lượt, rồi mới nhớ ra câu nói vừa rồi của cô. Cái ý tứ thấp thoáng lộ ra trong lời nói của Chỉ An khiến cậu thấy khó chịu, cô nói cô biết, đàn ông thì đều có phản ứng thôi mà. Một đứa con gái mới mười tám tuổi, làm thế nào mà biết được điều này, lẽ nào, đã từng có gã đàn ông nào khác lỡ để lọt cái phản ứng kiểu này vào tầm mắt cô hay sao? Suy nghĩ này khiến lòng dạ cậu như có con rắn độc tuổi tuổi trườn qua, để lại những vết dấu dập dính đầy chất độc.

Chỉ An không biết được suy nghĩ của cậu, cô bước đến trước mặt cậu, lấy hai ngón tay chậm chậm nhặt tờ báo trên đùi cậu lên, cậu thoát nắm chặt lấy tay cô.

“Báo của anh để ngược rồi kìa.” Cô chỉ ra với vẻ điềm tĩnh vô cùng.

Cậu không để ý đến lời cô, vờ như bình thản hỏi, “Sao em biết được?”.

Chỉ An cười, “Vớ vẩn, mắt em trông thấy, rõ ràng là tiêu đề ở dưới còn gì”.

“Anh hỏi làm sao em biết được đàn ông thì đều có phản ứng như thế, em gặp bao nhiêu thằng đàn ông rồi?” Giọng nói vốn dĩ trước nay ôn hòa

của cậu đã hơi lạc đi.

“Anh làm sao quản được!” Chỉ An sững lại một hồi, rồi ngang ngược nói.

“Một cô gái ngoan không nên nói những lời này một cách tỉnh bơ như thế trước mặt đàn ông.” Gương mặt cậu vẫn điềm tĩnh, nhưng răng nghiến lại sin sít.

Chỉ An cố sức giăng ra khỏi gọng kiềm của cậu, vừa giơ tay lên đã định bạt cho cậu một cái, nhưng đến trước mặt cậu thì lại do dự, cuối cùng lúc rút xuống gương mặt cậu thì chỉ còn là một cái vuốt khẽ khàng. Cậu thuận thể ngậm lấy ngón tay của cô, “Nói cho anh mau, còn ai nữa?”.

Lúc nói câu ấy, cậu hơi ngậm ngón tay thon dài của cô, tay Chỉ An khẽ run run, người ta nói ngón tay nối liền với tim, thứ dính ướt ám muội ấy từ ngón tay Chỉ An lan thẳng vào tim.

Như thế trừng phạt cho sự chậm trễ của cô, răng cậu không nể nang gì nữa, cắn thật mạnh vào tay cô. Chỉ An bị đau, khẽ xuýt xoa, nhưng không rút tay lại, chỉ nghiêng đầu, trên gương mặt là vẻ ngây thơ mê hoặc, “Kì Đình, anh dựa vào cái gì mà hỏi em như thế?”.

Câu nói tưởng như vô tâm của Chỉ An lại vô tình khơi dậy nỗi rung động bản năng trong Kì Đình, cậu khe khẽ lơis hàm răng đang ngậm chặt, cảm nhận ngón tay cô đang rời ra xa, tất thảy này giờ như một cơn mộng, “Dựa vào việc anh quan tâm đến em, em cũng như Chỉ Di, đều là em gái của anh”.

Chỉ An vô thức đặt ngón tay vẫn còn hằn vết răng của cậu lên môi mình, nở nụ cười rạng rỡ vô ngần, cô nói, “Anh biết không, Kì Đình, tôi coi thường anh”.

Không có thằng đàn ông nào chịu đựng nổi lời nói kiêu này, Kỉ Đình cũng không phải ngoại lệ. Thế nhưng cậu chỉ cụp mắt xuống, “Chỉ An, anh chỉ là một người vô vị, anh không chơi nổi cái trò của em đâu”.

Chỉ An cười nhạt, vẻ vô cùng giễu cợt, “Nếu đã không chơi nổi, thế thì tốt nhất là tránh xa tôi ra, việc gì cứ phải để ý xem tôi giỡn với ai? Đừng có lôi mấy thứ anh trai em gái ra mà dọa tôi, tôi không phải em gái anh, cũng không phải Chỉ Di”.

“Việc vừa rồi là lỗi của anh, thế nhưng, em...”

“Tôi làm sao nào, tôi thích làm gì thì làm nấy đấy, chí ít tôi cũng không giả dối như anh.” Cô giật phăng tờ báo trên đùi cậu, vò lại thành một mớ trong tay. “Tôi ghét nhất loại người như anh, rõ ràng trong lòng thèm chết đi được, vậy mà vẫn phải vờ vịt đạo mạo, cả đời đều rặt cái vẻ như thế, tôi thấy cũng mệt thay cho anh.”

Nhìn Chỉ An vứt tờ báo sang một bên, liếc cậu đầy khinh bỉ, cậu chỉ biết cắn răng, không nói một lời.

Chỉ An thấy cậu vẫn cứ im lìm như thế, bèn lắc đầu, rồi ngồi xổm xuống trước mặt cậu, hai tay đặt lên đầu gối, nhìn thẳng vào mắt cậu đầy chăm chú, “Nói thật đi, Kỉ Đình, rốt cuộc anh có mệt không, anh cứ đờ nén bản thân như thế này, từ trước tới nay đều không có cách nào làm những việc mình muốn làm, rốt cuộc đời còn vị gì chứ?”.

Cuối cùng cậu cũng ngược mắt nhìn Chỉ An, gương mặt vốn đã trắng trẻo giờ bình tĩnh đến nỗi tỏa sáng như sắc ngọc.

Chỉ An không chịu bỏ qua cho cậu, cô đặt tay lên ngực cậu, “Cứ cho là ai cũng bảo anh là đứa con ngoan, là chính nhân quân tử này nọ đi, anh thử dò hỏi tim mình xem, rằng cuối cùng nó muốn cái gì? Đến dự vọng của chính bản thân mình anh cũng không dám thừa nhận, thế thì còn gọi gì là thằng đàn ông nữa?”.

Cậu lặng im căn môi, lồng ngực phập phồng nặng nề dưới bàn tay Chỉ An, cô cười, “Thảo nào Lưu Lý Lâm cứ nằng nặc đưa anh cái này, bạn tốt của anh cũng thấy thương hại anh đấy, suy cho cùng anh không muốn, không dám hay là... không được?”.

Ý chí của cậu là một sợi tơ nhện mềm mại trong suốt, cậu đã kéo nó ra đến vô cùng, để nó có thể che đậy bản thân, để nó có thể giúp cậu chống đỡ cái mê hoặc không thể chịu đựng nổi kia, thế nhưng cậu lại quên rằng, khi đã được kéo căng hết mức, sợi tơ ấy sẽ trở nên mỏng manh yếu ớt, chỉ cần cô khẽ chọc nhẹ, sợi tơ đã tan tành không vết tích.

Chỉ An chăm chú nhìn đồng tử đang mỗi lúc một sâu thêm của Kỉ Đình, biết là cuối cùng cũng đã khích được cậu, thế nên cô cười cười, hài lòng nhóm người dậy.

Còn chưa đứng dậy hẳn, cô đã bị cậu giật mạnh trở lại, ngã phịch xuống đùi cậu, môi bỗng cảm thấy đau dữ dội, hai tay cô ôm chặt lấy gương mặt cậu, đầu găng hất về phía sau, dứt ra được khỏi môi cậu trong giây lát, nếm thấy vị tanh của máu ở khóe môi dưới, sau đó cô cắn trả lại như thể báo thù.

Kỉ Đình để mặc Chỉ An phá phách xoay xỏa như con thú non trên đùi cậu, một bàn tay của cậu lùa vào mái tóc ngắn của cô, bàn tay còn lại sờ soạng kiếm tìm chốn ấm áp và mềm mại cậu đã từng nếm trải, nơi đó cất giấu cái bí mật đã giày vò cậu bao nhiêu năm nay. Đôi môi cậu rời khỏi Chỉ An, áp chặt vào vùng xương đòn, nghiêng ngấu hít hà, quyết không buông tha, tận đến lúc cô hơi chau mày, cậu mới ghé sát tai cô, thì thầm nói, “Anh đã bảo rồi, anh sợ nhất bị người ta khích, đặc biệt là em”. Chỉ An bắt chước lại động tác của cậu, trả lại hết những đau đớn vừa rời cho cậu. Hai người quấn lấy nhau trên chiếc sofa nhỏ, những giằng co cắn xé cuồn loạn lúc đầu giờ đã dần dà chậm rãi hơn, biến thành thứ vuốt ve đầy nhục dục, Chỉ An vẫn ngồi trên người cậu, chiếc áo phông bị cuốn lên tận ngực, Kỉ Đình nghĩ thầm, cậu mặc kệ tất cả, cứ bất chấp tất thảy mà xông vào, miễn là có

được cô ấy, cậu chỉ muốn có được cô ấy. Cậu áp vào mặt Chi An, nói, “Chi An, em đúng là ngôi sao xấu của anh”. Chi An cười khúc khích, ngay khoảnh khắc trước khi cậu đi vào người cô, cô dùng hai tay đẩy thật mạnh, giằng mình thoát ra khỏi người cậu. Cô vừa xốc lại mình mấy áo quần, vừa nhìn anh chàng Kỉ Đình, đôi mắt cậu lơ đãng vô lực, vẫn chưa thoát ra khỏi cơn dục vọng bất ngờ. Chi An cười bảo, “Chẳng phải anh nói là tôi giống như em gái của anh đấy sao, hóa ra anh quan tâm đến em gái anh kiểu này đây, anh giai Kỉ Đình ạ”.

Một lúc lâu, Kỉ Đình cứ sững sờ nhìn Chi An, như thể cậu đang ở ranh giới mong manh giữa mơ và thực, mông lung và lúng túng, tận đến khi làn sương mờ trong mắt tan đi, cậu mới lặng lẽ đứng dậy, quay lưng về phía cô mà sửa soạn lại quần áo, từ lúc ấy đến tận khi mở cửa bước ra ngoài, cậu không hề nói một lời.

Kỉ Đình về rồi, Chi An cứ ngồi yên trước giá vẽ trống trơn, phải đến hơn nửa tiếng sau, vợ chồng Cố Duy Trinh và Chi Di mới về nhà.

Chi Di vừa về đến nhà đã chạy ngay vào thư phòng, mang cái ghế đến ngồi cạnh Chi An, “Ồ, bức tranh chị nhìn thấy trước khi ra ngoài đâu rồi?” Cô hỏi.

Chi An tỉnh bơ nghịch nghịch cây bút, “Không thích, xé rồi, vứt rồi”.

“Sao lại vứt đi?” Chi Di mở to mắt, “Đẹp thế cơ mà, thế mà chị còn mong là em sẽ dùng nó làm quà sinh nhật tặng chị năm nay cơ đấy, chị cũng chuẩn bị quà cho em rồi, định là tối mai mới tặng em cơ”.

Đến giờ Chi An mới nhớ ra, ngày mai là sinh nhật của hai chị em, giờ này hằng năm, vào đúng dịp nghỉ hè, bố mẹ luôn tổ chức sinh nhật cho hai đứa.

“Không hề gì, bức đó không hợp với chị đâu, hôm nào em vẽ cho chị bức khác đẹp hơn, đến lúc đấy tặng bù cũng được”, cô nói với Chi Di.

“Vừa rồi em ngồi một mình ở đây làm gì đấy?”

Chỉ An cười, “Có làm gì đâu. À, vừa xong chẳng phải bố mẹ đi liên hệ việc nộp hồ sơ cho chị sao, tình hình thế nào rồi?”

“Chị cũng chả biết nữa, ai dà, đều tại chị không chịu gắng gỏi, kết quả học hành chẳng ra sao, khiến bố mẹ phải lo lắng chạy vạy, sớm biết thế này thì chị đã cố bỏ công bỏ sức hơn rồi”, Chỉ Di hơi dẫu môi lên nói.

“Chị cũng chịu bỏ công bỏ sức đấy chứ, có điều không biết dùng vào đâu thôi, chẳng phải bố mẹ cũng mời ai đấy đến kèm cặp cho chị còn gì, ai ngờ càng kèm kết quả lại càng thụt lùi, xem ra tìm nhầm người rồi”, Chỉ An cười nói.

Chỉ Di khẽ dấm vào vai cô em, “Em cũng trêu chị nữa...”. Cô chống cằm, hơi ngần ngại, “Thực ra bố mẹ cũng không cần phải vất vả chạy vạy cho chị thế này làm gì, chị đâu có chí hướng gì ghê gớm đâu, chị muốn được sống thật giản dị thoải mái bên người mình yêu thương thôi, cũng giống như cá ở trong nước ấy, chỉ cần có nước thôi là đủ rồi”.

Chỉ An nửa đùa nửa thật, “Thế nhưng nếu nước mà cạn khô thì cá sẽ chết toi đấy”. Nhìn thấy trong đôi mắt đơn thuần của Chỉ Di thoáng gợn nét buồn, Chỉ An liền cười, “Ngốc thế, nước làm sao mà khô cạn được chứ?”.

Chỉ Di không biết nghĩ ngợi gì mà cứ ngần người ra, một lúc sau, cô mới khẽ khàng bảo, “Chỉ An, mai là sinh nhật mười tám tuổi của chị em mình rồi, chị... chị muốn kể cho em nghe một bí mật”. Thấy Chỉ An không hứng thú lắm, Chỉ Di có vẻ tủi thân, “Sao thế, em không muốn nghe bí mật của chị à?”.

Chỉ An lần lượt thu dọn đồ vẽ, bảo, “Chị thì trước nay chỉ có mỗi một bí mật, mà thực ra đó cũng đâu phải là bí mật gì nữa”.

Mặt Chỉ Di thoáng ửng đỏ, “Em nói xem... Anh ấy thế nào?”.

“Em làm sao biết được anh ấy thế nào, câu này chị tự hỏi mình là rõ nhất”, Chỉ An bật cười.

Hàm răng trắng bóng của Chỉ Di khẽ cắn vào môi, động tác này với Chỉ An sao mà quen mắt đến thế, cô nghe thấy Chỉ Di bảo, “Chị cảm thấy, anh ấy cái gì cũng tốt cả, thông minh, hiểu chuyện, dịu dàng, lý tính, không ai có thể tốt hơn anh ấy được nữa...”.

Chỉ An nhếch môi cười, cô khẽ liếm vào vết thương nhỏ xíu trên môi, cảm thấy đau nhói, “Phải rồi, anh ấy đúng là người dịu dàng”.

“Chỉ An, ngày mai chị muốn mời anh ấy đến dự sinh nhật mình, chị muốn...” Cô ngượng ngùng, không dám nói tiếp câu sau, nhưng lại không muốn giữ trong lòng, bèn cúi xuống bên tai Chỉ An, len lén trút tâm sự.

Chỉ An nghe cô chị nói hết mà không tỏ thái độ gì, sau đó cười rạng rỡ, “Thế cũng được đấy”.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bí Mật Ngày Sinh Nhật

Ngày hôm sau là sinh nhật của hai chị em Chỉ Di và Chỉ An, vừa hay vào dịp cuối tuần, đáng lẽ Ông Phàm phải trực bên phòng khám, nhưng bà đã đổi ca với người khác, loay hoay bận rộn bếp núc suốt cả ngày, làm hẳn một mâm toàn món ăn mà con gái ưa thích, Cố Duy Trinh cũng bỏ hết việc lai rai nhậu nhẹt, nói như lời của bọn họ là: nhà ta mới có con gái trưởng thành, nào có việc gì trọng đại hơn sinh nhật lần thứ mười tám của ái nữ chứ.

Ban đầu họ chỉ tính là cả nhà cùng dùng bữa với nhau, nhưng Chỉ Di nài nỉ Cố Duy Trinh, khăng khăng đòi mời cả gia đình bác Kỉ. Nghe bảo là sinh nhật của Chỉ Di, Chỉ An, cả nhà Kỉ Bồi Văn đương nhiên cũng vui vẻ chuẩn bị quà cáp tới nhà họ Cố.

Đến giờ cơm tối, cả nhà đã ngồi vào bàn ăn mà không thấy tăm tích Chỉ An đâu, nghe Chỉ Di nói thì sáng sớm tinh mơ Chỉ An đã đi ra ngoài, đoán chừng là đến chỗ thầy Tạ.

Mấy người cười nói trò chuyện, ngồi đợi gần hai mươi phút, vẫn không thấy Chỉ An về, Cố Duy Trinh tỏ vẻ không bằng lòng, “Cái con bé này tự tung tự tác quen thói, không biết đường mà về nhà nữa”.

Ông Phàm liếc nhìn nhà họ Kỉ vẻ áy náy, khẽ giọng bảo chồng, “Hay mấy người mình cứ ăn trước vậy, vừa ăn vừa đợi cũng được mà! Thức ăn nguội ngắt cả rồi”. Cố Duy Trinh còn đang ngần ngại, Chỉ Di đã lắc đầu,

“Không được đâu ạ, hôm nay là sinh nhật của Chi An, nhân vật chính còn chưa xuất hiện, mấy người nhà mình làm sao ăn trước được?”. Thấy người lớn không nói gì, cô đứng phắt dậy, “Không thì thế này đi ạ, bố mẹ với bác Kì, bác Từ cứ ngồi một lát, con biết nhà thầy Tạ ở đâu, con sẽ đến đó gọi Chi An về”.

“Con cứ ngồi xuống đi, việc gì phải thế, lúc nào muốn về nó khắc mò về”, Cố Duy Trinh nói.

Uông Phàm cười cười, “Cứ để Chi Di đi đi”.

Chi Di bước ra đến cửa rồi, lại quay trở lại, “À mà... anh Kì Đình, anh đi với em nhé!”.

“Anh á?” Kì Đình có vẻ ngạc nhiên, chẳng nói được gì. Chi Di nhìn cậu với vẻ hơi giục giã.

“Kì Đình kìa?” Kì Bồi Văn thấy cậu con trai hơn lạ lùng, liền gọi một tiếng, “Em Chi Di vẫn đang chờ con đấy”.

“... Thế cũng được.” Cậu cười cười đứng dậy, “Đi nào, Chi Di”.

Nhà của Tạ Tư Niên ở khu Đông trường học, mấy dãy tập thể bên đó tương đối vắng vẻ, đúng theo yêu cầu của anh ta, nhà trường đã phân riêng cho anh ta một căn nhà mái bằng đằng trước đằng sau đều có sân vườn nho nhỏ.

Đi bộ từ nhà họ Cố và họ Kì ở khu Tây trường học sang khu Đông áng chừng mất mười lăm phút, Chi Di với Kì Đình chọn con đường ngắn nhất. Hai người vội vã rảo bước, Chi Di cúi đầu nghĩ ngợi chuyện riêng, chẳng để ý rằng hôm nay Kì Đình im ắng khác thường.

Chi cần ngoặt ra khỏi con đường nhỏ mà hai người đang đi, men theo mấy khúc quanh, qua một cánh cổng là đến khu Đông trường học, chỗ ở

của Tạ Tư Niên cách không xa cánh cổng ấy.

“Anh Kì Đình ơi...” Chỉ Di đột nhiên cất tiếng gọi.

“Ơi?” Kì Đình dừng bước.

Bàn tay Chỉ Di đang bứt rứt xoắn vặn chiếc đai váy, cô ngẩng đầu nhìn cậu trăn trăn, ngập ngừng định nói gì lại thôi.

Hôm nay Chỉ Di mặc một chiếc váy vải bông màu xanh lá cây nhạt thêu hoa, xinh đẹp rạng ngời, như một đóa sen mới nhú giữa ao mùa hạ, phảng phất đâu đây chút hương thơm mát mẻ.

Cậu mỉm cười nhìn cô, “Sao thế, Chỉ Di?”.

Cô cúi đầu, nhìn xuống ngón chân của mình, lấy giọng nhỏ xíu như tiếng muỗi vo ve mà bảo, “Hôm nay là sinh nhật của em, em...”.

Mấy câu tiếp theo của cô nhỏ quá mức, Kì Đình nhất thời nghe không ra, nên tiến lại gần cô thêm một bước, “Chỉ Di, vừa rồi em nói gì thế?”.

Chỉ Di không đáp, đột nhiên ngẩng đầu, nhón chân lên, thoắt bập nhẹ vào môi cậu, Những động tác ấy ào đến nhanh quá, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Kì Đình, khiến cậu vô cùng kinh ngạc, vô thức nghiêng mặt đi, đôi môi mềm mại ướt át của Chỉ Di chạm đúng vào bên cằm cậu.

Chỉ Di lùi lại một bước, trên gương mặt đỏ hồng của cô chỉ thấy đôi mắt sáng bừng rạng rỡ. Kì Đình chậm chạp lấy tay che chỗ cô vừa chạm vào, khuôn mặt gầy guộc lộ vẻ trắng bệch khác thường, cậu cất tiếng, “Chỉ Di...”.

Chỉ Di lấy hai tay bịt chặt tai lại, nhắm tịt mắt, “Đừng nói, đừng nói gì hết, xin anh đấy...”.

Kỉ Đình cũng thoát khép đôi mắt lại, nghe như trong màn âm thanh oang oang có tiếng thở dài buồn thương, lúc cậu mở mắt ra, đôi mắt ngân ngấn nước của Chỉ Di đang dừng lại trên khuôn mặt cậu. Cô khẽ giật giật tay áo cậu, “Đi thôi, tìm Chỉ An xong anh em mình còn đi về”.

Suốt quãng đường đi, Chỉ Di không nói gì thêm với cậu, thẳng hoặc ngẩng đầu gặp phải ánh mắt cậu, cô chỉ khẽ nhoén cười hiền lành.

Vừa mới qua cổng khu Đông trường học, bước vào khu tập thể công nhân viên trường, ngay từ xa họ đã thấy cánh cửa nhỏ trong sân nhà sum sê cây lá của Tạ Tư Niên đang để ngỏ, cái bóng người dong dỏng cao kia chẳng phải Chỉ An thì còn ai vào đây nữa.

Chỉ An đeo lệch bộ đồ vẽ, một bóng đàn ông cao nghều bước ra ngay sau cô, hai người họ đứng trên bãi cỏ hướng vào nhau mà trò chuyện, tuy không nghe thấy họ nói gì, nhưng trông họ có vẻ khá tâm đầu ý hợp.

Không hiểu vì lẽ gì, Kỉ Đình chậm bước lại, hai người đang đứng trước mặt họ dường như đã kết thúc cuộc nói chuyện, Chỉ An bỗng nhiên cúi thấp đầu chẳng giống mọi khi, người đàn ông kia dang rộng vòng tay ôm chặt cô vào lòng, sau đó nâng gương mặt của Chỉ An lên, hôn vào trán cô.

Chỉ Di cũng cảm thấy muôn phần kinh ngạc, cô có thể nhận ra dáng dấp của người đàn ông đó, chính là Tạ Tư Niên tiếng tăm đang nổi như cồn của khoa Mỹ thuật, Chỉ Di có vẻ không dám tin vào mắt mình, ngó sang Kỉ Đình tìm cách chứng thực, mới phát hiện ra Kỉ Đình đã dừng bước tự lúc nào, đứng sững như tượng, mặt mũi lạnh tanh dôi về phía trước.

Chỉ An và Tạ Tư Niên kết thúc màn ôm ấp ấy, ngẩng đầu lên, Tạ Tư Niên liếc về phía Kỉ Đình, Kỉ Đình đã nhìn rõ, trên gương mặt người đàn ông ấy không có vẻ chán chường mỗi một kiểu nghệ sĩ như trong ấn tượng của mọi người, mà toát lên vẻ bảnh bao, nham hiểm, thêm nữa, lại có chút kiêu ngạo cơ hồ không coi ai ra gì như Chỉ An vậy.

Kỉ Đình không làm thế nào biết được Tạ Tư Niên lúc ấy cúi đầu nói gì với Chỉ An, sau đó chỉ thấy Tạ Tư Niên bước trở vào căn phòng, đóng sập cửa ngay trước mắt cậu và Chỉ Di.

Chỉ An khoác bộ đồ vẽ bước về phía bọn họ, cô sẫm soi hai người một lúc, trông thấy vẻ ửng đỏ như còn thấp thoáng trên gương mặt Chỉ Di cùng dáng bộ sững sờ ngay đơ của Kỉ Đình, cô cười cười, bảo một câu, “Đi nào, về nhà thôi”.

Cô nhanh chân đi lên phía trước, Chỉ Di ngượng nghịu, nhón nhén đuổi theo, khoác lấy tay cô, cười với cô, vẻ ngây thơ dịu hiền, Chỉ An mím môi, ánh mắt lạnh băng. Kỉ Đình đi sau hai chị em, hướng về phía ánh tà dương đang dần khuất, tới lúc vầng đỏ chói ấy biến mất dưới đường chân trời phía sau rặng núi, màn đêm bắt đầu buông xuống.

Về đến nhà họ Cố, Chỉ An cười cười với vợ chồng Kỉ Bồi Văn, cô vào phòng cất đồ vẽ, tỉ mỉ rửa tay, rồi mới vào bàn, khi ấy mọi người đã ngồi đâu vào đấy, Uông Phàm cười cười bảo, “Cả nhà ăn xúp trước đã, em đã hầm một nồi vịt già với rễ Lô Công, ngon lắm”. Nói rồi bà liền nhanh nhẹn lấy xúp cho mọi người.

Cố Duy Trinh liếc sang Chỉ An vẫn đang nhìn như chẳng có chuyện gì, ông chau mày, cuối cùng không nhịn được, liền nói với cô, “Con không biết đường mà về, để bố mẹ với cả nhà bác Kỉ chờ bao lâu con có biết không? Lại còn phải phải người đi rước về nữa!”.

Chỉ An húp một thìa xúp, từng từng đáp lời, “Cả nhà ăn trước cũng được, làm sao mà phải đợi con?”.

“Mày ăn nói thế nào đấy hả, hôm nay là ngày gì? Không biết hồn vía mày biến đi đâu rồi?” Thái độ của Chỉ An khiến bố cô tức giận, ông đập mạnh đôi đũa xuống bàn. Chỉ Di sợ đến nỗi co rúm người lại, Chỉ An thì điềm nhiên ăn xúp như không nghe thấy gì hết.

“Bố, bố đừng mắng em thế ạ, em Chỉ An chẳng qua là đến nhà thầy Tạ học vẽ thôi, nhất thời quên giờ giấc chứ có gì đâu.” Chỉ Di lấy lại tinh thần xong liền không quên bênh vực cô em.

Cố Duy Trinh xua xua tay với Chỉ Di, “Chỉ Di, con không phải nói đỡ cho nó làm gì”. Đoạn ông nói với Chỉ An, “Tao hỏi mày, có thật là mày học hành chăm chỉ như thế bên nhà Tạ Tư Niên không?”.

Chỉ An ngẩng đầu lên, “Bố muốn nói gì?”.

“Tao muốn nói gì ấy hả?” Cố Duy Trinh thở dài một tiếng, “Mày học vẽ cho tử tế thì thôi chẳng cần nói, nhưng mày có nghe người trong trường nói gì không? Tiếng tăm Tạ Tư Niên vốn đã ê chệ xấu xa lắm rồi, con gái con đũa như mày cứ quanh quẩn với gã đó thì ra thể thống gì nữa”.

Chỉ An cười khẩy, “Con chẳng cần quan tâm người ta nói gì. Những người suy nghĩ nhố nhăng thì mới nghĩ ai cũng nhố nhăng hết lượt”.

“Mày không sợ, nhưng bố mẹ mày vẫn còn cần thể diện, nói ra người ta lại bảo nhà họ Cố chẳng biết dạy dỗ con cái”, Cố Duy Trinh tức giận nói.

Kỉ Bồi Văn vội bảo, “Duy Trinh à, đừng nói năng với con bé như thế, tôi tin là Chỉ An chỉ một lòng một dạ học vẽ thôi”.

Không ngờ Chỉ An đặt ngay bát xúp trong tay xuống, cười nhạt bảo một câu, “Con chẳng được dạy dỗ gì có phải chuyện ngày một ngày hai đâu, bó tay thôi, ai bảo bố mẹ đẻ ra mà không biết dạy?”.

“Mày nói cái gì?!” Cố Duy Trinh đập bàn đứng dậy.

“Duy Trinh, bỏ đi, hôm nay là sinh nhật con mà.” Ưông Phàm kéo ông lại.

Chỉ An đứng bật dậy, “Bỏ cái gì, hôm nay là sinh nhật ai cơ? Mẹ nói mà sắc mặt chẳng đổi chút nào sao?”.

Gương mặt trước giờ vẫn ung dung điềm tĩnh của Uông Phàm thoát đã biến sắc, “Mày ăn nói hàm hồ cái gì thế?”.

Chỉ An ngả người vào lưng ghế, “Tôi nói gì bố mẹ chẳng biết tổng rồi!”.

“Mày...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Uông Phàm thoát trắng bệch, “Mày đúng là... Mày nhìn lại mày đi, người không ra người, ngợm chẳng ra ngợm, lại còn mặt dày mày dạn cãi bố cãi mẹ nữa, mày xem trên cổ mày có cái gì kia?”.

Lời nói ấy vừa thốt ra, cơ hồ ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào chiếc cổ để trần của Chỉ An, trên làn da căng mịn khỏe khoắn, rõ ràng lấm tấm mấy vết tím đỏ.

Chỉ An cũng nghi ngại liếc xuống cổ mình, hôm qua mới là vết đỏ mờ mờ, không ngờ hôm nay đã tụ máu thế này.

Sắc mặt Kì Đình thốt nhiên trắng bệch, Chỉ An không nhìn cậu, cô che cổ lại, nói, “Ai biết được là cái gì”.

Uông Phàm cười nhạt, nhồm dậy đi vào trong phòng, lúc bước ra, trên tay bà cầm một vật nhỏ hình tròn, một mặt ánh lên tia sáng màu bạc. Bà đặt khẽ vật đó lên bàn ăn, nói với Cố Duy Trinh, “Đây là thứ em phát hiện ra trong đầu máy nhà mình tối hôm qua, có cần phải mở ra cho anh xem không, xem xem con gái anh ở nhà học với hành rệt cái thứ gì đây?”.

Cố Duy Trinh hoang mang, sau đó khuôn mặt từ từ đanh lại, không ai hó hé gì nữa, đến vợ chồng Kì Bồi Văn cũng dự cảm được một điều gì đó, ngần ngại chẳng nói thêm câu nào.

Ngay khi trông thấy chiếc đĩa được đặt lên bàn, Kì Đình biết sự tình tội tệ đã đến bước khó lòng vãn hồi, hôm qua cậu mất hồn mất vía, đúng là không nhớ ra cái đĩa này trong đầu máy. Sự đã đến nước này, chẳng nào cậu cũng chẳng sợ nữa, cậu đứng dậy, nhón lấy cái đĩa, “Chú Cố ạ, cái này...”.

Chỉ An giằng phắt món đồ trong tay cậu lại, rồi lấy hết sức lực bẻ thành hai mảnh, đánh giọng quát, “Không phải nói hộ”. Cô thuận tay ném phăng chiếc đĩa đã bị hỏng đi, cười bảo với Cố Duy Trinh, “Thì đã làm sao chứ, con gái bố thế đấy, ai bảo bố sinh ra cái giống nghiệt chủng này làm gì?”.

Lời vừa thốt ra, một cái bạt tai nảy lửa của Cố Duy Trinh đã giáng vào mặt cô, ông chỉ vào cô, run rẩy, một câu cũng không thốt nổi. Ông Phàm ứa nước mắt, tựa vào chồng, chỉ biết lắc đầu.

Chỉ An bị Cố Duy Trinh tát đến lệch cả mặt, cô chẳng buồn đưa tay ôm má, chỉ hít một hơi, quay đầu lại, cười bảo, “Cứ đánh đi, bố nên hối hận là lúc tôi ra đời đã không đâm chết tôi ngay cho rồi, để tôi đỡ phải sống trên cõi đời này, còn hơn cái kiểu bây giờ, cứ sống sờ sờ mà nhắc nhở đến việc xấu xa mà bố từng gây ra, làm cho trong lòng bố mẹ mười tám năm nay đều có gai chọc, mãi chẳng được yên thân”.

Nói dứt lời, cô liền gạt phăng bộ đồ ăn trước mặt xuống đất, giữa tiếng đồ vỡ loảng xoảng, cô xông ra khỏi cửa, đầu không ngoảnh lại.

“Chỉ An!” Chỉ Di nhắm thẳng bóng em mà hét lên, nhưng sao có thể gọi Chỉ An quay trở lại được nữa. Chỉ Di vừa hoảng hốt vừa đau lòng, “Bố, mẹ, cứ cho là em Chỉ An có lỗi, nhưng em vẫn là con của bố mẹ cơ mà!”. Chỉ Di xưa nay chưa bao giờ lớn tiếng với bố mẹ như thế, nhưng lúc này đây cô nào biết gì nhiều nữa, nhìn thấy mọi người có mặt đều im lìm, cô lắc đầu, nhồm dậy chạy theo ra ngoài.

Cô không ngờ hành động của Kì Đình còn mau lẹ hơn, hai người chạy xuống đến nơi, giữa màn tối tăm mịt mù đã không còn nhìn ra được

hướng đi của Chi An nữa, đúng lúc muốn khóc không khóc nổi, Kỉ Đình kéo tay cô nhằm thẳng phía trước mà chạy. Chạy được một đoạn, đến ngã rẽ của con đường chính trong trường, cảm thấy tiếng thở phò phò của Chi Di, Kỉ Đình mới chậm bước lại, Chi Di liếc mắt nhìn Kỉ Đình đầy biết ơn, không có cậu đi cùng, cô ắt đã lúng túng chẳng biết phải làm sao. Không biết có phải vì vừa mới chạy thực mạng không mà khuôn mặt trắng trẻo hiền lành của cậu dưới ánh đèn đường đỏ lựng lên khác thường, bàn tay nắm lấy cánh tay cô thì thơm tướt mồ hôi.

“Em nhìn thấy nó rồi.” Chi Di ngó sang bên trái, thấp thoáng thấy bóng dáng mỏng manh của Chi An, Kỉ Đình thoát vui mừng, tiếp tục kéo Chi Di lao về phía trước.

Dường như cảm nhận được hai người đang dần đến gần, bước chân Chi An càng lúc càng ráo nhanh, nhịp thở của Chi Di càng lúc càng hỗn hển, chẳng mấy chốc, cổng trường đã cách lối rẽ trước mặt không xa, Chi Di cảm thấy nếu mình cứ chạy tiếp thế này, thì đúng là không thể nào hít thở nổi. Kỉ Đình buông tay cô ra, “Em ở đây đi, để anh đuổi theo cô ấy”.

Chi Di gập người xuống, một tay chống vào đầu gối, tay kia ôm lấy bụng, nhằm vào hướng Chi An ở phía trước mà gào lên một tiếng, “Chi An, đến chị em cũng không cần nữa hay sao?”.

Không biết có phải vì nghe thấy lời của Chi Di không mà bước chân Chi An bắt đầu chậm dần, cô quay đầu lại từ chỗ rẽ ngoặt ấy, giữa màn đêm tối tăm, Kỉ Đình không nhìn rõ vẻ mặt của cô, chỉ cảm thấy cái bóng ấy bị ánh đèn đường kéo dài ra, mang vẻ lạnh lẽo đơn độc.

Chi Di gắng gỏi rướn thẳng người lên, tập tễnh bước ngăn bước dài chạy lại, nhất quyết giữ chặt lấy tay Chi An, lúc ấy Kỉ Đình không bước đến gần, cậu chỉ im lặng đứng cách đó vài mét, cứ thế nhìn hai chị em.

“Em định đi đâu bây giờ?” Chỉ Di còn chưa mở miệng, nước mắt đã trào ra.

“Chị cứ bỏ tay ra đã.” Chỉ An không hề rơi lệ, trên khuôn mặt cô hiện lên một vẻ đờ đẫn.

Chỉ Di lắc đầu, “Chị không bỏ đâu, em về nhà với chị đi”. Cô có một dự cảm lạ lùng rằng, nếu cô buông tay ra, Chỉ An ra đi sẽ không bao giờ trở lại nữa, cảm giác này khiến cô sợ hãi vô cùng.

Chỉ An cười nhạt, “Đấy là nhà chị, xưa nay chưa từng là nhà của em”.

Gương mặt Chỉ Di đầm đìa nước mắt, “Chị không cần biết em với bố mẹ đang nói cái gì, chị chỉ biết em là em gái chị, em không được đi, muện thế này rồi, em đi đâu được chứ?”.

“Chỗ nào thì cũng vẫn hơn là về cái chốn ấy.”

“Chị thừa nhận là có lẽ bố mẹ thiên vị chị thật, nhưng Chỉ An này, suy cho cùng đấy vẫn là bố mẹ của em, sinh ra em, nuôi nấng em, người một nhà có gì mà không nói với nhau được chứ?” Chỉ Di ngược mặt lên, khổ sở van nài.

Giọng điệu của Chỉ An vẫn lạnh tanh, “Bố mẹ ư? Trong mắt họ chỉ có một đứa con gái thôi, mà người đấy xưa nay đâu phải là em”.

“Thế nhưng ngoài bố mẹ ra, vẫn còn có người yêu thương em cơ mà.” Chỉ Di cúi đầu sục sùi.

“Ai yêu thương em, Chỉ Di, có mỗi chị, có mỗi chị thương em, nhưng thế chưa đủ.” Cô nói gằn từng từ, sau đó bắt đầu chậm rãi gỡ tay Chỉ Di ra.

“Nếu như thế vẫn chưa đủ, thì em còn cần gì nữa, chỉ cần chị có chị đều cho em hết, Chỉ An, đừng đi, xin em đấy! Anh Kỉ Đình, anh giữ nó lại đi!”

Cảm giác bàn tay mình đang dần dà tuột khỏi cánh tay Chỉ An, Chỉ Di hét lên thất thanh, đau đớn.

Kỉ Đình đứng im như phỗng nhìn Chỉ An, chẳng nói chẳng rằng, cậu chỉ trôn trôn nhìn cô, cắn chặt môi, ánh đèn pha ô tô từ đằng xa chớp tối, chiếu lên khuôn mặt cậu, trên khuôn mặt ấy là một vẻ bình tĩnh dường như ma mị.

“Chỉ Di, em xin lỗi, thứ em cần chị không cho nổi đâu. Buông ra... Em bảo chị buông ra!” Chỉ An lấy hết sức rút tay mình ra, Chỉ Di bị đẩy lại, nhất thời mất thăng bằng, lại vừa mới chạy vội, nên hai chân bải hoải, lao đảo một chốc rồi ngã bệt xuống đất.

Chỉ An không đành lòng nhìn Chỉ Di ngã bệt trên nền đất khốc lóc, nhưng chỉ biết nhắm mắt làm ngơ quay người bước đi, vừa mới đi được hai bước, hai luồng đèn pha ô tô chói lòa khiến người ta không thể mở mắt rọi về phía cô, Chỉ An che mắt quay đi, vẫn còn chưa kịp phản ứng gì, đã trông thấy một chiếc taxi từ bên kia ngã rẽ mất lái điên cuồng lao tới.

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, Chỉ An quay đầu lại, thấy Chỉ Di vẫn còn ngã xoài trên nền đất, choáng váng và sợ hãi, trừng mắt điên dại, Chỉ Di nhào lên, nhất quyết phải kéo Chỉ An lại! Dù thế nào cô cũng phải bám chặt lấy tay Chỉ An.

Tay Chỉ Di đã ở ngay trước mắt Chỉ An, chỉ trong một tích tắc, Chỉ An thậm chí còn cảm thấy hơi ấm của ngón tay chị mình, chiếc xe với ánh sáng chói mắt ấy đã xông tới, Chỉ An nhắm mắt lại, một sức mạnh cực lớn cuốn cô sang một bên, cô ngã nhào vào một nơi nào đó ấm áp, tắt thở tiếp sau đó chỉ là một màn trắng xóa.

Chỉ là một màn trắng xóa không cách nào hồi tưởng và cũng không muốn hồi tưởng.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Vốn Sinh Ra Đã Là Sai Lầm

Đến lúc tỉnh dậy từ một cơn xô đẩy dữ dội, Chỉ An mới kinh ngạc nhận ra thứ không khí sặc sụa mùi chất tiệt trùng đặc trưng của bệnh viện, qua gương mặt khốc lóc đau khổ và đôi tay lay lay cô của Ông Phàm, Chỉ An nhìn thấy chiếc đèn hiệu đang bật sáng của phòng phẫu thuật, giữa một màn mờ mịt, cô không nghe thấy tiếng Ông Phàm gào khóc, chỉ cảm thấy ý thức của mình dần dà tách ra, ngự ở một nơi thật cao, thật xa mà ngắm nghía mọi sự.

Tiếp sau đó là cơn đau dữ dội trên má, cô lão đảo ngồi vào chiếc ghế sau lưng, nghẹo đầu sang một bên.

“Tốt quá, hôm nay lại có thêm một cái tát nữa, coi như là trả xong nợ hai lượt rồi,” cô cười cười giữa cơn đau đang thiêu đốt dữ dội.

“Cố Chỉ An, tao hối hận vì ngày xưa đã nhất thời mềm lòng đón nhận mày, mày trả Chỉ Di lại cho tao!” Ông Phàm đã hoàn toàn không đếm xỉa gì đến hình thức lệ bộ nữa, đầu tóc bù xù, dung mạo nhàu nhĩ, như điên như dại.

Từ Thục Vân này giờ đứng ở một bên liền dìu lấy Ông Phàm,” Phẫu thuật còn chưa xong cơ mà, chị việc gì phải nói những lời như thế này, con bé Chỉ Di ngoan ngoãn là thế, chắc chắn là có phước trời cho rồi, huống hồ lúc ấy mấy người bọn ta đều không có mặt, làm sao mà biết trách Chỉ An được”.

“Tôi chỉ cần Chỉ Di của tôi không làm sao, nếu nó có mệnh hệ gì, tôi cũng không sống nổi nữa, ...” Ông Phàm ngả vào Từ Thục Vân khóc lóc, sau đó quay sang Chỉ An, đánh giọng bảo, “Nếu Chỉ Di có làm sao mà cũng sống không được yên đâu!”

Chỉ An tựa hồ mỉm cười giữa cơn mộng mị, “Trước nay tôi nào sống yên bao giờ”

“Tao biết thừa là mà... là mà hại Chỉ Di, mà oán hận chúng tao, tao biết, có gì thì mà cứ đổ vào chúng tao đây này, Chỉ Di vô tội, bình thường nó đối xử với mà thế nào, mà nói xem...” Nỗi xót xa về tình hình vết thương của con gái khiến Ông phàm sụp đổ, tận đến lúc y tá bước lại, ra hiệu cho họ nhỏ bớt tiếng, bà mới khẽ giọng khóc lóc, ánh mắt hằn học ném vào Chỉ An.

Chỉ An không hề né tránh ánh mắt Ông Phàm, cô chống tay vào ghế, đứng dậy, “Hóa ra bà cũng biết tôi hận các người”.

Ông phàm hất cằm lên, nước mắt lăn theo những đường nét khúc khuỷu trên gương mặt rớt xuống lỗ chũm, “Mà có thể hận tao, tao thừa nhận, trước nay tao chưa từng ưa mà, tao ghét đôi mắt của mà, giống y hệt đôi mắt của nó, chẳng khác gì loại yêu ma quỷ quái. Giá mà mà chỉ là thứ bỏ hoang dọc đường không ai thèm nhặt về, tao đã có thể đối xử tử tế với mà, thế nhưng tao không thể chịu đựng nổi một nửa dòng máu chảy trong người mà là máu của chồng tao, càng không thể chịu nổi một nửa kia xuất phát từ chính em họ tao, đối với thứ nghiệt chủng như mà suốt mười tám năm tao đã phải ôm hận trong tim, mà muốn tao phải làm thế này, nếu là mà, mà làm thế nào đây?”.

Chỉ An sững sờ lắng nghe, bỏ quên hết thầy, đây là lần đầu tiên cô nghe tất cả mọi thứ liên quan đến “bà ta” từ Ông Phàm.

“Tất cả chỉ tại mẹ ruột mày, tại nó trơ trên không biết nhục, đến anh rể của mình cũng không tha, từ nhỏ tao luôn đối đãi tử tế với nó, vậy mà nó dám gây ra việc vô liêm sỉ như thế đúng lúc tao đang mang bầu ba tháng, mày sinh ra đời vốn đã là sai lầm, thế nhưng sai lầm ấy sao lại báo ứng lên Chỉ Di cơ chứ, thật không công bằng”. Ông Phàm chẳng còn e dè gì nữa, bao nhiêu năm qua, bà đã nhẫn nhịn, đem hết lí trí đáng nể cùng lòng khoan dung vô nại mà gói cái gai trong lồng vào tầng tầng vô bọc, hết nư một con trai, tỉ mẩn biến hạt cát mắc kẹt trong thịt thành châu ngọc, thế nhưng một ngày bà bị một dao nạy toang thế này, hóa ra gai vẫn cứ là gai. Mười tám năm rồi, nó vẫn khiến bà chảy máu không cầm nổi.

“Mày nói xem, có đúng là mày làm cho con tao ra nông nổi này không?”

Ông Phàm lại tiếp tục níu chặt lấy áo Chỉ An, gằn giọng.

“Ông Phàm, chị bình tĩnh chút nào, Chỉ An suy cho cùng vẫn là em gái Chỉ Di, nó nữ lòng nào làm hại Chỉ Di”. Kì Bồi Văn cuối cùng cũng mở miệng, mặt mũi trắng bệch, “Nếu không chúng ta có thể hỏi rõ Kì Đình xem sao, lúc ấy Kì Đình cũng có mặt, con nói xem, bấy giờ chuyện xảy ra như thế nào?”

Từ đầu đến cuối Kì Đình đều đứng đờ đờ quan sát tất cả mọi việc, trên mặt không rõ vẻ vui hay buồn, trông cậu như đang chìm đắm vào mạch suy tư riêng, bất kể ai hỏi han cậu cũng đều im lặng như không.

“Kì Đình, con nói đi chứ, ...” Kì Bồi Văn với Từ Thục Vân bắt đầu lo cuống lên, sau khi tai nạn xảy ra, chính Kì Đình gọi điện cho trung tâm cấp cứu, cũng chính cậu báo tin cho mọi người, thế nhưng từ lúc Chỉ Di được đưa vào phòng phẫu thuật, cậu giống hệt như Chỉ An, trước sau vẫn dáng vẻ mơ mơ như trong mộng này.

“Ai là người nhà của bệnh nhân Cố Chi Di?” Một y tá bước tới. Cả mấy người sững sốt quay đầu lại nhìn, mới biết rằng giữa đợt giãn co vừa rồi, đèn báo phòng phẫu thuật đã tự tắt lúc nào.

“Tôi đây!” Ông Phàm nào còn để ý đến ai, lập tức bước lên. Kỉ Bồi Văn với Từ Thục Vân không yên tâm, cũng tất tưởi chạy theo.

Kỉ Đình với Chi An ngồi sòng đôi trên chiếc ghế dài của bệnh viện, không ai nói năng chi, cũng không nhìn sang nhau, thế nhưng người này đang sợ hãi cái gì, người kia đều hiểu rõ. Kỉ Đình cúi đầu trông thấy Chi An đang bấu chặt vào thành ghế, bàn tay ấy gầy guộc, thon dài, lúc này đây gắng gượng hết sức mà trắng bệch cả ngón tay, cậu nhấc tay lên, định áp lòng bàn tay mình lên bàn tay ấy, nhưng đưng phải đôi mắt buồn bã đau thương của cô, bàn tay cậu liền từ từ rút lại.

Chi An khao khát được cứu chuộc giữa nỗi tuyệt vọng, thế nhưng cậu chẳng thể nào cứu chuộc cô cho nổi.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi chiếc xe lao tới vẫn hiện ra mồn một trong đầu óc cậu, rõ ràng Chi An có thể né được, thế nhưng cô lại bổ nhào vào chỗ Chi Di, lúc ấy Chi Di vươn tay ra, mắt lại chỉ hướng về cậu. Mọi thứ xảy ra quá chóng vánh, cậu không kịp cân nhắc, ngay trước đôi mắt đăm đăm của Chi Di, cậu chộp ngay lấy tay Chi An, lấy hết sức kéo cô lại, khiến cô đổ cả thân hình nặng trĩch vào lòng cậu. Động tác duy nhất của cậu là ôm chặt lấy cô, mỗi lúc một chặt hơn, cậu không thể đánh mất cô.

Tận đến lúc xe cứu thương tới, cậu vẫn một nực nắm chặt lấy tay Chi An, cô không giăng ra, bởi lẽ hết thảy tâm trí cô dường như đang dồn nén lên đám máu me lênh láng đổ ra từ người Chi Di. Bọn họ không dám nhìn nhau, đôi mắt Chi Di như đang quét roi dữ dội lên cả hai người, đôi mắt thuần phác mà trong veo ấy, đã đi từ hi vọng đến tuyệt vọng...

Đôi mắt ấy từng đặt lên cậu với vẻ tin tưởng biết bao, cậu vẫn nhớ nụ hôn của cô trên khoe môi cậu, khi ấy, trông thấy vẻ ngây thơ ngượng nghịu của Chi Di cậu đã thầm nhủ, kẻ nào được ở bên cạnh cô gái như thế này thì quả là may mắn. Nhưng ở ngưỡng cửa sống chết, người cậu chọn lại chính là cái con người trước đây vẫn luôn coi thường và đùa giỡn với cậu, hơn nữa, cậu lại lựa chọn mà chẳng do dự chút nào.

Thì ra cậu yêu cô ấy! Dù biết là cả đời này không đuổi kịp cô ấy, một đời không đợi chờ nổi cô dừng chân nghỉ ngơi, cậu vẫn yêu cô. Vì lẽ gì tình yêu lại mù quáng?

“Anh cũng nghĩ đó là lỗi của em, cho rằng em là thứ xui xẻo đúng không?”

Phải rất lâu sau Kì Đình mới phản ứng được, là lời Chi An nói với cậu, giọng cô khản đặc đến mức cậu chẳng thể nào nhận ra.

“Em không cố tình làm tổn thương ai hết“. Cô nói.

“Không ai có lỗi cả, nhưng cuối cùng vẫn có người bị tổn thương.” Kì Đình mệt nhọc vùi mặt vào lòng bàn tay.

“Kì Đình, nếu như...” Giọng cô lần đầu tiên ngập ngừng đến vậy.

“Nếu như sao?” Cậu ngẩng đầu nhìn cô.

Cô đau đáu nhìn cậu rất lâu, “Không có gì”.

Chi An còn đang cúi đầu thì nghe thấy tiếng bước chân, rồi cô cảm thấy có một người khác ngồi xuống nặng trĩu cả đầu ghế bên kia. Cô hơi ngẩng lên, nhìn thấy Cố Duy Trinh dường như thoát đã già sạm.

“Bác sỹ bảo, Chi Di vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, ngoài bị thương phần mềm, nó bị thương nặng nhất ở phần đầu, cho dù có

hồi phục được, cũng vẫn bị di chứng, rất có thể nó không còn nhìn thấy gì nữa“. Ông cơ hồ điềm tĩnh bình thuật lại mọi sự, Chỉ An với Kỉ Đình sững sờ lắng nghe.

“Chỉ An, thế này con đã hài lòng chưa? Nếu con có hận bố thật, thì không cách nào báo thù khiến bố đau đớn hơn cách này đâu”

“Ha ha.” Chỉ An cười mấy tiếng, trên mặt không gợn chút cảm xúc.

Cố Duy Trinh thở dài đánh sượt, vậy mà lúc này đây ông lại khá bình tĩnh, “Con nói cho bố rõ được không, con biết từ khi nào? Làm sao con biết được?”.

Chỉ An tựa lưng vào ghế, “Biết lúc nào ấy à? Các người định giấu diếm tôi thật sao? Tôi có phải con ngốc đâu, tôi cũng có cảm giác, trước thì không tài nào hiểu nổi, cái gì tôi cũng giỏi hơn Chỉ Di, vì đâu các người cứ ôm chịt ta mà không ôm tôi? Tận đến mùa hè năm tám tuổi, tôi ngủ trưa dậy, liền nghe thấy “ông bố bà mẹ” của tôi cãi nhau trong phòng, một người nói, “Tôi chỉ có một đứa con, là Chỉ Di thôi”, người kia hạ giọng phân bua, “Nhưng suy cho cùng Chỉ An cũng là máu mủ của anh, anh phải có nghĩa vụ nuôi nó” ...Thực ra tôi phải cảm ơn ân đức của hai vị, rốt cuộc các người cũng đã nuôi tôi khôn lớn cơ mà”.

“Có thể bố không phải là một ông bố cho đúng nghĩa, thế nhưng, bố tự nghĩ là chưa bao giờ đối xử tệ với con” Cố Duy Trinh cố kết nói.

“Ông cho tôi tất cả nhưng thứ mà Chỉ Di có, chỉ trừ mỗi tình thương.” Chỉ An nhìn vào người đàn ông đã mang lại sinh mệnh cho cô, “Việc đã đến nước này, tôi chỉ muốn hỏi ông một câu, mẹ ruột của tôi, ông đã bao giờ yêu bà ta chưa? Kể cả chỉ thoáng qua thôi, các người đã từng yêu nhau chưa?”

Cố Duy Trinh lắc đầu, “Mọi việc hồi đó chỉ là sai lầm, Uông Minh, mẹ ruột của con, cũng hết như con vậy, xinh đẹp, cao ngạo, cô ta với Uông

Phàm tuy chỉ là chị em họ, nhưng rất khăng khít, bởi thế nên kể cả sau khi bố và Ông Phàm lấy nhau, quan hệ giữa bọn họ vẫn rất thăm thiết, Ông Minh khi ấy chưa lấy chồng, bên cạnh lúc nào cũng đập dìu những kẻ muốn theo đuổi, nhưng tối hôm ấy, cô ta uống say khướt rồi đến tìm Ông Phàm, Ông Phàm đang mang bầu nên hơi mệt, tối hôm ấy ở bên nhà ngoại. Bố mở cửa cho cô ta vào, cô ta say, khóc lóc thê thảm, lôi kéo bố cùng uống với cô ta, trước giờ bố chưa từng thấy bộ dạng của cô ta như thế, nên cũng uống một li, thế rồi...Ngày hôm sau cả hai người đều rất hối hận, vốn đã giao kèo không ai được phép nói ra, ai ngờ cuối cùng lại có con, cô ta cũng sơ ý quá, lúc biết mình mang thai, con đã gần được ba tháng rồi, cô ta sinh con ở nhà người thân dưới quê, con là đứa trẻ bị đẻ non, chỉ kém Chỉ Di có hơn một tháng. Chưa đầy một tuần sau khi ra đời, cô ta bỏ đi đâu không rõ tăm tích, cuối cùng bố cũng thuyết phục được Ông Phàm, bế con từ dưới quê lên, với người ngoài thì chỉ nói các con là chị em sinh đôi”.

“Tôi không tin là ông chưa từng yêu bà ấy...chỉ một chút thôi cũng được”. Chỉ An không chịu chấp nhận sự thật này, cô đứng dậy nhìn Cố Duy Trinh vẫn đang ngồi trên ghế.

Cố Duy Trinh nhìn đăm đăm vào Chỉ An, ông chậm chậm lắc đầu, giọng nói cương quyết tột cùng, “Bố xin lỗi, Chỉ An, bố chỉ yêu có một người, là mẹ Ông Phàm của con. Ông Minh đúng là điểm gì cũng ổn, thế nhưng trước nay bố chưa từng yêu cô ta, thậm chí, cô ta cũng chưa từng yêu bố”.

“Các người chưa từng yêu nhau...” Chỉ An ngược mặt lên, thế nhưng nước mắt vẫn tuôn ra từ khóe mắt, trượt xuống má, xuống cằm, tiếng vọng của những giọt nước rớt trên nền nhà, cứ dội vào tim Kì Đình, lần đầu tiên cậu nhìn thấy nước mắt của Chỉ An.

“Các người nói đều đúng, tôi sinh ra vốn đã là sai lầm.”

Đêm đã về khuya, giờ viếng thăm bệnh nhân đã qua lâu rồi, Ông Phàm túc trực bên Chỉ Di, quá sức đau đớn, mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi trên

chiếc giường nhỏ bên cạnh. Bóng tối chỉ còn là một màn tĩnh mịch, duy chỉ có các máy móc thiết bị điều trị bên cạnh giường Chỉ Di là đều đặn phát ra âm thanh “tít tít” đơn điệu. Cửa phòng bệnh chậm chậm bị đẩy ra, một bóng người đứng im lặng hồi lâu nơi ngưỡng cửa, mái tóc nhón chân nhẹ nhàng bước vào. Cô vòng qua người Ưng Phàm giờ đã ngủ say, không nén được quay lại nhìn một cái, trên khuôn mặt vẫn luôn nhẫn nhịn, đoan trang ấy giờ đây chỉ có đôi mắt nhắm nghiền, đầu lông mày hơi nhăn lại, khóe mắt vẫn đọng những giọt lệ.

Bao nhiêu năm rồi, cô từng cho mình cảm hận người đàn bà này, thế nhưng khi nhìn lại những năm tháng dần khôn lớn trưởng thành của mình, cho dù bản thân có không muốn thừa nhận, thì trên thực tế, kể cả sau khi biết rõ mình không phải con gái ruột ruột đẻ ra của bà ta, cô vẫn âm thầm mong mỗi người đàn bà mà cô gọi là “mẹ” tặng cho cô một cái ôm, hay một nụ cười thật lòng, nếu những điều này quá khó khăn, thế thì sự tức giận hay mắng mỏ gì cũng được. Tiếc là xưa nay chưa có bao giờ. Từ đầu đến cuối, Ưng Phàm vẫn chỉ luôn hờ hững với cô, như thể cô là một thứ đồ vật không đáng tồn tại trên đời. Chỉ An đột nhiên nhận ra Ưng Phàm bắt đầu già rồi, nhưng vết chân chim nơi khóe mắt đậm lệ rõ rệt đến thế, lần đầu tiên cô cảm thấy người đàn bà này thật đáng thương, vì theo đuổi một cái gọi là gia-đình-hoàn-hảo mà bà ta phải nghiền răng không hé một lời, cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn mà một cái gai chọc vào da thịt gây ra, chịu đựng suốt mười tám năm ròng rã. Nếu là Chỉ An, cô tự biết mình làm không được, vì cô là một người khá quyết liệt, hoặc có được hoàn toàn, hoặc vứt bỏ tất thảy, chứ quyết không dung thứ chút khuyết điểm hay lẫn lộn nào. Lúc này, cô lặng lẽ quay đầu đắm đắm ngắm nhìn dung nhan người đàn bà đang ngủ say, cuối cùng chẳng còn chút oán hận, cũng không có chút đợi chờ nào với người đàn bà này cả, ngoài việc nuôi nấng cô lớn lên, hai người bọn họ chỉ là người dưng mà thôi.

Ánh mắt cô rời khỏi Ưng Phàm, rồi biết chắc mình không đánh thức ai dậy, cô mới rón rén ngồi xuống bên giường Chỉ Di. Chỉ Di bây giờ vẫn chưa

tỉnh lại từ cơn hôn mê, cả người quần đầy băng trắng cùng đủ loại ống dẫn máy móc, chỉ có khuôn mặt là hoàn toàn nguyên vẹn, hiện lên vẻ nhẹ nhõm tới mức cơ hồ kì dị, làm cho Chi An suýt thì ngỡ rằng chị mình đang ngủ đẫy thoi, lát nữa sẽ tỉnh lại, sau đó sẽ nhìn cô với ánh mắt ngây thơ như hươu non, ửng đỏ mặt mà rằng “Chi An, em nói xem, anh ấy có thích chị không?”

Chi An cứ ngỡ là cô đã rơi nước mắt, thế nhưng không hề, khóe mắt cô tạnh khô. Cô chỉ ngồi đó, như một pho tượng, ngắm nhìn Chi Di trong cơn hôn mê.

Chi Di, chị cô, mối liên hệ sâu sắc khăng khít nhất của cô với cái “gia đình” này, người duy nhất yêu thương cô vô điều kiện.

Cô cứ thế ngắm nhìn con người đang nằm trên giường bệnh kia, không thốt một lời, cũng không biết rốt cuộc mình đã ngồi đó bao lâu, tiếng “tít tít” phát ra từ những thiết bị không xa cứ vang lên không ngừng. Hồi lâu, cô nghe thấy Uông Phàm phía sau lưng khẽ trở mình sột soạt.

Có lẽ trời sắp hừng sáng, nếu thế giới của một người vĩnh viễn chỉ có bóng tối, vậy thì làm sao mà phân biệt được bình minh với hoàng hôn?

Cuối cùng, Chi An cúi xuống bên tai Chi Di nói nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy gì, sau đó đứng dậy rời đi, không một chút động tĩnh hết như lúc cô bước vào vậy.

Lúc bước ra khỏi cổng bệnh viện, gió đêm tràn tới, cô rùng mình, vô thức ôm chặt chiếc ba lô ôm theo người, đi dẫn lên phía trước vài bước, cô quyết định lôi từ trong ba lô ra một cái phong bì mà Tạ Tư Niên đã đưa cho, bên trong là một xấp tiền chằng dày chằng mỏng, còn có một tờ giấy nhắn ghi vài dòng chữ nhỏ. Cô ngắm nghía cái tên ghi ngay ở dòng đầu tiên: Uông Minh, bên dưới tên có một dòng ghi đầy đủ cả địa chỉ và phương thức liên lạc, cô cười cười, sau đó chậm rãi xé nát tờ giấy nhắn, tận

đến lúc nó tan tác vụn vời, cô mới xòe lòng bàn tay ra, những mảnh vụn giấy màu trắng bay tứ tán giữa trận giá đêm chẳng khác nào tàn tro.

Chỉ Di tỉnh lại vào một buổi sáng sau đó năm ngày, như lời bác sĩ nói, tính mạng cô không còn bị đe dọa nữa, các phần bị thương rồi dần dà cũng sẽ hồi phục, duy chỉ có đôi mắt, có lẽ sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng được nữa. Cả bác sĩ lẫn bố mẹ đều không thể giấu mãi cô cái tin xấu này, sau khi gắng gượng ngồi dậy được, cô đã biết chân tướng sự thật qua những lời xì xào bàn tán của đám bác sĩ, y tá cùng những câu thì thào thê thọt của người nhà. Đối diện với thực tại phũ phàng ấy, cô im lìm hồi lâu, khiến cả Cố Duy Trinh lẫn Uông Phạm đều thấp thỏm không yên, cô chẳng khóc, cũng không quậy, thậm chí còn chẳng chịu nói năng gì, im ắng đến mức khiến người ta phải khiếp hãi. Tận đến sau khi Chỉ Di tỉnh táo trở lại, Kỉ Đình mới đến thăm cô lần đầu tiên, lúc cậu ngồi xuống bên cô, nói “Anh đây”, cô mới khẽ khàng ngẩng đầu lên, cố dựa vào nơi phát ra âm thanh để tìm kiếm nơi cậu ngồi.

“Anh Kỉ Đình, bây giờ là ban ngày hay buổi tối?” Đây là câu nói đầu tiên cô thốt ra khi biết rõ sự tình.

Trước ánh nắng nùng rỡ của vợ chồng Cố Duy Trinh, Kỉ Đình đờ tay lên vuốt tóc cô, “Bây giờ mới là buổi sáng thôi em ạ, bên ngoài trời đẹp lắm, gió nhẹ nhẹ, ánh mặt trời cũng rất rạng rỡ”.

“Em muốn đi ra ngoài xem thế nào, anh đi với em nhé, được không?”

Đáng lẽ ra theo tình trạng sức khỏe của Chỉ Di lúc này, cô không được phép rời khỏi giường bệnh, nhưng cả bác sĩ lẫn bố mẹ đều không ngăn được cô, đành phải nói khó với y tá, đặt cô vào xe lăn thật nhẹ nhàng, cẩn thận, rồi Kỉ Đình chậm chậm lấy xe đẩy cô đi xuống mảnh sân nhỏ của bệnh viện.

Kỉ Đình dừng xe dưới bóng cây, ngồi xõm xuống, nhìn Chỉ Di đầy âu lo.

“Anh đang nhìn em đấy à?” Không ngờ Chỉ Di lại là người mở lời.

Kỉ Đình gật đầu, sau đó mới buồn rầu nhớ ra cô không nhìn thấy động tác của cậu, “Ừ, anh và bố mẹ đều lo lắng cho em lắm. Chỉ Di, em vẫn ổn đấy chứ, nếu khóc mà thấy thoải mái hơn thì...”

“Kể cả có rơi nước mắt, em cũng có nhìn thấy được không?” Ánh mắt giờ đã bất định của Chỉ Di rơi vào một chốn hư vô nào đó. “Nếu anh hỏi em có ổn không, bây giờ em rất không ổn, nhưng thế thì đã sao chứ, em đã không thể nhìn thấy được nữa, em biết, đây là sự thực, bất kể em khổ sở đến đâu, thì cũng chỉ đành chấp nhận mà thôi”.

Kỉ Đình không hiểu nổi mình áy náy hay thương xót, biết rõ là cô không nhìn thấy gì, cậu vẫn cúi gằm mặt trước cô, “Anh xin lỗi, Chỉ Di, tại anh không chăm sóc tốt cho em”.

Chỉ Di nghe thấy, có vẻ hơi ngạc nhiên, ngoảnh đầu về phía phát ra tiếng nói của cậu, “Sao anh phải nói như thế, chúng ta đều biết rõ đó chỉ là tai nạn mà thôi, em cũng nói với bố mẹ như vậy, chẳng ai muốn xảy ra sự tình thế này, đây không phải lỗi lầm của ai hết, tại sao mọi người cứ trách móc mình làm gì, sự đã rồi cũng chẳng vì có người gánh trách nhiệm mà được cứu vãn, tương tự như thế, trách móc ai cũng không thể làm mắt em sáng lại được. Kỉ Đình, em cảm ơn anh giây phút cuối cùng đã cứu lấy Chỉ An”.

Nghe thấy câu nói sau chót ấy, Kỉ Đình ngẩng đầu lên nhìn Chỉ Di, gắng thử kiểm chút gì đó từ trong ánh mắt cô bé, nhưng nhìn lên vẫn chỉ là đôi mắt trong veo, giờ gợn vẻ trống trải ấy.

Chỉ Di dường như không hay biết phản ứng của Kỉ Đình, cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Hồi còn bé, em với Chỉ An hay đùa với nhau,

lúc nào nó cũng bảo là nó thích bóng đêm, vì bóng đêm có thể dấu được mọi vật. Em thì bảo em sợ nhất bóng tối, nếu trong thế giới của em không có bóng tối hiện diện, chỉ có sớm mai, thì tốt biết bao, còn như bây giờ, hình như em còn ngủi thấy được hương của giọt sương vương trên cây lá. Anh xem. Ông trời đã bày trò đùa cợt ghê gớm với em đến thế, ông trời làm thế giới của em chỉ còn lại bóng tối mà thôi”.

Kỉ Đình lẳng lẳng trước nụ cười và giọng nói run rẩy của Chỉ Di, đúng vậy, xưa nay ông trời vốn đã không công bằng, nếu không, ông đã không bắt một cô gái thế này gánh chịu một tổn thương kinh khủng đến vậy. Cậu nhòm người bên cạnh Chỉ Di, bảo cô, “Thế nhưng em vẫn phải nhớ những lời anh nói với em hồi anh gặp em đầu tiên đấy”

Chỉ Di “nhìn” cậu đầy nghi ngại, cậu cố nặn ra một nụ cười hết cô, “Anh đã bảo là, có anh ở bên cạnh đây, em không phải sợ gì cả”.

Chỉ Di sững người hồi lâu, sau đó mỉm cười. Đây là nụ cười xuất phát từ đáy lòng của cô kể từ sau khi bị thương, thế nhưng rất nhanh thôi, nụ cười ấy đã bị một nỗi buồn không tên thế chỗ mất, “Em cảm ơn anh, có anh, có bố mẹ đối xử với em thế này, suy cho cùng em vẫn còn may mắn lắm-nếu bây giờ có cả Chỉ An ở đây nữa thì hay quá, Chỉ An, cuối cùng em vẫn không thể giữ nó lại được sao?”

“Chỉ An” Kỉ Đình thờ dãn nhắc lại, không hiểu sao cậu rất nhạy cảm với mấy từ này. Lúc này cậu mới nhớ ra là kể từ cái đêm Chỉ Di gặp nạn, cậu không còn nhìn thấy Chỉ An đâu nữa. Cậu có thể hiểu trong lòng Chỉ Di lúc ấy cảm thấy thế nào, bởi vì lúc đó cậu với cô đều chơ vơ và hoang mang hết như nhau, vậy nên khoảnh khắc cô rơi nước mắt, cậu đau đớn tột cùng nhưng lại không biết cách nào để an ủi cô. Cậu nghĩ, mọi việc đang rối tung, cả hai đành phải tự dẫn lòng lại. Những ngày Chỉ Di chìm vào hôn mê vừa qua, cậu đã nghĩ ngợi rất nhiều, nghĩ cả về biết bao nhiêu điều nhỏ nhặt từ tấm bé cho đến khi lớn lên, từ khi nào cậu đã biết đứng trong thế giới tẻ nhạt, cứng nhắc của mình mà vụng trộm ngắm nhìn Chỉ An và cõi

đất trời sặc sỡ, hoang dã ngông cuồng mà cô ngự trị? Có lẽ ngay lần đầu tiên đụng mặt cô trước cửa nhà cô, cậu nhận nhầm người, cô chỉ trề môi nói “đồ ngốc”, hay có thể là lúc cậu hôn hờ đối đầu với mối nguy hiểm bị người lớn mắng mỏ mà theo cô đi “bài trừ tệ nạn” trong khu trường học, cũng có thể là lúc cô bất chấp cầm lấy tay cậu, đặt vào ngực cô để uy hiếp cậu... Trước nay cô chưa từng đếm xỉa đến cậu, cậu cũng cẩn thận che đậy tâm trạng nổi loạn của mình rồi, thế mà cuối cùng vẫn cứ chìm vào nơi đó.

Chỉ An là nghiệp chướng của cậu, cũng giống như vết thương cô để lại nơi khoe môi cậu, dón đau, rấ m rứt, triền miên. Cậu đã yêu phải nghiệp chướng của mình.

Cậu đã suy nghĩ kĩ càng, đợi đến khi tình hình của Chỉ Di ổn định hơn, cậu nhất định phải hỏi Chỉ An cho rõ ràng mọi chuyện. Cậu và Chỉ An, như lời của Lưu Lý Lâm, chỉ nghĩ đến thôi cũng đã khiến người ta phải điên cuồng rồi, thế nhưng cậu đã phải an phận suốt hai mươi một năm trời, cũng chỉ mong có một lần điên cuồng này thôi.

Chỉ Di nói cuối cùng cô vẫn không thể giữ Chỉ An lại được sao?

Lời nói của cô có ý nghĩa gì, con tim Kì Đình như thế bị một bàn tay vô hình thít chặt lấy, “Em bảo Chỉ An...”

“Em không rõ những ngày em hôn mê đã xảy ra những chuyện gì, nhưng qua lời bố mẹ thì em cũng đoán được ít nhiều, mọi người đều không thấy Chỉ An đâu cả, mấy hôm nay bố em đã đi hết những chỗ quen biết có thể hỏi, bố mẹ còn báo cả cảnh sát nữa rồi. Không phải nó chỉ bỏ đi tạm thời đâu, chứng minh thư, rồi cả chút tiền nó dành dụm, không cái gì còn để lại, kể cả không có việc tối hôm ấy thì nó cũng đã nghĩ đến việc bỏ nhà đi rồi. Từ bé đến lớn, những thứ nó đã quyết thì đến chín ngựa cũng không kéo lại cho được” Nỗi buồn thương càng khiến khuôn mặt vốn ốm bệnh của Chỉ Di càng thêm nhợt nhạt Kì Đình cảm thấy còn điều gì đó chưa thấu tỏ, đầu óc quay cuồng, một nơi nào đó sâu trong lòng ngực bỗng lạnh buốt

xương, rồi dường như cậu nghe thấy Chỉ Di than rằng, “Nó sẽ chẳng bao giờ trở về nữa”.

“Không thể thế được” Cậu phản bác lại tựa hồ theo bản năng, nhưng lời phản đối ấy sao mà yếu ớt, đáng lẽ cậu phải sớm nghĩ rằng, sau biến cố này, với tính cách của Chỉ An, kiểu gì cô cũng sẽ không ở lại. Thế nhưng cô trước đây có ý định ra đi, có điều chưa bao giờ nói với cậu mà thôi, vì có gì cô phải nói với cậu kia chứ, cậu là gì của cô? Cậu chỉ là một kẻ đến lời yêu cô cũng không dám thốt ra, thế nên khi cô ra đi, cậu là người cuối cùng được biết.

Ánh mắt Chỉ Di lướt qua cậu, khóe mắt cô vương lệ, “Nó có qua tạm biệt em, chắc chắn là thế, em có cảm thấy mà” Chỉ Di yếu ớt mệt nhọc vươn cánh tay trái đang bị thương ra, cơ hồ muốn nắm giữ cái gì đó chơ vơ giữa không trung, nhưng chỉ cảm thấy làn gió sương mai lùa qua ngón tay, “Chỉ An, làm sao em giữ nó lại được đây? Nó cũng giống hệt như loài chim nó vẽ vậy, rốt cuộc vẫn muốn tung cánh bay xa, rời bỏ cũng chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi, đất trời của nó rộng rãi bao la hơn của em biết bao nhiêu, em chỉ lo sợ là, giờ nó chỉ một thân một mình bươn bãi bên ngoài, nhất định sẽ phải nếm nhiều cay đắng. Nhưng em cũng ngưỡng mộ nó lắm, nó tự do hơn chúng ta, so với nó, em cũng chỉ như con cá vùi mình dưới làn nước biển sâu thẳm, chẳng nhìn thấy gì, ngoài một màn tối tăm đặc quánh”.

Kỉ Đình không nói gì nữa, lúc này bàn tay Chỉ Di thông xuống mệt mỏi, bỗng đâu có giọt nước lạnh lẽo lọt qua ngón tay cô.

“Mưa rồi đấy ư? Anh Kỉ Đình, anh em mình vào nhà đi”.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Con Hận Lý Trí Của Mình

Chỉ An bỏ đi, hết như một con diều đã đứt dây, từ bấy giờ bật vô âm tín, Cố Duy Trinh cũng lo lắng tìm kiếm, thế nhưng những vụ tìm kiếm người thân thế này quá nhiều, báo tin ở sở cảnh sát cũng hết như đá ném ao bèo, trên báo cũng có đợt đăng thông tin tìm người, nhưng cuối cùng vẫn chẳng có tin tức gì. Những người quen biết Cố Duy Trinh đa phần cũng không hề hay biết nội tình, chỉ biết rằng qua có một đêm, hai chị em sinh đôi mơn mớn của nhà họ Cố, một cô mắt không còn ánh sáng, một cô mất tầm mắt tích, những lời đồn đại thốt nhiên bung ra. Có điều trong ấn tượng của mọi người Chỉ An là đứa có tính cách hoang đàng, việc gì cũng có gan làm, chỗ nào cũng dám xông vào, một đứa con gái như vậy, nếu có hành động nào không an phận, dù có làm người ta bất ngờ đến đâu, thì nghĩ cho kĩ càng, cũng chẳng đáng ngạc nhiên chút nào. Thế nên người ta càng tập trung vào thương xót cho Chỉ Di, một người con gái ngoan ngoãn, đáng yêu, vậy mà vì một tai nạn trên trời rơi xuống, vĩnh viễn không còn nhìn thấy ánh sáng, thực là một việc tàn khốc không gì sánh nổi. Người tài xế của chiếc xe gây tai nạn ngày hôm ấy cũng đã bị tìm ra mà không vấp phải trục trặc gì, đó là người làm thuê tạm thời của một chợ bán buôn, hằng ngày đúng giờ chạy xe hai lượt giao hàng đến bếp ăn trường học, người đàn ông trung niên thật thà chất phác, bình thường cũng tận tâm với công việc, có điều thói quen uống rượu lúc ăn cơm, vì việc này mà đã bị chủ thuê trách phạt nhiều lần, tối hôm ấy ông uống hơi quá đà, đến chỗ ngoặt của đoạn rẽ trong trường học thì không khống chế được tốc độ xe, kết quả gây ra tai nạn khủng khiếp. Sau khi xảy ra chuyện, ông ta cũng hoảng hốt chẳng

kém ai, thế nhưng không đào thoát khỏi hiện trường, mà chỉ đỡ dần cùng Kì Đình và Chi An đợi xe cứu thương và cảnh sát tới, sau đó thì bị tạm giữ. Nhà họ Cố đương nhiên oán hận ông ta đến tận xương tủy, chỉ vì một phút sơ sẩy của ông ta mà Chi Di một đời tàn tật, khiến cho gia đình họ trải qua cơn nguy biến chấn động. Sau khi Chi Di tỉnh lại không lâu, các cơ quan chức năng đã có kết quả đánh giá về vụ tai nạn giao thông đó, người lái xe này điều khiển xe sau khi uống rượu, gây trọng thương cho người khác phải gánh phần trách nhiệm chủ yếu trong vụ tai nạn, chịu phán quyết bồi thường cho người bị hại một trăm năm mươi nghìn nhân dân tệ, nếu không có khả năng bồi thường sẽ phải chịu án tù ba năm. Gia quyến của người lái xe này chỉ có hai bố mẹ già cùng một cặp con thơ, vợ cũng không có công ăn việc làm, ông ta là trụ cột chính trong gia đình, ngộ nhỡ ông ta phải ngồi tù, cả gia đình này sẽ không biết bám víu vào đâu. Thế nhưng, một trăm năm mươi nghìn nhân dân tệ đối với gia đình này chẳng khác gì một con số to bằng trời. Bà vợ phải bán vội căn nhà trên thành phố cùng toàn bộ đồ dùng vật dụng đáng tiền trong nhà, bố mẹ già dưới quê cũng bán tổng bán tháo ruộng vườn, vay mượn khắp nơi nhưng rốt cuộc vẫn chỉ gom được hơn một trăm nghìn, không đào đâu thêm một xu nào nữa. Thêm vào đó, sau khi gây tai nạn, người lái xe cũng lập tức bị người bán buôn ở chợ đuổi việc. Giữa cảnh tuyệt vọng chất chồng, người vợ lôi kéo hai đứa con trai bé dại tức tốc tìm đến bệnh viện nơi Chi Di đang nằm. Khi ấy Chi Di mới vừa được đưa ra phòng chăm sóc đặc biệt, Cố Duy Trinh và Uông Phàm chặn người đàn bà ấy ở ngoài phòng bệnh, bà ta khóc lóc van vỉ hai vợ chồng Cố Duy Trinh tha thứ, kể lể tình cảnh khốn quẫn của gia đình, dăm lần bảy lượt nài nỉ họ thư thả cho năm mươi nghìn tệ còn thiếu, chỉ cần ông chồng thoát khỏi cái họa tù ngục, cả nhà họ bất kể khổ sở đến đâu, cũng nhất định trả hết số tiền còn lại kia. Vợ chồng Cố Duy Trinh đâu phải kiểu người máu lạnh, thế nhưng đứa con gái yêu thương nhất giờ đây vẫn còn thoi thóp yếu ớt nằm trên giường bệnh cách đó có một cánh cửa, đang chờ đợi phía trước cô có lẽ là quãng đời mù mịt vĩnh viễn không có một chút ánh sáng, tất cả những đau thương này đều do sơ sẩy sau men rượu của tay lái xe, khiến cho hai vợ chồng họ không cách nào nguôi ngoai cơn oán hận. Vậy nên lúc

ấy, người đàn bà ấy cứ khóc lóc thở than, Ông Phàm cũng rơi lệ, sau rốt, bà chỉ nói với người đàn bà kia rằng: “Tôi không cần biết các người có trả được hết khoản tiền còn thiếu không, bởi vì bao nhiêu tiền cũng không đổi lại được đôi mắt của con tôi, nó mười tám tuổi, sơ sẩy nhất thời của chồng chị đã hủy hoại một đời của con gái tôi! Chị bảo nhà chúng tôi từ bi với nhà chị, thế nhưng ai từ bi với chúng tôi kia chứ? Chẳng qua cũng chỉ là ba năm ngồi tù, chứ nói thật với chị, tôi chỉ hận một nỗi anh ta không ngồi tù cả đời luôn!”. Lời nói của Ông Phàm khiến người đàn bà kia tuyệt vọng hoàn toàn, không biết phải làm sao, chỉ đành khóc lóc thêm một trận, rồi đành cam phận quay về. Đến lúc hai vợ chồng Cố Duy Trinh quay trở vào phòng bệnh, Chỉ Di vẫn nhắm mắt trên giường, có vẻ như đang ngủ say, thế nhưng chiếc áo gối đã ướt đầm một bên. Chiều tối hôm ấy, Cố Duy Trinh và Ông Phàm đang lui cui trước giường Chỉ Di, cô gái bấy lâu nay vẫn im ắng ít lời bỗng nhiên mở miệng mà nói rằng, “Thôi bỏ đi, mẹ ạ”. Lúc đó Ông Phàm nhất thời chưa nắm được ý tứ câu nói không đầu không cuối này của con gái, bà sững sờ một hồi, rồi mới phản ứng lại được, việc ngày hôm nay con đều nghe thấy hết à?” Chỉ Di không đáp lời mẹ, chỉ bảo, “Cứ cho là người ta ngồi tù cả đời thì đã sao chứ? Chỉ An có quay về được không? Mắt của con có nhìn thấy lại ánh sáng được không? Mẹ à, cảm hận ông ta có làm chúng ta dễ chịu hơn chút nào đâu”. Cô bị thương nặng chưa phục hồi, giọng nói vẫn còn hỗn hển yếu ớt, thế nhưng từng từ từng chữ đều rành rọt, rõ ràng. Cố Duy Trinh với Ông Phàm đều im lặng không nói năng gì, Chỉ Di dường như chẳng còn sức mà nói tiếp, nhưng trên khuôn mặt vẫn hiện rõ vẻ van nài. Vợ chồng Cố Duy Trinh trông thấy dáng vẻ của con gái, vừa xót xa vừa đau đớn, “Chỉ Di, cái con nhỏ này, việc gì cũng nghĩ cho người khác, ai nghĩ cho con đây chứ?” Ông Phàm cầm tay con gái lắc đầu. Chỉ Di bèn lật tay lại, rờ rẫm nắm lấy tay mẹ “Con có bố mẹ ở bên mà. Có oán hận họ cũng chẳng ích gì, thôi thì cứ coi như tích phúc cho con vậy...” Chỉ Di đã nói đến nước này, Ông Phàm chẳng còn biết nói gì thêm nữa, mắt bà đỏ hoe. Lúc này Cố Duy Trinh nãy giờ im lặng giờ mới cất lời, “Nếu đã như thế thì làm theo ý con nó đi. Tay lái xe ấy cũng day dứt không yên, thôi bỏ đi vậy, việc gì phải nghĩ ngợi nhiều, việc đã xảy ra không thể cứu vãn,

Chỉ Di còn trẻ, con đường về sau còn dài, tốt hơn hết là vợ chồng mình nên chuẩn bị cho tương lai của con”. Sau khi bàn tính như vậy, ngay tối hôm ấy, Cố Duy Trinh gọi điện thoại luôn cho người tài xế, phía bên kia đầu dây như gặp đại xá, cảm kích không thể nào tả xiết. Tận bốn năm sau đó, gia đình họ mới trả hết khoản tiền còn thiếu, nhưng vì cảm kích tấm lòng bao dung của nhà họ Cố, nên mỗi lần tết nhất lễ lạt họ đều gọi điện hoặc đích thân đến tận nhà thăm viếng, vợ chồng Cố Duy Trinh cũng chẳng có lòng dạ nào mà tiếp nhận sự cảm ơn ấy, mặt mũi lúc nào cũng lạnh nhạt, Chỉ Di cũng không bao giờ xuất đầu lộ diện trước gia đình đó, đối với cô, lãng quên quá khứ, tập trung vào việc sau này mới là điều quan trọng nhất. Sau khi Chỉ Di từ bệnh viện về nhà, đôi mắt không còn như cũ, chân tay cũng bị thương, nên sau đó là cả quá trình dài lê thê mệt mỏi để phục hồi sức khỏe và thích nghi với việc không còn nhìn thấy. Uông Phàm là bác sỹ trong trường học, dưới sự chăm sóc của mẹ, tình trạng ban đầu của Chỉ Di tuy không ổn, nhưng dần dà cũng phục hồi như cũ, Kì Đình cũng sắp xếp thời gian lui tới bầu bạn bên Chỉ Di. Đối với những người mù, mù lòa ở tuổi trưởng thành đau đớn khổ sở hơn rất nhiều so với mù lòa từ thuở tấm bé, bởi những người lớn này đã nhìn thấy cả thế gian muôn màu muôn vẻ, vậy nên với họ, thật chẳng có gì tàn khốc hơn với việc phải đối diện với bóng tối âm u. Có lúc Uông Phàm không biết trong lòng Chỉ Di nghĩ thế nào nữa, bởi vì trước nay cô chưa từng kêu ca than vãn, sau khoảng thời gian im lặng chẳng nói chẳng rằng dài dằng dặc ấy, dường như cô đã lặng lẽ chấp nhận sự thật này. Biến cố cùng thương tật từ trên trời rơi xuống khiến cô chỉ qua một đêm đã trưởng thành lên nhiều, không ai ngờ nổi, cô gái Chỉ Di bấy lâu nay hiền lành yếu đuối giờ đây lại có thể kiên cường như thế, đến cả Uông Phàm cũng tự nhận mình không bì nổi. Những ngày tháng đầu tiên là gian nan nhất, Chỉ Di đã tốt nghiệp cấp ba, thế nhưng con đường đại học phía trước cũng đành bỏ đi, cô phải chứng kiến cảnh bạn bè học cùng từ tấm bé lũ lượt bước vào đại học này đại học kia. Cố Duy Trinh với Uông Phàm luôn cố gắng né tránh nhắc đến việc này trước mặt Chỉ Di. Trước thái độ dè chừng từng li của bố mẹ, Chỉ Di đương nhiên cảm nhận được ít nhiều, cô khẽ cười bảo với bố mẹ, thực ra nói về học hành, trước nay cô

không phải đứa có năng khiếu gì cho lắm, còn việc theo học cao lên nữa, cô vẫn không mong mỏi nhiều như bố mẹ vẫn nghĩ. Việc khiến cô đau đớn hơn tất cả là từ bây giờ, cô buộc phải bắt đầu làm quen với thế giới hoàn toàn tối tăm, hồi phục sức khỏe, dò dẫm đi lại, xác định phương hướng giữa bóng đêm rồi học cách dùng tai và đôi bàn tay để thay thế cho đôi mắt... Lúc đầu, cô không ngừng vấp ngã, cho dù là ở ngay căn nhà cô đã sinh sống mười tám năm trời, trước đây cô cứ ngỡ đó là chốn nhắm mắt vẫn có thể đi đứng được như thường, vậy mà lúc thực sự không nhìn thấy nữa, nó bỗng hóa thành rừng rậm, một thân một mình sao đi lại khó khăn đến thế. Mấy lần Chi Di bị ngã, mình mẩy thâm tím hết cả, nhưng vì sợ bố mẹ lo lắng nên cô luôn ngiên răng chịu đau, không hé miệng kêu than gì, thế nhưng Ông Phàm vẫn luôn nhìn vào vết tích đổ vỡ của các thứ đồ đạc mà biết chuyện gì đã xảy ra, vạch quần áo của con gái, trông thấy các vết bầm tím, lòng dạ bà đau đớn khôn xiết, thế nhưng rất cuộc, Chi Di lại là người an ủi vỗ về mẹ. Từ đó trở đi, Ông Phàm áp dụng gợi ý của Kỉ Đình, tất cả những thứ không cần thiết trong nhà đều nhất loạt dẹp bỏ, những thứ đồ gia dụng đơn giản, hay dùng đến cơ bản còn lại những món dạng tròn tròn mềm mại, những góc cạnh cũng dùng xốp hay vải bọc lại, cố gắng hết sức để Chi Di đi lại trong nhà được thuận tiện nhất, cho dù có vấp ngã cũng không bị thương quá nặng. Như Chi Di nói, cô là một cô gái khá ngốc, nhưng sau khi nếm trải khổ sở hơn người khác đôi chút, dần dà cũng sẽ có ngày thích ứng được tất thảy. Nửa năm sau khi ra viện, cô bắt đầu có thể tự mình di chuyển trong nhà, còn sinh hoạt về cơ bản cũng có thể lo liệu được, Cố Duy Trinh mời một giáo viên dạy chữ nổi về cho con gái, một phụ nữ ngoại tứ tuần, giàu kinh nghiệm, tính tình cũng nhen nã. Chiều nào bà ta cũng đến nhà dạy cho Chi Di, Chi Di cũng học cách dùng đôi tay thay cho đôi mắt để tiếp xúc với con chữ. Lúc này, cô nhất thiết không để mẹ phải liên tục xin nghỉ ở nhà để chăm sóc cho mình nữa. Thấy con gái cương quyết như thế, Ông Phàm không biết làm thế nào đành quay lại làm việc như bình thường, cũng may đúng như lời Chi Di đã hứa hẹn, cô đã học cách tự chăm sóc mình, một thân một mình nhưng vẫn yên ổn vô sự. Đạo này, người thường xuyên bầu bạn bên Chi Di lại chính là Kỉ Đình, hai nhà

vốn rất gần nhau, vô cùng thân thiết, Kỉ Đình lại là sinh viên y khoa, ngoài thời gian học tập sinh hoạt bình thường, phần lớn thời gian rảnh rỗi cậu đều ở bên cạnh và chăm sóc Chỉ Di. Hồi đầu Cố Duy Trinh cũng cảm thấy hơi áy náy vì thấy phiền cho Kỉ Đình quá, tận đến một hôm, Uông Phàm kéo chồng lại chỗ bậu cửa thư phòng, rồi im lặng ra hiệu cho chồng xem hai đứa đang lui cui học chữ nổi. Chỉ Di ngồi bên cạnh Kỉ Đình, nụ cười nhẹ nhàng, nhẹ nhõm mà ngọt ngào, gương mặt ốm bệnh lâu ngày lại tràn trề khí sắc, dáng vẻ vui tươi như thế cho dù là khi có bố mẹ ở bên cung không sánh nổi, nổi lòng người con gái đã hiển hiện rõ ràng. Lúc này Cố Duy Trinh mới thốt nhiên hiểu ra. Hoàng hôn buông xuống, Kỉ đình cùng Chỉ Di lại dạo bước trên con đường nhỏ trong trường mà thời thơ bé mà bọn họ đã từng đi biết bao nhiêu lần, Cố Chỉ Di ở tuổi hai mươi đã có thể dùng cây gậy dò đường đi lại thoải mái trên lối về quen thuộc, hai người họ chẳng trò chuyện gì nhiều, thi thoảng đến chỗ đường xá không được tốt lắm, Kỉ Đình lại kéo tay Chỉ Di rất tự nhiên, Chỉ Di cũng yên tâm đi theo hương mà Kỉ Đình dẫn dắt, vượt qua đoạn đó rồi, anh mới thả tay ra, hai người lại tiếp tục kề vai sánh bước, cả hai quần quýt tựa hồ một cặp song sinh. Đôi lúc, Kỉ Đình cảm thấy có lẽ kiếp trước anh đã quen biết với Chỉ Di, thế nên những lúc bên cạnh cô, anh mới có vẻ tự nhiên và thân thiết đến vậy, điều này cũng lý giải cho việc ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô khóc, anh đã thấy hết sức đau lòng. Anh cảm thấy đương nhiên mình phải chăm sóc cho người con gái này, cô là người bạn thân nhất từ tấm bé của anh là em gái anh trước nay anh luôn quả quyết là phải chăm chút, bảo vệ cô cẩn thận, những lời nói đầu tiên giữa hai đứa trẻ không ngờ đã thành lời thề nguyện. Anh không muốn suy xét xem sự tận tụy này của anh có bao hàm cả những nguyên do khác không, sự việc xảy ra tối hôm ấy, anh không làm sai, cũng chưa từng hối hận, thế nhưng từ đó cảm giác tội lỗi cùng nỗi áy náy cứ liên tục giày vò anh. Mãi suy nghĩ mông lung, anh chẳng để ý gì đến vũng nước mưa trên đường, anh đi né qua nó theo bản năng, rồi mới sực nhớ ra Chỉ Di chẳng nhìn thấy được, đến lúc mở miệng định nhắc, cô đã đạp trúng vũng nước rồi. Nước làm ướt hết giày cô, vấy bẩn lên cả váy váy sáng màu, đến lúc cô phản ứng, khẽ kêu lên kinh ngạc, Kỉ Đình mới lật đật nắm tay cô dẫn

ra xa khỏi vũng nước, nhìn thấy chiếc váy bị vấy bẩn của Chi Di, anh vừa thấy có lỗi vừa thấy tiếc, Chi Di lắc đầu bảo không sao. “Không nhìn thấy gì cũng có cái hay, chỗ nào cũng dám xông vào”, cô cười nói. Kỉ Đình ngồi xuống, dùng khăn giấy lau vết bẩn trên vạt váy của Chi Di, nghe cô nói câu ấy, anh ngẩng đầu lên mỉm cười, anh biết cô không nhìn thấy nụ cười của anh, nhưng anh luôn nghĩ rằng cô có thể cảm nhận được nó, trước đây cô vẫn luôn thấu hiểu người khác. Có người đi ngang qua, trông thấy hai người một ngồi một đứng nhìn nhau mỉm cười như thế, bất thần nổi hứng “Nhìn đôi trẻ này, ...”. Chi Di mặt mũi thoát ửng hồng, “Dì Chu đấy ạ?” Giờ đây về cơ bản cô có thể nghe tiếng mà nhận ra người, thậm chí với người thân quen thì chỉ bước chân là đủ. “Chi Di ơi cái anh Kỉ Đình này khá lắm nhé, từ lúc hai đứa còn bé gì đã thấy hai đứa xứng đôi vừa lứa lắm rồi”. Dì Chu nhìn đôi trai gái trước mặt mình đầy thiện ý, bà thật lòng quý mến Chi Di. Kỉ Đình cũng nhận ra dì Chu, mẹ của Trần Lang, ở ngay gần nhà anh, bà là phó chủ tịch công đoàn trường, làm công tác nữ công ở trường tự quản. Anh nhồm dậy: “Dì Chu cứ đùa tụi cháu. Chi Di, giày em lấm lem hết cả rồi, chúng mình về thôi!”. “Cháu chào dì” Chi Di ngoan ngoãn tạm biệt dì Chu, sau đó theo Kỉ Đình về nhà. “Con về đi” Dì Chu cũng mỉm cười, đột nhiên như thế nhớ ra việc gì đó, liền nói theo bóng Kỉ Đình, “À, phải rồi Kỉ đình ơi, Trần Lang nhà gì mấy hôm trước về nhà nghỉ ngơi, tụi con là bạn học chung cấp ba còn gì, lúc nào rảnh qua nhà dì chơi nhé”. Kỉ Đình đi thêm vài bước mới quay lại mỉm cười với dì Chu “Vâng ạ, khi nào có thời gian nhất định cháu sẽ qua đó chơi”. Trần Lang-nếu như dì Chu không nhắc đến có lẽ chỉ là một cái tên xa xôi từ kiếp trước, Kỉ Đình không phải người giao thiệp rộng cho lắm, rất nhiều bạn học ngày xưa dần dà đã thưa nhạt quan hệ, thắng hoặc lảm anh chàng Lưu Lý Lâm tự xưng là ông trùm tình báo mới nghe ngóng được chỗ nọ chỗ kia về tung tích của các bạn, những người cùng khóa với anh về cơ bản đã tốt nghiệp đại học, chỉ trừ một số ít cũng học y như anh. Anh vẫn nhớ Lưu Lý Lâm từng nói là Trần Lang tốt nghiệp xong đã trở về miền nam, đang làm việc ở thành phố G cách chỗ bọn họ không xa. Lưu Lý Lâm bấy nay vẫn không ưa Trần Lang, thế nhưng lúc nhắc đến anh ta, khôn thể không thể thọt thêm rằng,

“Cái thằng Trần Lang ấy không hiểu sao tốt nghiệp xong lại thành ông nợ bà kia thế nhỉ...”. Trông thấy mặt mũi Kì Đình chẳng tỏ vẻ gì, Lưu Lý Lâm bèn bồi thêm một câu, “À, mà cậu còn nhớ Trần Lang không đấy? Chính là cái thằng hồi cấp ba vẽ vôi, chơi bóng đều khá đấy, tự coi mình là bánh chọe, lừa phỉnh biết bao con gái nhà người ta...”. Kì Đình không nói gì, nhưng thực ra anh vẫn nhớ con người này, anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, vào thời khoảnh khắc hoàng hôn ấy, gã trai mười tám tuổi là anh đứng ở một góc khuất sáng, nhìn bóng dáng Trần Lang và người con gái ấy ôm ấp nhau, trong lòng dâng lên thứ cảm giác chưa từng nếm trải bao giờ, trong đó lẫn lộn cả đắng xót, cả đau đớn, cả khinh bỉ, căm hận, thất vọng, thứ cảm giác lan tràn không sao nói lên lời, rất lâu sau đó, anh mới biết rằng, hóa ra đó gọi là ghen. Đưa Chỉ Di về nhà rồi, Kì Đình mới quay lại nhà mình. Kì Bồi Văn với Từ Thực Vân đều đang ở nhà, thấy con trai về, Từ Thực Vân hỏi: “Con đưa Chỉ Di ra ngoài à?” “Vâng ạ”. Kì Đình gật đầu rồi bước thẳng vào phòng. Vợ chồng Từ Thực Vân đưa mắt nhìn nhau, hai năm trở lại đây, bọn họ càng lúc càng không hiểu đứa con trai rút ruột đẻ ra của mình, nói thật lòng, Kì Đình vẫn giống như hồi bé, học hành ưu tú, cư xử nhã nhặn, lễ phép lịch sự, mặt nào cũng không có gì để chê, bên ngoài không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ cậu con trai giỏi giang mà hiểu biết của họ, thế nhưng chỉ có người làm cha làm mẹ mới hiểu, đằng sau nụ cười của anh có một khoảng lặng không ai nhìn thấy được, anh càng chín chu, hoàn hảo, người ta càng không biết anh đang nghĩ gì. Nếu như Kì Đình của hai năm về trước chỉ có một chút nổi loạn sau vẻ khiêm nhường, khép kín, thì bây giờ, anh cần mẫn, tỉ mỉ làm theo một hướng chính xác, như kiểu lòng dạ đã nguội lạnh, chán chường hết thảy. Vợ chồng Kì Bồi Văn rất cuộc không biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng cũng lờ mờ đoán được rằng việc ấy có dính dáng đến chị em nhà họ Cố, suy cho cùng buổi tối hôm ấy, Kì Đình tận mắt chứng kiến vụ tai nạn ấy, rồi sau đó, Chỉ An bỏ đi, Chỉ Di bị mù, kể từ đó trở đi, anh chưa từng cởi mở lòng dạ mình bao giờ. “Kì Đình, đợi đã, bố có chuyện này muốn nói với con” Kì Bồi Văn gọi giật con trai lại, lúc Kì Đình ngoái đầu lại, ông bố đang đập đập vào chỗ ngồi cạnh mình trên sofa. Kì Đình nghe lời, ngồi xuống cạnh cha anh, rồi

thuận tay nhắc cái ấm đất nung trong bộ đồ uống trà lên, lấy nước sôi tráng ấm, rồi rót trà cho cả hai cha con. “Bố, có việc gì thế?” Anh nâng chén trà của mình lên. “Cũng chẳng có chuyện gì đâu, chỉ tại lâu lắm bố không trò chuyện gì với con thôi, dạo này ở trường thế nào rồi con?” “Ồn cả ạ, nghe thầy Tiền bảo bọn con sắp chuẩn bị đến bệnh viện thực tập lần đầu tiên rồi” “Thật à, thế thì hay quá. Lần trước bố gặp thầy Tiền, thầy khen con lắm, bảo là con rất khá, về sau nhất định có tương lai. Có lẽ lựa chọn ban đầu của con là đúng đắn, con giỏi lắm, không hổ danh là con trai của Kỉ Bồi Văn” Kỉ Đình nghe bố nói liền mỉm cười, thực ra trong lòng không hề mấy may vui sướng. Phần mào đầu của Kỉ Bồi Văn đã xong, lúc này không biết phải tiếp tục chủ đề như thế nào nữa, không khí bỗng nhiên chùng hẳn xuống, chỉ nghe thấy tiếng trà được rót ra chén. “Phải rồi, em nhớ ra là vừa làm ít đồ ngọt, để em đi lấy cho bố con anh ăn.” Từ Thục Vân nhồm người dậy nói, rồi nhanh chân bước vào bếp. Kỉ Bồi Văn nhìn Kỉ Đình đang loay hoay với chén trà, thời gian trôi nhanh thật, con trai đã hai mươi ba tuổi, nó càng lúc càng giống mẹ hơn, mặt mũi thanh tú mà hiền hòa, lại mang hơi hướm sách vở của nhà ngoại vốn có truyền thống học hành nức tiếng, duy chỉ có đôi mắt là giống bố, đen thẫm sâu thẳm, không thể nhìn ra là vui hay buồn. “Hôm kia bố với chú Cố có ăn cơm với nhau, lúc nói chuyện chú ấy khen con lắm, bảo là, cả nhà chú gì đều quý mến con”, Kỉ Bồi Văn thông thả nói. Kỉ Đình liếc nhìn bố, khoe miệng lộ rõ nét cười, “Từ hồi con còn bé, chú dì đều đối xử với con rất tốt mà”. “À phải, thì bố với chú Cố bấy lâu nay quan hệ vẫn rất khăng khít, chú cũng rất quan tâm đến nhà mình, bây giờ chú lại cảm kích việc con chăm sóc cho em Chỉ Di, còn nói là có con bầu bạn bên cạnh em, chú và dì Ônng Phạm thấy nhẹ lòng hơn nhiều.” “Con chăm sóc em Chỉ Di, chỉ vì em nó là đứa con gái xứng đáng được yêu thương, hơn nữa tụi con còn lớn lên cùng nhau, thân thiết hơn cả anh em ruột, chú Cố như thế cũng quá thật khách khí quá” Trà trong tách của Kỉ Đình đã nguội anh từ tốn đổ ra khay, rồi lại rót đầy. Kỉ Bồi Văn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, “Chỉ Di đúng là một đứa con gái ngoan...” Kỉ Đình bật cười, anh siết chặt lấy chén trà nóng giãy trong tay mình, “Bố ạ, bố định nói gì với con, bố cứ nói thẳng đi ạ” “Bố định bảo là Chỉ Di tuy không nhìn thấy

gì, nhưng xảy ra chuyện này, đúng chẳng ai mong cả,” Kỉ Bồi Văn trầm ngâm một lát rồi nói tiếp, “Gia đình ta cũng không phải nhà thiên kiến gì, nếu con thực lòng thấy em nó tốt..” “Bố, bố mẹ nghĩ quá rồi đấy ạ” Kỉ đình rất hiếm khi chủ động cắt ngang lời người lớn, giọng của anh không lớn nhưng lại nhuốm chút lạnh lùng. Suốt bao nhiêu năm nay, rất nhiều người xung quanh anh đã mặc định anh với Chỉ Di là một đôi không phải bàn cãi gì, sau khi Chỉ Di không nhìn thấy gì nữa, anh chăm chút tỉ mỉ cho cô, hết thảy mọi người đều cho là như vậy. Đối với việc này, anh trước sau đều im ắng chẳng nói năng gì, bởi anh biết rõ tâm tư của Chỉ Di đối với mình, anh không muốn phải biện bạch này kia, một phần không muốn làm tổn thương đến lòng tự trọng của Chỉ Di, một phần vì nghĩ chẳng liên can gì đến người khác, không nhất thiết phải phân bua giải thích trước mặt những người không cần thiết. Quan trọng hơn là, anh biết rằng có một số việc dù không nói ra nhưng Chỉ Di đều hiểu rõ. Nghe câu nói của Kỉ Đình, Kỉ Bồi Văn thoáng vẻ kinh ngạc “Con với Chỉ Di...” “Chỉ Di cũng giống như người thân của con vậy, con rất quý em ấy, cũng rất hối hận là buổi tối hôm ấy đã không để tâm cẩn thận đến em, vì chuyện này mà con nguyện làm hết sức để giúp em ấy được thoải mái vui vẻ, nhưng có những thứ đến ngay bản thân con cũng không có, vậy thì làm sao con trao tặng cho em ấy được. Thêm nữa, con cũng không nghĩ rằng trao tặng cho em ấy một cuộc hôn nhân để chăm sóc em ấy cả đời là một việc hay ho gì, ngược lại, như vậy, đối với em ấy lại không công bằng” Kỉ Đình nhấp một ngụm trà, vị Thiết Quan Âm thơm nồng mà đắng đót sao thân quen đến kì lạ, khiến anh nhớ đến buổi trưa hôm nọ, anh ôm chặt người con gái kia trong vòng tay mình, hơi thở nóng bỏng của cô phả vào cổ anh, ngọt ngào mà tuyệt vọng. Kỉ Bồi Văn không ngại mọi sự lại như thế này, ông ngần ngại “Chỉ Di là đứa con gái rất tốt, thêm nữa hai đứa ở bên cạnh nhau chẳng phải rất vui hay sao, con bé đâu phải không hợp với con”. “Chỉ Di là một người con gái rất, rất tốt. Thế nhưng,..” Kỉ Đình đột ngột chuyển đề tài “Bố, bố đã từng yêu bao giờ chưa ạ?” Kỉ Bồi Văn ngần ra một hồi, ông im lặng nhấp trà, nóng quá, sau đó ông ngó về phía nhà bếp, “Tất nhiên rồi, có mấy ai thời trai trẻ chẳng yêu lần nào, thế nhưng tình yêu của bố..., Kỉ Đình, đôi lúc con người ta có

nhiều dục vọng lắm, những dục vọng ấy cứ như là thuốc độc vậy, trông thì có vẻ đẹp đẽ ngọt ngào, nhưng uống vào là mất mạng như chơi, lúc ấy cần đến lí trí của chúng ta kiềm chế lại, bố cảm thấy vì bố có lí trí, con là con trai của bố, con cũng nên...” Kỉ Đình buông chén trà xuống, “Vâng, con là con trai của bố, nhưng con hận lí trí của mình!”.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sẽ Có Một Ngày Anh Ấy Tìm Thấy Cô Ấy

Kỉ Đình sinh vào tháng chín, lúc ấy vẫn là tiết nắng nung đỏ lửa ở phương Nam, sinh nhật Kỉ Đình vừa hay cách sinh nhật Chỉ Di đúng hai tháng, thế là cũng rất gần với sinh nhật “người ấy” – không rõ vì đâu Kỉ Đình không muốn nghĩ tới người ấy, tất cả những kí ức về cô giống như một bức tranh hoàng hôn đã phai màu, nhưng không thể nào xóa đi được, cũng giống như việc cô chưa bao giờ hứa hẹn gì với anh, thế nhưng việc cô ra đi, bấy nay anh vẫn oán hận trong lòng, không có cách nào buông xuôi.

Anh không thích thú gì sinh nhật, anh vốn là đứa sơ sinh đẻ non, ngày anh chào đời cũng là ngày vượt cạn gian nan của mẹ, tương tự như thế, anh cũng không quên nổi, chính buổi tụ họp hai năm về trước đã trở thành một trong những bước ngoặt ghê gớm nhất trong cuộc đời anh. Những ngày sinh nhật hồi trước, bố mẹ nhất quyết phải tổ chức tiệc mừng cho anh, chẳng qua cũng chỉ là cả nhà cùng ăn một bữa thịnh soạn, thế nhưng lần này, đúng một ngày trước sinh nhật hai mươi ba, anh chủ động nói với bố mẹ, “Hôm nay con đã gọi điện sang nhà chú Cố, mời cả nhà bên đó cùng sang đây ăn một bữa cơm”, Kỉ Bồi Văn hơi bất ngờ nhưng cũng không nói gì, chỉ bàn với vợ việc chuẩn bị cho buổi tối hôm sau.

Không khí trong bữa tối hôm ấy khá vui vẻ, chủ khách đều hết mình, Kỉ Bồi Văn và Cố Duy Trinh chuốc qua chuốc lại vài chén, bắt đầu nói đủ chuyện trên trời dưới biển, giữa Ông Phàm và Từ Thục Vân tất nhiên cũng cơ man là chuyện đàn bà con gái. Kỉ Đình không uống rượu, từ lâu

anh đã biết từ lượng của mình không ra gì, nên kiên quyết không nhấp một giọt, thế nhưng tối nay gương mặt anh phảng phất vẻ say sưa, tuy không nói gì nhiều nhưng đôi mắt sáng bất ngờ. Trước nay anh vẫn là người không thể hiện cảm xúc ra ngoài, dáng vẻ của anh thường chỉ toát lên sự ôn hòa trầm lặng, thế nên, đến cả Chi Di dù mắt không nhìn thấy được, cơ hồ qua những lời lẽ anh nói cũng phát hiện ra tâm tư khác thường của anh.

“Chi Di, con ăn ít cá đi”, Từ Thục Vân dịu dàng gấp thức ăn vào bát của Chi Di. “Con cứ ăn thoải mái, bác đã gỡ xương cá cho con rồi đấy”.

“Vâng, con cảm ơn bác”. Chi Di nãy giờ chăm chú ăn uống, ngẩng đầu lên, hướng về phía giọng nói của Từ Thục Vân mà mỉm cười.

Kì Đình liền gấp miếng cá trong bát Chi Di ra, “Mẹ ơi, em Chi Di không thích ăn món này đâu ạ”.

Từ Thục Vân mỉm cười, “Ồi bác không biết, con bé Chi Di này ngoan quá, không thích ăn cá thì bảo với bác, không sao mà con”.

“Tại Kì Đình nhà anh chị cẩn thận quá”, Ưông Phàm cười nói, “Anh chàng mà không nói, em là mẹ đây cũng suýt thì quên.” Bà quay sang cười với Cố Duy Trinh: “ Anh xem, nhà mình có một cậu con trai như thế này thì hay biết bao nhiêu”. Cố Duy Trinh gật đầu cười.

“Hai gia đình chúng ta cũng như người một nhà mà, cứ coi nó như con cái nhà anh chị, cũng có sao đâu ?” Từ Thục Vân đáp.

Ưông Phàm gật đầu lia lịa, “Phải lắm, phải lắm, cả nhà mình về sau là người một nhà rồi”

Lời của bà khiến mấy người cùng cười, Chi Di ở bên cạnh, gương mặt thoáng ửng đỏ.

Trong nụ cười của Kỉ Bồi Văn lại thấp thoáng nét lưỡng lự rất khó nhận thấy, ông liếc nhìn Kỉ Đình, thấy cậu con trai chỉ mỉm cười lửng lơ, chẳng tỏ vẻ đồng tình cũng không hề phản đối, nên cũng không tiện nói thêm lời nào.

Bữa cơm sắp xong, Kỉ Đình buông đũa xuống, vẻ thư thái tự nhiên mở lời, “À phải rồi, bố mẹ ạ, có một việc suýt thì con quên nói với mọi người, mấy hôm trước thầy Tiền có nói chuyện với con, hiện giờ trường con có một suất thực tập kéo dài một năm rưỡi tại bệnh viện trực thuộc Đại học G, các thầy tính sẽ dành suất đó cho con, thầy Tiền cũng nói rõ, cơ hội này rất khó có được, chỗ đó là nơi tương đối mạnh về cả học thuật và thiết bị trong nước, nếu biểu hiện trong kì thực tập mà tốt, tốt nghiệp xong có cơ may được giữ lại cũng nên, con cũng cảm thấy không nên bỏ qua, bố mẹ nghĩ sao ạ?”

Lời anh nói ra liền rơi tõm vào khoảng im lặng trầm ngâm, thành phố G với thành phố họ đang sống tuy cùng thuộc mạn phía nam nhưng cách nhau đến mười tiếng đi xe, thêm nữa lịch học của sinh viên trường Y luôn rất căng thẳng, nếu lần này Kỉ Đình ra đi, có nghĩa là anh sẽ bắt đầu một khoảng thời gian rất dài xa nhà, tốt nghiệp xong xuôi, nếu tiếp tục ở lại đó nữa, sẽ lại càng xa xôi cách trở.

Từ thuở bé đến giờ anh rất ít khi rời xa bố mẹ, bố mẹ anh xưa nay trưa từng nghĩ đến việc anh sẽ rời khỏi thành phố này, người làm cha làm mẹ đương nhiên trong lòng không nở dứt, nhất là Từ Thực Vân, con trai là khúc ruột của bà, làm sao bà đành đoạn để anh một thân một mình ở ngoài. Thế nhưng con trai bà đã lớn khôn nhường này rồi, tính cách chín chắn thận trọng, không dễ nghĩ liều làm bậy. Huống hồ như anh nói, cơ hội này quá là hiếm hoi, lại quyết định đến tiền đồ của anh, đúng là không có lí do gì để bỏ qua cả. Quan trọng hơn là, mấy năm gần đây, vợ chồng Từ Thực Vân cũng dần dà phát hiện ra là tính cách của cậu quý tử tuy có vẻ ôn hòa nhưng một khi anh đã quyết định việc gì thì rất khó lay chuyển, cũng giống

như lúc này đây, anh lễ phép trịnh trọng hỏi ý kiến bố mẹ, thế nhưng họ đều rất rõ ràng, về việc này trong lòng anh sớm đã có chủ ý rồi.

Từ Thục Vân không biết nói gì nữa, chỉ cảm thấy khó chấp nhận, trong lòng thoát buồn bã lạ lùng, đành đưa mắt cầu khẩn chồng, khuôn mặt Kì Bồi Văn chỉ hiện vẻ im ắng như đang suy tư điều gì.

Nụ cười trên gương mặt Cố Duy Trinh và Uông Phàm găm xuống, không rõ thái độ gì, nhưng có ai hiểu lòng dạ con gái bằng mẹ, tâm tư giây phút này của cô làm gì Uông Phàm không thấu tỏ. Bà định cất lời nói gì đó nhưng cuối cùng cũng kìm lại. Không hiểu sao, không khí nói cười rộn ràng lúc ban đầu giờ đã tan biến.

“Con đã nghĩ kĩ chưa?” Lúc này, Kì Bồi Văn mới mở lời.

Kì Đình nhìn bố, bình tĩnh đáp: “Con đã nghĩ kĩ rồi ạ, con chỉ áy náy rằng, sau khi con đi rồi, trong nhà chỉ còn lại mỗi bố mẹ”.

“Thôi được... Con sang đó sẽ có một môi trường mà cạnh tranh, phấn đấu hơn”. Trái với dự liệu, Kì Bồi Văn tiếp nhận sự việc này dễ dàng hơn Kì Đình tưởng tượng rất nhiều.

“Anh... Ơ kìa !” Từ Thục Vân hướng sang chồng, giọng nói đầy lo lắng, nhưng cuối cùng không biết làm sao, lại đành nhìn con, vành mắt đã bắt đầu hoe đỏ. “Nếu có đi thật, thì cũng không phải đi ngay lúc này chứ?”

“Nếu mà mọi việc thuận lợi thì chắc cũng chỉ tháng sau thôi ạ”.

“Nhanh thế kia à?” Từ Thục Vân càng khó chấp nhận.

“Mẹ, mẹ đừng như thế”, nhìn dáng vẻ của mẹ, Kì Đình dỗ dành, trong bụng có vài phần áy náy. “Có phải con đi đến tận chân trời góc biển thăm thăm nào rồi không quay trở về đâu, thành phố G cũng chẳng xa xôi gì, có việc gì con về ngay cũng được, chẳng phải mẹ cũng hay qua trường bên đó

công tác rồi giao lưu này nọ sao, nếu mẹ muốn qua thăm con thì cũng dễ thôi mà”.

“Kỉ Đình, con muốn đi thật à?” – Người lên tiếng là Ông Phàm.

Kỉ Đình dường như không ngạc nhiên trước câu hỏi của bà, “Vâng, dì ạ, có điều về sau con không năng qua lại bên đó chăm sóc cho em Chỉ Di như bây giờ được”

Ông Phàm định nói gì lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn bảo, “Chỉ Di thì chú dì có thể chăm sóc được nhưng con mà đi...”

Kỉ Đình nhìn sang Chỉ Di, trên mặt vẫn nở nụ cười thân thiết như bấy nay, “Chỉ Di à, nếu đợt này anh đi về, em mà có bạn trai rồi, nhất định phải giới thiệu cho anh với nhé.”

“Ý của con là...”

“Mẹ !” Chỉ Di cắt ngang lời mẹ, ngẩng đầu lên, cười nói với Kỉ Đình: “Anh sang bên đây có một thân một mình, nhớ giữ gìn sức khỏe đấy”. Cô cười rạng rỡ nhưng giọt lệ cố kìm nén vẫn lấp lánh trong mắt, ai cũng nhìn ra được.

Cơm nước xong xuôi, Ông Phàm với Từ Thực Vân không biết chuyện trò gì trong bếp, Cố Duy Trinh với Kỉ Bồi Văn lại ngồi đờ đờ với nhau, nhưng trong lòng hai người đều thấp thỏm không yên, khi quân pháo của mình ăn được một con tốt của Kỉ Bồi Văn, Cố Duy Trinh mới đờm giọng bảo, “Bồi Văn à, tính tình Ông Phàm nhà tôi bực tuệch lắm, nói năng cú ào ào, vợ chồng ông đừng cười nhé”.

Kỉ Bồi Văn cười méo mó, “Sao ông lại nói thế, chúng ta cần gì phải khách khí? Thực ra tôi hiểu ý tứ của vợ chồng ông, vốn tôi cũng ngờ là có thể rước con gái nhà ông à về rồi, với quan hệ giữa hai nhà chúng ta, đây

vốn là việc không thể tốt hơn, thế nhưng bọn trẻ lớn cả rồi, chúng nó có suy nghĩ riêng, chúng ta là bố mẹ, không thể can dự vào việc này quá nhiều”.

“Nói vậy cũng phải” Cố Duy Trinh thở dài. “ Anh chàng Kỉ Đình này, cái gì cũng tốt, đặc biệt trước nay đều quan tâm đến Chỉ Di. Chắc chút tâm tư nữ nhi của con bé Chỉ Di gốc nghềch nhà chúng tôi ông bà bên này cũng thấy cả rồi, vốn cứ ngỡ việc sớm muộn gì cũng đến, ai ngờ hóa ra Kỉ Đình... Con cái tự có phúc có phận của con cái, việc đã như thế này, cũng đành chỉ thuận theo lẽ tự nhiên mà thôi”.

Kỉ Đình ngồi bên bàn đọc sách trong phòng mình, anh biết những lời nói của mình bên bàn ăn chắc chắn sẽ khiến mọi người bất ngờ, đây là việc đã nằm trong dự liệu của anh, bàn tay anh cứ vô thức vuốt ve món đồ mà mình nâng niu nhất, anh nhớ lại lần đụng mặt cách đây nửa tháng giữa mình với Trần Lang.

Hai người chuyện trò qua quýt với nhau, chỉ là vài lời khách sáo không nồng nhiệt cũng chẳng lạnh nhạt, sau đó Kỉ Đình tỏ vẻ nuối tiếc bảo có việc, phải cáo từ sớm. Lúc anh vừa nói hẹn gặp lại xong, Trần Lang liền nhìn anh, cười cười “Kỉ Đình, cậu vẫn như thế à, cậu không muốn hỏi tôi xem ở đây tôi gặp ai hay sao?”

Anh không hỏi, chỉ cười cười đi khỏi, nhưng anh biết, sau câu nói không phải vô tình đó, con tim anh lại đắm chìm vào vũng lầy. Anh không ngờ Trần Lang lại dùng cách này để khiêu khích anh, anh vẫn ngỡ bản thân mình giấu diếm rất giỏi, hóa ra không phải vậy Anh quay lưng lại phía cửa ra vào, nghe thấy tiếng bước chân khẽ khàng mà chậm rãi, “Chỉ Di” ... Anh ngoái đầu lại, nhồm dậy diu cô, để cô ngồi xuống cái ghế anh vừa mới ngồi, còn mình thì ngồi sang mép giường, “Có việc gì thế em?”

“Không có gì, anh sắp đi xa rồi, nên em muốn tranh thủ thời gian nói chuyện với anh một chút thôi” cô nói, cười cười vẻ bướng bỉnh.

Kỉ Đình xoa đầu cô, “Lúc anh không ở nhà, em phải tự chăm sóc mình cho cẩn thận nhé”

“Từ bé đến giờ hình như lúc nào em cũng được chăm lo nên em rất muốn xem thế giới bên ngoài ra sao. Anh Kỉ Đình à, anh biết không, em rất ngưỡng mộ Chỉ An, ngưỡng mộ cả anh nữa”. Bàn tay cô bất giác chạm vào thứ đồ vật đang để trên bàn, có vẻ là một tờ giấy dày, sờ vào thấy lồi lõm và có cả những vết chi chít liền nhau hình như là rập nổi.

“Một bức tranh à?” Cô buột miệng hỏi.

“Ừ, một bức tranh”.

Khoảng khắc bước ra khỏi sân bay thành phố G, Kỉ Đình dừng chân, tựa hồ đang tự mình cảm nhận cái không khí của thành phố phương Nam sầm uất đang ùa tới trước mặt. Cảm giác của con người quả thật là thứ cực kì vi diệu, rõ ràng là một nơi lạ lẫm đến vậy, thế mà chỉ vì sự tồn tại của một người hay một phần quá khứ nào đó, thoát trần ngập hơi hướng thân thuộc và bí ẩn.

Anh nhắm mắt lại, phập phồng hít thứ không khí ẩm ướt đặc trưng của thành phố ven biển này, nở nụ cười khẽ khàng sau đó vẫy tay bắt xe. Không phải anh không nhớ về bịn rịn của mẹ, những lời ân cần của cha, cả nước mắt hòa trong nụ cười của Chỉ Di khi anh vẫy tay tạm biệt, nhưng anh không dám quay đầu, hay đúng hơn, không thể quay đầu lại.

Việc đăng ký vào bệnh viện thuộc đại học G diễn ra tương đối suôn sẻ, thủ tục làm xong đâu đấy rồi, bệnh viện tạm thời phân anh về khoa Ngoại, lại còn bố trí cho anh một phòng đơn trong tập thể nghiên cứu sinh cách đó không xa. Chỗ ở tuy hơi nhỏ, nhưng trang thiết bị cơ bản đều đầy đủ, Kỉ Đình lại là người dễ thích nghi nên thấy mọi thứ đều ổn cả.

Khoa Ngoại, nếu tính cả Kỉ Đình thì có tất cả 02 thực tập sinh, người kia là nữ, họ Mạc, nghe nói là sinh viên chính quy của Đại học Y thành phố

G, cô đăng kí vào đây trước Kì Đình một tuần, giáo viên hướng dẫn của cô là thầy Ngô Giang, vốn tiếng tăm lẫy lừng khắp cả nước trong lĩnh vực khoa Ngoại. Thầy Ngô ngày xưa cũng tốt nghiệp Đại học Y thành phố G, về sau đi Mỹ du học rồi lấy bằng tiến sĩ trở về, là thành phố cốt cán trong tập thể bác sĩ trẻ tuổi ở bệnh viện, kĩ thuật nghiệp vụ rất tinh thông, tính cách cũng hòa đồng thoải mái, hòa đồng, trở thành học trò của thầy là việc khá may mắn; tất nhiên, Kì Đình vốn là một sinh viên tuổi trẻ tài cao được trường của anh tiến cử, nên bệnh viện cũng khá ưu đãi anh, giáo viên hướng dẫn của anh chính là thầy Viên – đương kim chủ nhiệm khoa Ngoại ở đây. Thầy Viên vốn xưa nay qua lại thân thiết với thầy Tiên - vị ân sư của Kì Đình, vậy nên càng quan tâm đặc biệt tới anh, có điều thầy Viên đức cao vọng trọng, lại kiêm nhiệm nhiều chức vụ, nên ngoại trừ thứ Ba, thứ Bảy chuyên tâm chẩn đoán, hội chẩn ở khoa, thầy còn phải lên lớp giảng bài, giải quyết các công việc hành chính giấy tờ của khoa, bình thường lại có các cơ quan nào là các cuộc hội nghị trao đổi học thuật cùng nhiệm vụ đi hội chẩn ở các nơi, một thân ví xẻ làm năm bảy, thế nên cũng rất khó để tâm đến Kì Đình, anh chỉ đành cố gắng hết sức mà dò dẫm tìm hiểu và chịu khó học hỏi các bác sĩ khác, cũng may là bác sĩ Ngô Giang, trong khi hướng dẫn tỉ mỉ học trò của mình, cũng rất quan tâm đến Kì Đình, thế nên có thể nói, Kì Đình cũng hệt như cô bạn kia, đều là học trò dưới trướng thầy Ngô.

Lần đầu tiên tiếp xúc với Mạc Úc Hoa. Kì Đình chỉ cảm thấy đó là một người con gái trầm tư hướng nội, chẳng xinh đẹp cũng không hẳn là xấu xí, nhưng có thể thấy cô là người cần cù, chịu khó, làm nhiều hơn nói, không hay qua lại giao lưu với người khác, cho dù thực tập cùng khoa với Kì Đình, lại ở cùng một khu tập thể nhưng ngoài việc trao đổi một số thứ liên quan đến công việc, bình thường chạm mặt họ cũng chỉ cười lấy lệ, chứ chưa từng nói với nhau một lời. Kì Đình cũng chẳng để tâm, tuy từ trước đến nay anh ứng xử rất khéo trong các mối quan hệ cá nhân, nhưng thực ra đối với hầu hết mọi người, mọi việc, anh đều chỉ có thái độ “thuận theo lẽ tự nhiên”, có cũng được, không có cũng chẳng sao, chứ chẳng bao giờ gắng

hỏi làm gì. Hơn nữa, anh hiểu rất rõ, với các thiết bị cùng điều kiện của bệnh viện, về cơ bản mỗi thực tập sinh đều trông đợi rằng, sau khi kỳ thực tập kết thúc sẽ được chính thức kí hợp đồng, thế nhưng số suất giữ thực tập sinh lại trường cực kì ít, vậy nên ở một mức độ nào đó, có thể nói, Kì Đình và Mạc Úc Hoa đang ở vị thế cạnh tranh khá căng thẳng, quan hệ sơ sài cũng là việc hoàn toàn bình thường.

Vì việc ở lại – ra đi sau kì thực tập, thầy Viên cũng từng gặp riêng Kì Đình, thầy bảo, “Thi thoảng mấy người trong bệnh viện bọn tôi cũng bàn luận với nhau, đều cho là thế này – trong lứa thực tập sinh năm nay, cả hai nhân vật xuất sắc nhất vừa hay vào khoa Ngoại của tôi. Kì Đình, em với Mạc Úc Hoa quả thật đều rất ưu tú, nhưng em cũng biết rồi đấy, cứ mỗi cuối năm, người được ở lại kí hợp đồng không hẳn là thành phần xuất sắc nhất, ý tứ trong đó ra sao chắc tôi không cần phải nói nhiều, thế nên, có khả năng chúng tôi không thể giữ cả hai em lại. Thực sự tôi thấy rất tiếc, nhưng cũng đành chịu vậy. Mạc Úc Hoa là sinh viên của trường chúng tôi, em thì lại là trò cưng của thầy Tiên, về mặt tình cảm tôi hoàn toàn công tâm với cả hai em, thật lòng, nếu nói về tư chất, Úc Hoa không bằng em, nhưng về mặt chuyên tâm, em lại không bằng bạn ấy”.

Lời thầy Viên ân cần tận tình. Kì Đình yên lặng một hồi, anh hỏi: “Thầy ạ, có phải bình thường em không đủ nỗ lực không?”.

“Không, em rất nỗ lực, cũng rất cẩn chu cẩn thận, nhưng em không thực sự tập trung, đây chính là vấn đề vướng mắt lớn nhất của em”.

Thầy Viên rốt cuộc vẫn là người tinh ý. Kì Đình nghĩ bụng, có lẽ thầy nói đúng. Rất nhiều việc anh chỉ làm tốt hết mức theo bản năng, chứ không hẳn là thích thú gì lắm, vậy nên khi đầu óc anh thực hiện một công việc gì đó một cách bình tĩnh và trọn vẹn thì lòng dạ anh lại bay biến đâu đâu. Ngược lại, càng là việc anh ưa thích bao nhiêu, anh lại càng không thể làm tốt bấy nhiêu, càng là người anh yêu bao nhiêu, anh lại càng không biết đối mặt với người ta ra sao cho phải.

Đối với anh, nếu như cuối cùng có thể kí hợp đồng ở lại thì đương nhiên là việc tốt, thế nhưng nếu không được giữ lại thì anh cũng không cố kiết làm gì, anh không muốn vì một suất công việc mà phải trầy vi tróc vảy, chẳng nào chẳng kiếm được một bệnh viện nào đó làm chốn dung thân. Trong thành phố này, còn có một thứ quan trọng hơn nhiều lần so với cái bệnh viện nổi tiếng toàn quốc này.

Anh cảm thấy mình là một thằng ngốc, bất kể lí do anh tới thành phố này có đằng hoàng, đứng đắn đến đâu, trên thực tế chỉ một mình anh hiểu rõ rằng anh vội vã đưa ra quyết định này chẳng quan chi vì một câu nói không đầu không cuối đầy ẩn ý của Trần Lang mà bản thân anh cứ bướng bỉnh cho là thật.

Thành phố này sao mà rộng lớn, đèn đuốc đỏ xanh, phồn hoa sầm uất, muốn nhấn chìm một con người sao dễ dàng đến vậy. Cô ấy ở đâu? Anh phải tìm cô ấy ra sao? Anh không có câu trả lời, cũng hoàn toàn không có chút manh mối nào. Có lẽ Trần Lang biết rõ mọi chuyện, thế nhưng anh biết anh ta sẽ chẳng nói cho anh, anh cũng chẳng ngu ngốc mà van vài Trần Lang. Anh cũng có niềm kiêu hãnh sâu kín trong lòng chứ. Buổi hoàng hôn ấy, nụ cười khiêu khích của Trần Lang đã khắc sâu vào trong anh, có lẽ, anh căm ghét con người cao ngạo ấy còn hơn cả Lưu Lý Lâm.

Ngoài thời gian trực và nghỉ ngơi, phần lớn thời gian còn lại của anh đều xông xáo khắp các góc ngách của thành phố này, như tìm kim đáy bể, ngu ngốc đến nực cười, thậm chí anh còn không xác định được cô ấy có sống ở đây hay không nữa. Thế nhưng, anh bắt buộc phải làm thế này, bởi anh đã quá sợ hãi việc đứng một chỗ chờ đợi, suốt hai năm qua, anh cảm thấy mình như một hòn đảo cô độc giữa biển khơi, im lìm tuyệt vọng, đợi chờ thứ gì đó có lẽ vĩnh viễn không bao giờ ghé lại, nước biển lạnh lẽo cứ dần dà nhấn chìm anh, nuốt chửng anh, từng tấc, từng tấc một... Anh đã sắp trôi tuột vào trong đó, thế mà phía chân trời kia đến cả một chiếc bóng xa xăm cũng chẳng thấy được Anh phải tìm cô! Chỉ cần cô ở đây, sẽ có ngày

anh tìm thấy cô! Một tháng không xong thì một năm, một năm không được thì cả đời, nếu số mệnh đã an bài không cho anh tìm được cô, vậy thì cùng ở dưới một bầu trời với cô, hít thở một bầu không khí với cô, đã đủ mãn nguyện rồi. Trong giấc mơ, anh đã tình cờ gặp gỡ cô ở khắp nơi, anh chỉ có một câu muốn hỏi cô cho rõ, rằng rốt cuộc cô đã dùng thứ bùa phép gì khiến anh yêu cô điên cuồng đến vậy?

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Bác Sĩ Cũng Không Chữa Được Vết Thương Lòng

Người học y sợ nhất là bị phân tâm, mỗi sai lầm đều có thể gây chết người, Kì Đình hiểu rõ điều này, vậy nên anh luôn gắng sức cẩn thận. Sau gần một năm ở thành phố G, anh vẫn không có một chút tin tức nào của Chi An. Trong thời gian đó, anh chỉ về nhà hai lần, chủ yếu là liên lạc với gia đình và Chi Di qua điện thoại. Họ nói chuyện thời tiết ở hai nơi, kể những chuyện xảy ra xung quanh mình, bàn tán những tin tức hay ho trên tivi, báo đài, nhưng không bao giờ nhắc đến Chi An, dường như con người ấy đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Đôi lúc trong nỗi tuyệt vọng, anh còn tự hỏi liệu con người ấy có tồn tại trên cõi đời này không, hay tất cả chỉ là một cơn mộng mị. Anh có thể chờ đợi, nhưng không tài nào nén nỗi bồn chồn. Cuối cùng, sự bồn chồn này đã gây rắc rối cho anh.

Đó là một ngày cuối tuần, người đến khám bệnh rất đông, ca buổi chiều vừa mới bắt đầu, bác sĩ Ngô đã gọi anh qua một bên, đưa anh xem một tờ đơn thuốc mà anh kê. Đó là tờ đơn thuốc kê cho một nữ bệnh nhân mắc viêm dạ dày cấp tính. Đến bác sĩ Ngô xưa nay vốn dễ tính cũng phải nghiêm nét mặt, “ Kì Đình, trước giờ biểu hiện của em rất xuất sắc, nhưng chớ có quên, một bác sĩ không cần chỉ giỏi mỗi tay nghề, cái quan trọng là phải chuyên chú, bởi vì nó quyết định đến sức khỏe của bệnh nhân không được sơ sễ lấy một mảy. Trước giờ tôi rất yên tâm về em, nhưng lần này em làm tôi thất vọng quá, lỗi này không phải do kiến thức chuyên môn của em có vấn đề, mà rõ ràng do em bị phân tán tinh thần. Cũng may là em vẫn chưa có quyền kê đơn độc lập, nếu không đã xảy ra chuyện lớn rồi. tôi sẽ

phản ánh chuyện này với thầy Viên chủ nhiệm, còn kết quả thực tập của em, chúng tôi sẽ xem xét lại.”

Kì Đình biết mình có lỗi nên không dám tranh cãi, chỉ cúi đầu cụp mắt, bình tĩnh nghe thầy Ngô nói, việc phải đến thì có tránh cũng chẳng được, dù chỉ là họa do anh gây ra, anh bắt buộc mình phải tự mình gánh chịu.

Buổi chiều, khoa của họ mở cuộc họp, trong thời gian thầy Viên không có mặt, mọi việc đều do thầy Ngô phụ trách, thầy Ngô không hề nề tình riêng, đưa ngay vụ việc này ra trước tất cả mọi người, trước là phân tích mức độ nghiêm trọng và rút ra bài học kinh nghiệm, sau là tự nhận mình, với vai trò là đại diện cho giáo viên hướng dẫn của Kì Đình, cũng có chỗ tắc trách, cuối cùng là trưng cầu ý kiến tập thể xử lý vụ việc. Kì Đình thường ngày vẫn khiêm nhường, ôn hòa, lại có ngoại hình ưa nhìn, nên người nào trong khoa cũng có thiện cảm với anh, hơn nữa, biểu hiện thường ngày của anh ai cũng rõ cả, nên thầy Ngô vừa mới dứt lời, tất cả mọi người đều lập tức im phăng phắc.

“Mọi người nghĩ thế nào xin cứ nói”, thầy Ngô điềm tĩnh bảo.

“Em có vài lời ạ”.

Mọi người nhất loạt đổ dồn về phía người vừa lên tiếng, không ngờ đó là Mạc Úc Hoa xưa nay vốn lạng lẽ, kiệm lời. Ai nấy nhìn nhau ngơ ngác. Thực ra, trong tình hình cạnh tranh hiện nay giữa cô và Kì Đình, lúc này cô bày tỏ ý kiến là bất tiện nhất, có điều, sự việc xảy ra hồi sáng, cô là người chứng kiến trực tiếp nhất, có cơ hội để ra tay “dìm hàng” đối thủ như thế này, ai nữ nào bỏ qua kia chứ?

“Úc Hoa à? Em cứ nói đi.” Thầy Ngô cũng có vài phần ngỡ ngàng, nhưng vẫn bình tĩnh mời Úc Hoa phát biểu.

Kì Đình vẫn ngồi im, mặt mũi không chút biểu cảm, như thể mặc kệ mọi sự, đến việc Mạc Úc Hoa lên tiếng, anh cũng không cảm giác ngạc

nhiên gì lắm, chỉ buồn một nỗi, nếu vì chuyện này mà việc thực tập bị gián đoạn, không chỉ thầy Tiên bị mang tiếng, bản thân anh cũng đành phải khăn gói rời khỏi thành phố này để trở về trường học nốt. Cho dù anh đã hạ quyết tâm tốt nghiệp xong sẽ ở lại đây, nhưng ít nhất cũng phải mất ít nhất một năm nữa, cũng một năm thôi có lẽ cũng đã tước mất của anh rất nhiều cơ hội gặp lại cô.

Anh chờ đợi ý kiến của Mạc Úc Hoa, hệt như chờ đợi lời phán quyết giáng xuống mình vậy.

“Hôm nay em trực cùng ca với Kì Đình, theo quy định, một trong hai người chúng em kê đơn thuốc, bắt buộc phải thông qua cả người kia nữa, nghĩa là, em đã xem qua tờ đơn thuốc này, nhưng lại chỉ xem với thái độ qua loa, vậy nên trong việc này em cũng phải chịu một nửa trách nhiệm.”

Mạc Úc Hoa vừa dứt lời, tiếng xì xào bán tán lập tức nổi lên râm ran khắp phòng họp, người thì bảo cô tử tế, kẻ lại nói cô giả vờ giả vịt, tỏ vẻ này kia. Thầy Ngô nhìn Úc Hoa hồi lâu, vẻ mặt rất khó hiểu, cuối cùng thầy thở dài, bảo rằng, “Việc đã đến nước này, mọi người vẫn phải đưa ra quyết định cuối cùng”

Tất cả mọi người rồi rít thảo luận một hồi, các bác sĩ khác trong khoa đều chủ trương là, “Việc to hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không có gì”, suy cho cùng, đơn thuốc này cũng chưa bị chuyển ra ngoài phạm vi khoa, chưa gây ra hậu quả gì nghiêm trọng, nên không nhất thiết phải làm ảnh hưởng đến tiền đồ của hai người trẻ tuổi này. Vậy nên, chỉ cần đưa ra hình thức xử phạt cảnh cáo trong nội bộ khoa, rồi cứ để đó theo dõi, nếu không tái phạm thì cho qua, còn nếu lại sai sót, sẽ lập tức báo lên viện.

Lúc tan cuộc họp, Kì Đình cùng mọi người lũ lượt ra về thẳng hoặc lại có bác sĩ nào đó quen biết trong khoa vỗ vai anh, an ủi dăm câu ba điều, anh chỉ cười lấy lệ. Thầy Ngô là người cuối cùng rời bước, lúc ra đến cửa, Kì Đình bỗng nghe thầy Ngô nói với Úc Hoa, “Úc Hoa, em ở lại một chút”.

Đến tối, Kì Đình tình cờ chạm mặt Úc Hoa ngay ở đầu cầu thang khu kí túc, cô vẫn hệt như mọi khi, chỉ cười cười gật đầu, rồi đi ngang qua người anh, Kì Đình cũng vậy, nhưng lúc đó cô bước qua rồi, anh vội cất lời, “Úc Hoa, cảm ơn cậu”. Trong lòng anh hiểu rất rõ, bất kể mục đích của cô là gì, lần này cô cũng thiệt thòi quá.

Mạc Úc Hoa ngoái đầu nhìn anh, đầu cầu thang tối om, anh không thể nhìn rõ biểu hiện trên gương mặt cô, giọng nói của anh cũng lãnh đạm, “Cám ơn tớ á? Cậu chớ có lầm, tớ không có ý giúp cậu đâu, tớ chỉ nói sự thật thôi. Hơn nữa, tớ cũng phải nói luôn với cậu, tớ ghét nhất là những người làm việc không chuyên tâm, tuy thế, lần này lại phạm đúng lỗi ấy”.

“Tớ cũng chỉ nói sự thật thôi, rằng bất kể cậu cố ý hay vô ý, kết quả vẫn là vẫn giúp tớ, tớ vẫn nên cảm ơn cậu, còn cậu có chấp nhận hay không, tớ không để tâm”, Kì Đình đáp.

Mạc Úc Hoa ngó anh, “Thế thì tớ lại phải nói thêm rằng, tớ khát khao được giữ lại trong khoa hơn cậu nghĩ rất nhiều, có điều tớ không thèm để cậu thua tớ theo cách này, lần sau cậu không gặp may thế đâu”. Khẩu khí của cô vẫn rắn rỏi, Kì Đình mỉm cười, và anh tin cô cũng vậy.

Kì Đình không thể không thừa nhận rằng, anh rất có cảm tình với những người con gái có vẻ ngoài bình thường nhưng tính tình khoáng đạt như Mạc Úc Hoa, nếu có rơi vào hoàn cảnh tương tự, anh biết mình không hành xử được như cô. Từ lúc ấy, hai người tuy vẫn ngấm ngầm là đối thủ cạnh tranh của nhau, nhưng mối quan hệ của họ đã dần dà tốt lên, họ thường gặp nhau để bàn bạc về bệnh án, trao đổi những điều tâm đắc, thi thoảng còn cùng dùng bữa ở nhà ăn bệnh viện. Đúng như những gì thầy Viên đã nói, Mạc Úc Hoa tuy không đến mức giỏi giang lắm, nhưng những nỗ lực cùng sự cần cù của cô hoàn toàn có thể bù lấp vào đó, xét về chuyên môn, cô vốn lì lợm kiểu “không giải quyết cho xong quyết không từ bỏ”, cơ hồ tất cả thời gian dạo phố sắm sanh, trang điểm ăn diện hay kết bè kết bạn của con gái đều được cô đổ vào công việc hết, chỉ một điểm này thôi cũng đủ để

người ta tin rằng cô hoàn toàn có thể trở thành một bác sĩ giỏi. Đến Kì Đình cũng tự thừa nhận trong lòng rằng, nếu người được giữ lại trong khoa là Mạc Úc Hoa, anh chắc chắn tâm phục khẩu phục, còn Mạc Úc Hoa cũng dần dần thay đổi ấn tượng xấu về Kì Đình như một kẻ xuất thân thuận lợi, vào được bệnh viện nhờ dựa dẫm” các mối quan hệ” và thứ gì cũng bày ra sẵn sàng.

Trong bệnh viện, đặc biệt khoa của họ, không ít người cảm thấy kinh ngạc trước quan hệ ngày càng tốt đẹp giữa hai người, thi thoảng cũng có người chọc ngoáy vài ba câu, nhưng họ đều không nghĩ ngợi so đo, nghe thấy, cũng chỉ cười cười cho qua. Quan hệ giữa người với người thật kì diệu, có những người, anh hoàn toàn có thể cảm mến, nhưng không đời nào yêu được.

Hôm ấy, sau khi đi xem xét một vòng, Kì Đình chuẩn bị về phòng nghỉ, lúc ngang qua khu phòng bệnh, bỗng nghe thấy từ cánh cửa khép hờ của phòng 302 vọng ra tiếng khóc nỉ non. Bệnh nhân phòng 302 là cô gái trẻ bị viêm ruột thừa, điều kiện gia đình có vẻ cũng khá, được ở hẳn một phòng riêng, vừa mới làm phẫu thuật xong hồi sáng. Ca phẫu thuật do Mạc Úc Hoa cầm dao mổ chính, nếu anh nhớ không lầm, toàn bộ ca phẫu thuật diễn ra tương đối thuận lợi, vết mổ cũng nhỏ, không đến nỗi đau đớn gì lắm, cứ theo tình hình này thì mấy hôm nữa cô ấy có thể xuất viện, vậy thì tiếng khóc rấm rứt đớn đau này vì đâu mà ra? Bản năng bác sĩ thôi thúc anh đẩy cánh cửa đang khép, thò ngó vào trong, quả nhiên là cô ấy, vẫn đang mặc bộ đồ phẫu thuật, khóc tím tức trên giường, càng lúc càng dữ dội ghê gớm, Mạc Úc Hoa mặc áo Blouse trắng toát đứng một bên, dường như đang khuyên giải điều gì, anh chỉ nghe thấy mấy câu, ” Việc riêng của em tôi không tiện nói nhiều, tôi chỉ có thể bảo em là, nếu em cứ thế này thì không có lợi gì cho vết mổ của em đâu, tôi khuyên em nên để ý tới sức khỏe của mình, những việc khác đợi tới lúc xuất viện thì tính sau.”

Trông thấy Kì Đình đẩy cửa bước vào, Mạc Úc Hoa như chợt sức tỉnh giữa cơn mơ, cô tiếp tục nói, vẫn quay về hướng cô gái kia, “Những lời của tôi chắc em nghe khó lọt tai, nhưng lời của bác sĩ Kì đây chắc em tin hơn chứ?”. Nói rồi cô bước vài bước đến bên Kì Đình còn đang đứng ở cửa, lưng quay lại phía cô gái nhăn nhó, ” Giúp tôi đỡ dành cô nàng với”. Trong khoa bệnh họ, hình tượng và vị trí của Kì Đình trong mắt các nữ bệnh nhân rất vững vàng, bất kể già trẻ gái trai, không ai ghét nổi chàng bác sĩ trẻ tuổi tướng mạo tài năng kiêm toàn, tính cách ôn hòa mà kiên trì nhẫn nại này.

Bình thường cứ gặp phải nữ bệnh nhân nào có vẻ rắc rối, các đồng sự đều nhờ cậy đến Kì Đình, chỉ cần anh đứng ở đó, dùng giọng điệu dịu dàng riêng của mình mà từ tốn chỉ bảo, khơi gợi mấy câu, các vấn đề thường được giải quyết đến nơi đến chốn, chí ít cũng tạm thời lắng dịu.

Thế nên sau khi hiểu ám hiệu của Mạc Úc Hoa, Kì Đình liền nheo mắt, làm ra vẻ dò hỏi, Mạc Úc Hoa tiếp tục giọng thì thào bảo rằng: ” Chia tay với người yêu”. Anh liền hiểu ngay, thái độ có phần ngần ngại, nhưng cuối cùng vẫn mỉm cười, bước thẳng về phía giường bệnh.

Chừng mười phút đồng hồ sau, anh mới day day trán bước vào phòng nghỉ, Mạc Úc Hoa đã chờ sẵn ở đó, vừa thấy anh ra về đã vội hỏi ngay, “ Thế nào? Khuyên nhủ ổn thỏa rồi chứ?”.

Kì Đình lắc đầu: ” Không rõ nữa, nghe ý tứ trong lời cô nàng thì không phải chuyện dễ giải quyết đâu, có điều rốt cuộc cô nàng cũng không khóc nữa, chịu nghỉ ngơi tử tế rồi, trách nhiệm của bác sĩ chúng ta thì cũng chỉ đến đây thôi”.

“Cậu nói cũng phải, cảm ơn nhiều nhé!” Mạc Úc Hoa tiện tay đưa cốc nước cho anh.

Kì Đình đón lấy cốc nước, ngồi xuống ghế, ” Cũng đáng thương thật, vừa mới làm phẫu thuật xong, vẫn còn đang nằm liệt trên giường, thế mà

người yêu sắp cưới xin đến nơi lại đành đoạn chia tay”.

“Thế đấy, vừa rồi cô bé khóc hỏi tớ, có phải là em có chỗ nào không tốt, thật tình chẳng biết phải trả lời nó ra sao nữa. Có những lời nói ra thật tàn nhẫn, thực ra không yêu là không yêu thôi, anh có tốt ngàn tốt vạn đi chẳng nữa cũng chẳng ích gì”. Mạc Úc Hoa nương theo lời anh mà nói một tràng, thần sắc bỗng đổi sang u ám.

“Tớ nghĩ cô nàng cũng hiểu điều này thôi, có điều tình cảnh đâu có cho người ta quyền lực chọn, thế nên mới có biết bao người đau khổ”, Kỉ Đình khẽ khàng nhấp ngụm nước. “Chỉ tiếc là bác sĩ cũng không chữa được vết thương lòng.”

Hai người trò chuyện được mấy câu, rồi ai nấy tự điền sổ ghi công việc trực ban, lát sau, một y tá bỗng hốt hoảng quỳnh quáng đẩy cửa vào, “Chết rồi, bác sĩ Mạc, bệnh nhân phòng 302 của chị vừa mới leo lên sân thượng tòa nhà, nói là muốn nhảy xuống! Chị mau đi xem thế nào, chủ nhiệm khoa với viện trưởng đều lên trên ấy rồi đấy!”.

Mạc Úc Hoa và Kỉ Đình đưa mắt nhìn nhau ngỡ ngác, rồi vội vàng lao lên sân thượng, thang máy bấm mãi không dừng, đến lúc bọn họ vất vả mò từ tầng ba lên được tầng mười một, sân thượng đã bị cảnh sát 110 nghe tin áp đến phong tỏa, vòng ngoài lối nhỏ từ bệnh nhân, người nhà cho đến y bác sĩ, nhân viên bệnh viện tò mò kéo ra xem, hai người không tài nào nhìn thấy tình hình ra sao. Gắng gói chen vào sát dải dây cấm, họ liền bị nhân viên 110 duy trì trật tự chặn ngay trước mặt.

“Xin phiền chút, tôi là bác sĩ phụ trách của bệnh nhân, cô ấy vừa mới được phẫu thuật xong hồi sáng, tôi buộc là tôi phải xem tình hình cô ấy thế nào”, Mạc Úc Hoa nói với người nhân viên giữ trật tự kia.

Cô trong thấy người nhân viên giữ trật tự ấy chạy đến chỗ lãnh đạo bệnh viện trao đổi mấy câu, sau đó gật đầu, ra hiệu cho hai người bọn họ vào.

Mạc Úc Hoa và Kỉ Đình leo lên chính giữa sân thượng chẳng mấy chốc đã trông thấy cô gái ấy, lúc này cô ấy đã vượt qua lan can phòng hộ đứng ở phía ngoài rìa sân thượng, gió trên tầng thượng thổi đầu tóc cô rối tung, bộ quần áo bệnh nhân màu trắng cũng phần phật trong gió, cả người lắc lư như muốn ngã nhào, khiến người ngoài nhìn vào mà thót tim kinh hãi.

“Tiểu Lý à, có gì thì từ từ nói, đừng có làm chuyện đại dột”. Mạc Úc Hoa không dám lại gần, sợ làm cô gái sợ hãi, chỉ đứng gào to từ đằng xa.

Cô gái ấy nhìn thấy hai người họ, liền òa khóc nức nở, “Bác sĩ Kỉ, anh đã bảo là, chỉ cần tôi chịu chờ đợi, nhất định hạnh phúc sẽ đến, nhưng cuối cùng cái gì đến đây, anh ta bảo người anh ta yêu không phải là tôi, anh ta không thể quay đầu lại, các người lừa dối tôi hết!”. Cô gái nói, người ngã ra phía ngoài, Kỉ Đình bất giác toát mồ hôi, chỉ đành vớt vát, “Hạnh phúc của cô đâu nhất định phải là người đó mang tới, cô làm thế vì một người không yêu cô có đáng không?”

“Đáng hay không ư?” Cô gái ấy vừa khóc lại vừa cười, “Không đáng thì đã làm sao chứ, lẽ nào tình yêu, thích thì cho đi, chán thì đòi về, nói không yêu là không yêu được sao?”.

Đúng là không thể, không biết vì đâu, thấy cô gái nói thẳng ra như thế, Kỉ Đình đột nhiên thấy những lời thuyết phục của mình sao mà yếu ớt.

“Bảo với họ, kêu anh ta đến đây, có vài điều tôi muốn anh ta nói trước mặt tôi. Cả cô ta, kể cả tôi có thua, cũng phải thua cho rõ ràng, minh bạch”.

Mạc Úc Hoa và Kỉ Đình đều hiểu ý tứ của cô gái, họ quay lại cửa lên sân thượng, truyền đạt lại câu nói của cô gái với nhân viên 110, sau đó rẽ đám đông rời đi. Họ không phải chuyên gia đàm phán, họ chỉ muốn trông thấy bệnh tình của cô gái kia tạm thời chưa có gì nguy hiểm, những thứ còn lại, họ chẳng thể làm gì hơn.

Cả hai không hẹn mà cùng quay lại phòng khám bệnh, những người tò mò hóng chuyện ở đó đã nhiều rồi không cần thêm hai người họ nữa. Chỉ một chuyện thế này thôi đã khiến người trên kẻ dưới trong bệnh viện nhộn nhạo hết cả lên, đến giờ trực ban buổi chiều, xe cảnh sát hụ còi ra về, đám người bu lại xung quanh mới dần dà tản đi, xem chừng sự vụ cuối cùng đã được giải quyết.

Kỉ Đình thay áo blouse trắng ra, rửa sạch tay, hòa vào dòng người đang tản đi bước ra ngoài bệnh viện, trên đường vẫn còn nghe những người tò mò kia bàn luận về những tình tiết hay ho vừa mới xảy ra, một bà chị đi trước anh không xa nói với một bà khác, “Đúng là sự đời chẳng thiếu trò gì, nào là bác sĩ, nào là người nhà, rồi thảng bồ phụ tình, ai cũng khuyên giải không nổi, cuối cùng làm sao mà không muốn chết nữa chứ?”.

Bà kia cười nhạt mà rằng, “Tôi nghe nói là cuối cùng cô bồ của gã kia cũng tới, mà bồ bịch gì, chỉ là gã đó yêu đơn phương thôi chứ, có người bảo là cô kia đến chỉ nói đúng một câu, “Những người rào trước đón sau đòi tự tử, cuối cùng cũng không chịu nhảy xuống, rất là cái phờng tham sống sợ chết”, mà kể cũng lạ, cô ta vừa nói như thế con bé định nhảy lầu lóp ngóp bồ xuống ngay”.

Kỉ Đình khe khẽ lắc đầu trước vẻ cười cợt của bọn họ, tình yêu xưa nay vẫn là thứ khiến người ta đau đớn, chỉ những người vô tình mới tránh được hoàn toàn mà thôi.

Anh dõi mắt về phía vầng dương đang lặn, trời tối dần một ngày nữa lại trôi qua, anh đã định nói với cô gái muốn nhảy lầu rằng, chỉ cần chịu chờ đợi nhất định sẽ gặp được hạnh phúc hằng mong mỏi. Thế nhưng có thật như vậy không, chính anh cũng không hề tin tưởng.

Từ phía nườm nượp người vừa xôn xao hóng chuyện kéo về, qua những tia nắng còn sót lại, anh thấp thoáng thấy một bong bóng xa xa, dong dỏng, mảnh mai, ngoài ra không có gì đặc biệt. Kỉ Đình ngăn người mất vài giây,

sau đó học tốc chạy, bất chấp tất thảy mà đuổi theo bóng dáng ấy, giữa cơn vội vã không rõ đã lách qua bao nhiêu người, đụng vào bao nhiêu cái vai, cuối cùng anh đứng giữa dòng người, đảo dác tứ phía, đâu đâu cũng là người nhưng chẳng thấy cô đâu.

Anh không tin đây chỉ là ảo giác, bóng dáng ấy đã lướt qua lướt lại biết bao lần cả trong mơ lẫn khi còn thức, thế mà anh lại một lần nữa để mất cô.

Quảng trường nhỏ ở trước cổng bệnh viện không rộng rãi gì, Ki Đình đứng đó, trời đã sâm sẫm tối, trước mặt không xa là cái ngã bảy nổi tiếng của thành phố, anh không biết là cô đã rẽ theo hướng nào. Chưa có lúc nào anh cảm thấy căm hận cái dòng người cuồn cuộn như lúc này, chỉ một chút sơ sẩy, một con người đã biến mất tăm trong đó.

Anh đứng nguyên tại chỗ, rõ ràng là biết đã bỏ lỡ cô, nhưng không cam tâm rời bước, chỉ mong cô cảm nhận được nỗi kiếm tìm cùng sự chờ đợi của anh, để quay đầu trở lại. Thực ra anh thừa biết là chẳng thể như vậy, giữa hai người họ xưa nay đâu tồn tại sợi dây cảm ứng nào, nếu không thì vì đâu buổi đêm cô quyết định dứt bước ra đi, anh lại chẳng hề mộng寐, đến khổ đau cũng chẳng thấy mảy may?

Anh bỗng nhiên thấy người chập chờn nóng, lạnh, không cần phải lấy tay sờ thử, cũng biết mồ hôi đã đọng lại thành lạnh ngắt trên trán.

Người quen trong bệnh viện liên tục đi ngang qua, người thì hỏi, “Ki Đình à, sao lại ở đây thế?”, người lại trêu chọc, “Ki Đình, chờ người yêu đấy hả?”, có người hơn hờ chạy lại đứng bên cạnh, “Bác sĩ Ki Đình...”. Anh gắng nén nỗi lòng, bình thản mỉm cười với họ, sau đó dời mắt theo bóng họ rời đi. Anh đúng là một người ngoan ngoãn, từ bé đến giờ, mọi người đều thích khen ngợi anh, chỉ có một người từng bám vào đầu gối anh, hỏi rành rọt từng chữ, “Ki Đình, anh cứ thế này có mệt lắm không?”

Từng ngọn đèn đường lần lượt sáng lên, người qua lại cũng dần dà thưa vắng hẳn, anh chậm chạp đi tới một góc đèn đường không rọi tới, ôm chặt lấy thân mình sau đó ngồi thụp xuống. Đúng thế thật, bóng tối cũng có cái hay của nó, cái gì cũng có thể bị nhấn chìm trong nó, như lúc này đây, trong một góc khuất sáng, chẳng ai dòm ngó, chàng trai Kỉ Đình tuổi trẻ tài cao đang cuộn tròn lại, như một con thú non xa bầy.

Một giọng nữ ngân nga cao vút bỗng nhiên vang lên.

... Nếu sự gặp gỡ năm xưa là định mệnh không thể tránh Bàn tay này bỗng có sợi tơ vấn vít không rời Hiểu ra quá muộn, sao động quá sớm Năm tháng nào đã biến đổi cả đời kiếp này đây?...

Anh sững sờ một hồi, rồi nhớ ra đây là nhạc chuông điện thoại của mình, chính là bài hát mà cô y tá trong phòng tiêm đã cài làm nhạc chuông điện thoại cho anh.

Bài hát cứ vang lên thiết tha quyến luyến, mãi một lúc sau anh mới bấm nút nhận cuộc gọi, ở đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ ngọt ngào êm ái, là Chỉ Di, cô bảo, “Anh Kỉ Đình ơi, anh khỏe không, thời tiết bên đây thế nào, ở nhà mình đã bắt đầu trở lạnh, nếu chỗ anh cũng thế thì lúc đi đâu đừng quên mặc thêm áo đấy”.

Anh cố đứng dậy, gắng gỏi tỏ giọng vui vẻ để trò chuyện với cô, nghe cô kể là cô càng lúc càng thạo chữ nổi, lũ cá vàng được chăm sóc rất tốt, lại còn nhắc đến chuyện một lần đi đường cô suýt bị xe của Lưu Lý Lâm đâm phải, bể cá vàng trên tay rơi xuống vỡ tan tành, dù cho sau đấy anh chàng kia đã đền cho cô rất nhiều con cá vàng khác, nhưng cô vẫn đau lòng lắm...

Kỉ Đình nhẫn nại lắng nghe, “Thế à, chuyện này cũng hay đấy chứ”

Chỉ Di rớt cuộc vẫn rất tinh nhạy, cô phát hiện ra ít nhiều vẻ khác lạ ở anh, “Anh bạn à, em có làm phiền anh không thế?”

“Không đâu, chỉ vì một lúc nữa anh có cuộc tiểu phẫu khá căng thẳng, Chỉ Di, anh cúp máy đã nhé, lúc nào rảnh anh sẽ gọi cho em, em nhớ giữ gìn sức khỏe, gửi lời chào bố mẹ giúp anh... À, nếu có cơ hội, hãy làm quen thêm bạn mới cho vui”

Anh gác máy, hai tay đỡ trán. Em nói đúng, anh mệt mỏi vô cùng, Chỉ An ạ, chỉ mình em biết được. Nhưng giờ này em ở đâu?

Như thế nghĩ ra điều gì đó, anh hấp tấp tra lại danh bạ trong điện thoại, rồi vội vàng quay về chỗ ở, như thế một kẻ chết chìm giữa biển khơi vớ được một khúc gỗ trôi.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Nếu Anh Có Xảy Ra Chuyện Gì, Làm Sao Tiếp Tục Kiểm Tìm Em Được?

Tận năm ngày sau đó, ở một tiệm trà nhỏ ven đường gần bệnh viện, Kỉ Đình mới có thể hẹn gặp Trần Lang Hai người họ khẽ cười chào nhau, ngồi đầu ra đây rồi, Kỉ Đình nhũn nhận mời cô phục vụ trà lui ra ngoài, tự mình tráng trà, tráng ấm, sau đó rót một tách cho Trần Lang, làm cử chỉ xin mời.

Trần Lang đón lấy tách trà, “Cậu giống hệt ông già tôi, ưa mấy cái trò này, thảo nào ông cứ khen cậu trước mặt tôi, tôi thì chả ưa gì lắm. Kỉ Đình, chúng ta cứ thẳng toẹt ra đi, tôi tin rằng chỉ trong ba ngày mà cậu hẹn gặp tôi đến ba lượt, chắc không phải chỉ vì mỗi việc mời tôi uống trà tâm sự chứ.”

Kỉ Đình cúi xuống rót thêm nước, “Cậu bận rộn, mời được cậu cũng chẳng dễ gì”.

“Tôi nghĩ, cậu đến đây được gần năm trời mà không thèm đến tìm tôi, là cậu biết tổng không thể moi được thứ cậu cần từ chỗ tôi, suy cho cùng cậu cũng là người thông minh đấy”

“Tôi không thông minh đâu, nếu không tôi đã chẳng vì một câu nói của cậu mà phải đến tận đây”.

“Cậu trách tôi đấy à?”

“Không, tôi phải cảm ơn cậu mới đúng, nên cũng muốn nhờ cậu nói cho tôi biết câu trả lời”. Kỉ Đình ngẩng mặt lên, gương mặt điềm tĩnh như không Trần Lang nhìn Kỉ Đình với ánh mắt dò xét, trong giọng điệu của anh ta có vẻ giễu cợt mà Kỉ Đình rất quen, “Nói cho cậu, vì cái gì chứ? Cậu thử cho tôi một lí do khả dĩ xem nào !”

“Cô ấy bỏ nhà ra đi đã tròn hai năm trời rồi, cậu không bao giờ thử nghĩ xem người trong nhà lo lắng ra sao à? Con gái con đưa một thân một mình bươn bãi ở ngoài, tôi cần biết cô ấy có sống được đàng hoàng không”, trong giọng nói của Kỉ Đình đã nhuốm vẻ nhẫn nhịn chịu đựng.

“Cậu nói dối, nếu thực có người để tâm đến cô ấy, giờ đây cô ấy đã không phải một mình xoay sở như thế rồi” Trần Lang đặt tách trà xuống, nói thẳng.

Cậu ta biết, quả nhiên là cậu ta biết cô ấy đang ở đâu, Kỉ Đình không rõ bản thân mình thấy vui sướng hay là đau khổ nữa.

“Thêm nữa, người nhà cô ấy còn chưa mở miệng nói năng gì, cậu dựa vào cái gì mà phải nghe ngóng tung tích cô ấy? Hàng xóm, láng giềng hay sao? Ha!” Trần Lang tiếp tục cười gằn.

Kỉ Đình hít một hơi, “Tôi hỏi thăm với tư cách gì không liên quan đến cậu”

“Đương nhiên là không rồi”, Trần Lang nháy mắt, vẻ ám chỉ cùng thái độ khiêu khích trong thần sắc anh ta rõ mồn một.

Kỉ Đình rốt cuộc không thể nhẫn nhịn thêm nữa, anh đẩy bàn trà, đứng phắt dậy, vẻ lạnh lùng và nóng nảy hiếm thấy, “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”.

Trần Lang ngồi nguyên một chỗ, điềm nhiên ngẩng lên nhìn anh, “Câu này đáng ra phải do tôi hỏi mới đúng, Kỉ Đình cậu vẫn thế thôi, cậu làm tôi

thất vọng quá”.

Làm gì Kỉ Đình không hiểu ý tứ trong câu nói của Trần Lang, mặt mũi anh vẫn vẻ thờ ơ, nhưng cái trầm tĩnh cùng thư thái trong ánh mắt đã không còn nữa, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp của mình.

Đúng lúc Trần Lang tưởng rằng anh sẽ quay quắt bỏ đi, Kỉ Đình từ tốn ngồi xuống ghế, răng bất giác cắn chặt môi dưới, “Tôi van nài cậu nói cho tôi biết cô ấy ở đâu? Tôi van nài cậu, không vì điều gì khác, chỉ vì tôi yêu cô ấy...”

Trần Lang không nói năng gì, kể cả sau khi Kỉ Đình đã phải nghiêng răng thốt ra hai chữ “van nài” đầy tôn nghiêm, anh ta cũng chỉ cười cười, từ biệt ra về.

Người đi rồi, trà đương nhiên cũng nguội ngắt.

Ngày hôm sau, Kỉ Đình đi làm với bộ mặt trắng bột, Mạc Úc Hoa nhìn thấy, dẫn lòng không dặng mà hỏi một câu, “Ồm à, trông cậu thế này đến cô quét dọn vệ sinh cũng phải đau lòng đấy”.

Kỉ Đình cúi xuống chỉnh lại quần áo, cười cười, “Thật à, tại hôm qua ngủ không ngon thôi mà”. Vất vả lắm mới tổng tiền được bà bệnh nhân trung tuổi, sắp sửa phải đồng thời điều trị viêm dạ dày mãn tính và tổn thương tinh thần, Kỉ Đình mới lôi từ đáy túi áo blouse ra chiếc di động rung này giờ, trông thấy tên hiển thị trên điện thoại, tim anh như ngừng mất nửa nhịp, là Trần Lang, trong tin nhắn của anh ta chỉ vền vẹn hai từ ngắn ngủi: Tả Ngạn.

Cuối cùng anh ta cũng chịu mở miệng. Kỉ Đình xiết chặt chiếc điện thoại trong tay, như thể khát khao lần tìm thêm manh mối từ hai chữ cụt lủn ấy, nhưng cuối cùng đành chịu thua, anh chỉ biết về cái phóng đãng phong tình nơi tả ngạn sông Seine, nước Pháp trong lời đồn đại, nhưng chắc đấy không phải ý Trần Lang định nói rồi.

Nghĩ ngợi hồi lâu, anh đành cất tiếng hỏi người bạn đối diện, “Úc Hoa, cậu có biết trong thành phố G có chỗ nào gọi là Tả Ngạn hay dính dáng gì đến Tả Ngạn không?”

Mạc Úc Hoa đang mài vùi đầu vào sách vở, tiện miệng trả lời, “Tả Ngạn à, tớ có biết đấy, đó là một nơi giải trí khá nổi tiếng”. Đáp xong, một hồi không thấy Kì Đình có phản ứng gì, cô mới bất giác ngẩng đầu lên liếc nhìn anh, thấy anh cứ đờ ra, cô mới thêm một câu, “À, cậu đến đây cũng chưa được bao lâu nhỉ, có lẽ còn chưa biết chỗ này, khung cảnh cũng được lắm, buổi tối đi với bạn đến đây cũng ổn”.

“... Tớ cảm ơn”. Kì Đình cười với cô rồi lại tiếp tục công việc đang làm dở.

Chiều hôm ấy trong khoa có một ca phẫu thuật lớn, bác sĩ Ngô Giang mổ chính, Kì Đình phụ mổ, ca phẫu thuật kéo dài đến ba tiếng rưỡi đồng hồ, sau khi kết thúc công việc thì trời đã về đêm. Kì Đình thay quần áo, chạy thẳng ra cổng bệnh viện gọi taxi.

Tả Ngạn là chốn ắt hẳn ai ai cũng biết, có lẽ chỉ những gã khờ như mình mới chưa nghe đến bao giờ, Kì Đình nghĩ bụng. Anh lên taxi, chỉ nói với tài xế một câu, “Làm ơn đến Tả Ngạn”. Tài xế không hề chần chừ, rồ xe đi luôn, dẫn anh qua biết bao nhiêu con phố phần hoa nhộn nhịp. Anh chỉ nhớ mang máng là xe chạy vào một khu buôn bán trung tâm nổi tiếng khắp thành phố, rẽ ngoặt năm lần rồi đỗ xích trước một chốn tương đối tĩnh lặng.

“Đến rồi”, tài xế nói.

Đây mà là Tả Ngạn? Kì Đình bước xuống xe rồi bỗng có chút nghi ngại, cái trung tâm giải trí này không sầm uất như anh tưởng tượng, chỉ ít thì nhìn bên ngoài nó khó yên ả. Chỉ có một tòa cao ốc bảy tầng trông khá cũ kĩ, chẳng đẹp để hào nhoáng gì, có điều cứ nhìn những chiếc xe cứ nườm nượp ra vào bãi đỗ xe ở bên hông nhà, cũng thấy chút tăm tích của một nơi

vui chơi giải trí công cộng. Thế nhưng trong lòng anh hiểu rõ, ở cái nơi tắc đất tắc vàng này mà giữ được một góc tĩnh tại yên ả thế này, không có tài lực và thanh thế hùng hậu thì đừng mong có được.

Trước khi đến đây anh đã nghe Mạc Úc Hoa nói là ở Tả Ngạn, tầng hai là nhà hàng, tầng ba là karaoke, tầng bốn là bar rượu, anh không biết người mình tìm kiếm sẽ xuất hiện ở nơi nào, lúc bước vào đại sảnh xa hoa lộng lẫy, nhân viên dẫn khách rất thành thạo bước lại gần ân cần hỏi han xem anh lên tầng mấy, anh chỉ dựa vào trực giác mà đáp rằng, “Tầng bốn, cảm ơn!”.

Giây phút thang máy mở ra ở tầng bốn, tiếng động chát chúa đến đỉnh tai nhức óc, anh cố gắng lắm mới nghe thấy lời chào của nhân viên phục vụ vừa bước tới, “ Xin chào, quý khách đi mấy người, đã có chỗ chưa ạ?” Anh cố hết sức không nhú mày, chỉ làm một động tác tay, ý rằng mình chỉ đi một người.

Người phục vụ dẫn anh đến chỗ ngồi ở một góc tối rồi cúi chào bước đi ngay, thoát tiên anh không tài nào quen nổi với thứ nhạc âm ã đến loạn cả nhịp tim cùng thứ ánh sáng ma quái này, lại còn những bóng người dật dờ qua lại như hồn ma bóng quế xung quanh nữa, nhưng chẳng mấy chốc sự chú ý của anh đã chuyển sang sự dò xét liên tục, tìm một bóng hình thân quen. Trần Lang chỉ nói cô ở Tả Ngạn nhưng cô là khách tới chơi hay là nhân viên? Dĩ nhiên tìm kiếm một người ở một nơi như thế này thật chẳng khôn ngoan chút nào, dưới ánh đèn mờ ảo này mặt mũi ai cũng thành mơ hồ hết cả. Cô có ở giữa đám người này không? Có lẽ cô đang ở ngay bên cạnh anh rồi, vì thế nhịp tim anh mới dần dần hỗn loạn như bị tiếng nhạc này khuấy đảo như thế chứ...

Chẳng mấy chốc đã có nhân viên phục vụ mặc đồng phục đến bên anh, trên khay là một ly đựng thứ chất lỏng có màu sắc kỳ dị, người phục vụ ấy chẳng hề ngần ngại đặt ly ấy lên bàn anh, “Thưa anh, rượu của anh đây ạ”.

Kì Đình hơi ngạc nhiên, lắc đầu nói, “Xin lỗi, chắc cô nhầm rồi, tôi đâu có gọi rượu”.

Giọng anh không lớn lắm, còn đang lo không biết người phục vụ có nghe rõ hay không, đã thấy cô nàng phục vụ nở nụ cười tươi rói, đó là một cô gái chừng hai mươi tuổi, không đến nỗi xinh đẹp lắm nhưng mặt mũi ưa nhìn, khi cười bên má phải còn có lúm đồng tiền rất sâu, cô cúi người xuống, sát vào anh, cũng chẳng tỏ vẻ phật ý gì khi anh làm bộ lạnh nhạt hơi né về phía sau, cô cất giọng vừa đủ để anh nghe thấy, “Thưa quý khách, vị nào đến đây cũng phải uống một chút rượu, đây là qui định rồi”.

“Đành thế vậy”. Anh cũng không phân bua gì với cô nữa, để mặc cô đặt rượu xuống, nếu qui định là như vậy, anh không uống, chỉ cần thanh toán là xong chứ gì. Có điều cô phục vụ đặt rượu xuống bàn xong, thẳng người dậy nhưng không hề rời đi, chỉ mỉm cười đứng nhìn anh dăm dăm. Anh thấy hơi kì quặc, bèn nói thẳng thừng, “Phải thanh toán luôn chứ gì?”. Thấy cô gái gật đầu lia lịa, anh lập tức rút ví ra, “Xin hỏi bao nhiêu ạ?”

Cô phục vụ trẻ măng giơ hai ngón tay, “Hai trăm”.

Kì Đình sững lại một hồi, nhưng rốt cuộc vẫn cầm đầu vào rút tiền. Không ngờ cô nàng vẫn không chịu bỏ cuộc, lại cúi người xuống bồi thêm một câu, “Phụ nữ hai trăm, nếu là quý ông thì hai trăm rưỡi, các ông trung niên là ba trăm, hói đầu thêm năm mươi, bụng phệ thêm năm mươi, mắt lác thêm năm mươi nữa...” Kì Đình nghĩ là cô nàng chỉ mò đến để bán rượu thôi, thế nên bình thản chờ cô nàng bán cho hết lượt, “Nếu mà bánh trai thì giảm giá năm mươi, đường hoàng phong độ giảm đi một trăm, ví như anh đây, hoàn toàn miễn phí”.

Anh không rõ ý đồ của cô ta lắm, vậy nên chỉ mỉm cười, dĩ bất biến ứng vạn biến vậy, ánh mắt bắt đầu xa xăm lơ đãng, “Xin lỗi nhé, trước nay tôi không uống rượu bao giờ, nhưng cảm ơn cô”.

“Đến đây mà không uống rượu, ít người thế lắm, chắc là anh đến tìm ai chứ gì?” Cô gái tò mò hỏi.

“Đúng, làm sao anh biết được?” Kì Đình thấy vô cùng bất ngờ.

Cô gái bật cười hả hả, “Chắc anh cũng đến vì cô ấy rồi, không phải xấu hổ, người như anh ở đây nhiều lắm”. Nói xong, cô lấy tay chỉ đại một hồi. Kì Đình ngó theo hướng tay chỉ, chính là quầy bar ở góc bên kia. Nhân viên pha chế phía sau quầy có mái tóc ngắn, gầy guộc, một gương mặt anh đã quá thân quen, khi mỉm cười rạng rỡ tựa thiên thần, còn lúc ánh mắt chuyển động thì mê hoặc như thể ác quỷ. Lúc này, một tay cô chống lên quầy bar, còn tay kia lơ đãng lắc lắc bình pha chế trong tay, trên khuôn mặt không rõ đang tỏ thái độ gì, ánh mắt lạnh lẽo, cơ hồ tỏ vẻ lãnh đạm khinh mạn với tất cả ánh mắt lưu luyến từ vô số những khách nam đi một mình, thàng hoặc có dăm ba người khách quen đến ngồi trước quầy chào hỏi cô, cô cũng chỉ hơi nhếch môi biếng nhác, chiếc tạp dề màu trắng, rộng hoác cực giản đơn, nhưng dường như có sức hấp dẫn chết người.

Bắt đầu từ giây phút ngoạn đầu lại ấy, ánh mắt Kì Đình không hề rời đi. Anh nghe thấy cô kia lên tiếng như đã đoán trúng tim đen, “Tôi biết ngay là anh đến vì Chỉ An nhà này mà”. Kì Đình vẫn dán mắt vào nơi đó, giọng nói đượm vẻ đè nén cảm xúc, “Cô nói đúng”.

Cô không hề để ý đến anh. Không biết tại sao, anh khát khao cô đến nhường ấy, nhưng giây phút này đây, anh lại không hề bước đến, mà chỉ muốn ngồi yên ở một góc ngắm nhìn cô, cứ thế ngắm nhìn cô mãi, trong lòng trống rỗng, chẳng còn suy nghĩ được gì.

Thi thoảng lại có khách đàn ông quen biết đưa cho cô điều thuốc, cô chìa môi ra đón lấy rồi lập tức có người châm lửa, điều thuốc đã châm lệch một bên khóe miệng, nụ cười của cô giữa làn khói thuốc khiến người ta bị hút hồn. Kì Đình ghét nhất những người hút thuốc, đặc biệt là phụ nữ, trong suy nghĩ của anh, đó có vẻ là cách hành hạ bản thân tàn tệ, còn lúc này đây,

anh lại chỉ ngưỡng mộ đám lửa nhỏ màu đỏ ấy thôi, bởi nó chập chờn sáng tối quyến luyến trên khóe môi cô.

“Thôi được rồi, tôi không quấy quả anh nữa. Có điều, anh đẹp trai ơi, trông anh cũng ưa mắt đấy, tính tình cũng được, thế nhưng phải cảnh báo trước cho anh hay, nhìn thế thôi thì không sao, chứ không có lẽ vật thì đừng hòng bén mảng, nếu không sẽ ném quả đăng đấy! “ Cô gái phục vụ ném lại sau lưng anh câu nói ấy, ném lại cả ánh mắt khó hiểu rồi ôm khay bước đi.

Kỉ Đình gọi một người phục vụ khác đến, bảo anh ta rót cho mình một cốc nước. Ánh đèn bỗng dưng tối hẳn đi, lúc ánh đèn bừng sáng trở lại, âm nhạc đã đổi sang tiết tấu khác, rất nhiều vị vốn đang ngồi tại chỗ nhất loạt đứng dậy nhảy nhót theo tiếng nhạc cuồng điên. Chỉ An cần đứng ở chỗ quầy bar, đôi mắt lạnh lùng mang nét cười phảng phất, bàng quang theo dõi mọi sự, thảng hoặc lắc lư thân mình theo tiếng nhạc. Thực ra dáng vẻ Chỉ An đượm vẻ cay nghiệt chứ không hề diễm lệ, thế nhưng trong những cử chỉ bình thường nhất của cô cũng toát ra vẻ mê hoặc. Cô đứng đó, khẽ mỉm cười giữa màn nhạc nhòe hỗn độn, như thể cô là thứ tinh linh ứa ra từ trong bóng đêm vậy.

Giữa đám đông điên cuồng nhảy nhót, việc Kỉ Đình đơn độc lặng ngồi một chỗ hóa ra là một sự nổi trội, anh cảm thấy ánh mắt Chỉ An vô tình quét qua hướng của anh, dừng lại vền vện vài giây ngắn ngủi rồi lại rời đi như chẳng hề có chuyện gì. Anh đoán rằng cô nhìn thấy anh, nhưng bất kể có hoặc chưa, anh đều không cách nào tiếp tục ngồi như thế mãi được. Anh đứng dậy, băng qua đám người nhảy nhót, bước đến bên cạnh cô.

Hai người họ chỉ còn cách nhau chiếc quầy bar, anh nghĩ, chí ít mình cũng nói điều gì đó, vì khoảng khắc trùng phùng này, anh đã đợi chờ biết bao lâu, kiếm tìm biết bao lâu? Thế nhưng anh lại chẳng nói năng gì, chỉ đứng lặng nơi quầy bar đó mà nhìn cô, im lìm, giống như từ bé đến giờ, anh cũng đứng sau lưng mà lặng thinh nhìn mọi cử động của cô như thế. Anh nghĩ, thực ra cô đã biết hết, đã bao nhiêu lần, trước mặt cô anh đều bó tay

đầu hàng, ngay từ đòn tấn công đầu tiên, cái cứng rắn, kiêu chể của anh hết lần này đến lần khác đều bị cô vật trụi, tất cả chỉ vì một nguyên cớ mà thôi.

Một cánh tay của cô vẫn chống hờ lên quầy bar, ánh mắt đảo khắp nơi, chẳng mấy chốc đã trở nên lãnh đạm, nghiêng đầu dò xét anh như xưa nay vẫn vậy, trên mặt là vẻ nửa cười nửa không, điều thuốc ngậm lơ lả trên khóe môi. Kì Đình đưa tay gỡ điều thuốc trên môi cô xuống, “Hút thuốc nhiều không tốt đâu”. Cô không cự nự gì, quay người ra hiệu cho anh chàng DJ, người kia hiểu ý ném ngay cho cô một điếu, cô dùng một tay đỡ lấy, diềm nhiên châm tiếp.

“Chỉ...”

“Muốn uống chứ gì?” Anh vừa mở miệng đã bị cô chặn ngang, đành chỉ lắc đầu.

“Không muốn uống thì ngồi ra chỗ kia đi”. Cô lấy tay chỉ vào chỗ ngồi khi nãy của anh.

“Không phải...” Anh lại gắng nói lần nữa.

“Không phải không muốn, thế thì là có muốn. Uống gì?”.

“Anh...”

“Anh chỉ cần nói anh muốn uống gì”.

Cô cố tình không cho anh cơ hội nói gì, anh cũng không giận dữ, chỉ ngoan ngoãn im miệng, vẻ nhẫn nại mặc cô muốn ra sao cũng được.

Hai người cứ giằng co im lìm như thế, tận đến lúc cô phục vụ trẻ tuổi vừa rồi lại bước tới chỗ Kì Đình, “Anh gì ơi, một mỹ nữ đẳng kia muốn mời anh một ly”.

“Xin lỗi nhé, thực tình tôi không uống được”, anh lạnh nhạt khước từ.

“Không uống thì cũng qua đó chào hỏi một câu đi, hay đỡ gì người ta cũng là phụ nữ, thêm nữa bà chủ tụi tôi chẳng mấy khi mời người ta uống rượu đâu, Chi An, chị bảo đúng không?” Cô gái cứ nhất quyết kì kèo. Chi An nhún vai, chẳng ừ hử gì.

“Đi nào, qua chào hỏi một chút” Kì Đình liếc mắt nhìn Chi An một cái, không biết làm thế nào, đành theo cô phục vụ ương bướng kia nửa mời nửa kéo đưa đến một bàn nhỏ cách đó không xa. Lúc ấy, tiếng nhạc bỗng nhiên tạm dừng lại, bên chiếc bàn là một đôi nam nữ trẻ tuổi, người phụ nữ vận một chiếc đầm dài màu đỏ, mặt mũi sáng sủa xinh đẹp, còn người nam điển trai vẻ nham hiểm, thấy Kì Đình có vẻ cố chịu đựng nhẫn nhịn mà đến, người đàn ông đưa mắt nhìn cô gái, cười khẩy. “Đói khát ghê, xấu mặt quá đấy !” rồi dứt tay vào túi quần đi thẳng.

Cô gái trẻ được gọi là “bà chủ” cười cười cầm ly đứng dậy, “Tất cả các quý ông bánh bao đến với Tả Ngạn, tôi đều muốn mời một ly rượu”. Kì Đình tỏ vẻ xin lỗi, “Thế thì hân hạnh cho tôi quá, có điều cũng không tiện lắm, tửu lượng của tôi rất kém, không nhấp rượu bao giờ. Rất vui được quen biết chị, tôi bận chút việc, xin phép...”. Anh gật đầu rời đi. Thấp thoáng phía sau có người nói, “Trông hơi giống...”.

Anh không để tâm đến lời bọn họ nói, bởi anh phát hiện ra người pha chế ở quầy bar vẫn còn đó, có điều giờ đây lại đổi thành một anh thanh niên cao gầy, Chi An không biết đã đi đâu mất rồi. Anh mới rời bước khoảng chừng 3 phút chứ mấy, nhất định cô chưa đi xa được, anh không nghĩ ngợi gì thêm, băng mình đuổi theo ngay. Phía tầng dưới của Tả Ngạn chỉ là một bầu tĩnh tại lặng phắc, cảnh huyền ảo vừa rời dường như ở thế giới nào đó, anh dáo dác ngó khắp nơi, tứ phía đều không thấy cô đâu, phía cửa ra vào không bóng người qua lại. Kì Đình đụng phải nhân viên phục vụ vừa ra đón khách đỗ xe quay trở lại, lập tức hỏi, “Cửa sau ở chỗ nào?”

Anh men theo hướng mà người phục vụ kia chỉ, tiếp tục đuổi theo ra ngoài, cửa sau của Tả Ngạn là một con ngõ âm u nhỏ hẹp, chẳng có bóng

xe cộ qua lại, anh bước mông lung về phía trước, chẳng thấy tăm tích cô đâu, nỗi buồn đau cùng chán nản cứ thế dâng đầy trong lòng, chẳng có cách nào vơi bớt, cũng chẳng thể nói cùng ai, anh không biết phải làm gì.

Đằng xa lóa lên ánh đèn pha mô tô chói mắt, anh nghe thấy cả một tràng tiếng nổ xe inh tai, mô tô trước nay vẫn là phương tiện đi lại rất đặc biệt của thành phố này. Đến khi anh ý thức được, mới kinh hãi nhận ra chiếc xe ấy đang lao thẳng đến chỗ anh, thoắt cái nó đã trờ tới trước mặt anh, tốc độ có giảm xuống, nhưng không có vẻ dừng lại. Anh lùi về phía sau theo bản năng, chiếc xe ấy rùm rùm ép sát anh thêm một bước, tận đến lúc anh cảm thấy lưng mình đang tựa vào ức tường lạnh lẽo ẩm ướt, bánh xe mới dừng sát ngay bên anh. An ninh trật tự về đêm ở thành phố G này vốn không tốt, anh cũng nghe các đồng nghiệp trong bệnh viện nhắc đến, chỉ không ngờ là sự tình lại ụp vào đầu mình thế này, anh không né đi đâu được nữa, chỉ đành nhắm mắt chờ đợi.

“Anh cứ đi theo tôi làm gì thế?”

Anh mở choàng mắt, vừa hay trông thấy cô nghiêng đầu gỡ chiếc mũ bảo hiểm ra, lúc ấy mới thở phào một tiếng, nửa tức giận, nửa thông dong nhìn vào người ngồi trên chiếc mô tô cũ nát ấy.

“Làm sao chẳng nói một lời đã đi mất thế?”

Cô cười khẩy, “Tôi hết giờ làm, dựa vào cái gì mà đòi tôi phải báo với anh? Làm sao, sợ rồi chứ gì? Nếu mà gặp cướp giật thật, anh cũng mặc kệ chúng nó bắt nạt thế à?”

“Nếu mà đòi tiền thật thì cũng mặc kệ, việc gì phải mạo hiểm vì mấy thứ ngoại thân chứ?”

“Ha ha, tôi quên mất, cái gan dạ của anh làm sao mà sánh bằng mấy thứ triết lý của anh được”.

Lưng anh áp sát vào bức tường phía sau, “Em nói đúng nhưng anh không thể để xảy chuyện gì được, nếu anh xảy ra chuyện, làm sao tiếp tục đi tìm em?”

Kì Đình trở về bệnh viện vẫn chưa hết nửa ngày xin nghỉ phép. Càng những lúc bận rộn, anh càng nghiêm khắc đòi hỏi bản thân phải gắng chin chu từng việc một, ca phẫu thuật mổ phanh diễn ra vào buổi chiều, anh phụ trách phần khâu vết thương, thầy Viên theo dõi mọi việc cũng không nén được phải gật đầu hài lòng.

Ca phẫu thuật đã xong, anh đứng bên bồn rửa, tay áo xắn lên, nước từ vòi tuôn ra ào ào, nhưng dường như anh cứ lơ đãng đâu đâu, bà lao công bước ngang qua, cảm thấy là lạ, liền cất tiếng hỏi một câu, “Bác sĩ Kì Đình ơi, anh không sao đấy chứ?”. Lúc này anh mới sực tỉnh đưa tay xuống vòi nước.

“Cháu không sao đâu ạ”, anh đáp.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Hãy Đưa Anh Đi Với!

Buổi tối, lúc quay trở lại chỗ ma mị ấy, bản thân Kì Đình cũng cảm thấy đang làm việc gì vụng trộm xấu xa lắm. Phía sau quầy bar không có bóng dáng cô, anh cứ ngỡ mình lại một lần nữa công cốc, nhưng vừa quay đầu, anh đã nhìn thấy ngay, dưới ánh đèn lấp loáng nhập nhoạng là dáng hình lắc lư nhảy nhót ấy, vẻ lôi cuốn biến ảo, thu hút hết thảy mọi người. Xung quanh cô chốc chốc lại vang lên tiếng huýt sáo, một anh chàng trẻ tuổi càn rỡ còn áp sát vào nhảy cùng cô, động tác càng lúc càng điên cuồng nóng bỏng. Anh chàng nhảy nhót quên mình, hai tay ngông cuồng mạnh động, ôm quàng lấy eo cô, sờ soạn.

Chi An nhắm mắt lại, phóng túng cười vang, gương mặt xinh đẹp tới mức khiến người ta phải đắm chìm không sao cưỡng nổi, đứng vào khoảnh khắc cô mở choàng mắt, đôi cánh tay vẫn choàng ở eo cô đột ngột buông lơi, đang ngạc nhiên, cô trông thấy anh chàng đứng trước mặt lao đảo lùi về phía sau, mặt mũi tức tối dôi mắt ra phía sau lưng cô. Cô ngoái đầu lại, trông thấy Kì Đình, bất giác bật cười.

Anh không nói năng gì, kéo phăng cô đi. Cô không giãy giụa mà chỉ cười man dại, mặc kệ anh dắt đi. Anh chàng kia nào chỉ để yên, liền lách người chặn ngay trước mặt, nhìn chăm chăm vào Kì Đình, “Anh làm thế này hay gớm quá nhỉ?”.

Kì Đình im lặng, cứ thế kéo tuột Chỉ An đi tiếp như không nghe thấy gì. Anh chàng kia giận dữ nói, “Thế này là thế quái nào, Chỉ An, nó là thằng nào?”.

Chỉ An hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn Kì Đình, khoé môi nhếch lên, “Phải rồi, anh là thằng quái nào?”.

Đôi má cô ửng đỏ, trên mũi lấm tấm vài giọt mồ hôi, vẻ mơn mớn thanh xuân mê hoặc lòng người, Kì Đình nhìn cô, “Chỉ An, em uống nhiều quá rồi, đi về với anh”.

“Đi về, về chỗ nào cơ?” Cô vẫn cười cười.

“Chỗ nào cũng được, cứ đi theo anh.”

Chỉ An hơi nheo mắt lại, còn chưa kịp nói năng gì, cô đã bị anh chàng kia xoay sang một bên, “Chỉ An, nếu phải đi thật, thì cũng phải cho anh một lý do thuyết phục chứ”.

Chỉ An cười nhạt không nói, cô phục vụ mà Kì Đình đã quen mặt vội vã lao đến giải vây, “Mọi người đừng có nóng, thế này đi, Tiểu Nguyên, biết rõ tính nhau rồi, tối nay cứ để Chỉ An đi, anh này là người nhà của cô ấy, Chỉ An uống với anh một ly, coi như cho qua việc này, được không?”.

Anh chàng tên gọi Tiểu Nguyên kia hừ một tiếng, làu bàu hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng, “Anh thân kệ, Chỉ An, nếu là người nhà của em thật, coi như anh bỏ qua”. Chỉ An chẳng nói năng chi, cô phục vụ kia mau mắn bê từ quầy bar ra một ly rượu, chẳng nhiều nhận gì, chỉ chưa đến một nửa vại bia loại nhỏ, xem chừng là cố tình bảo vệ Chỉ An. Chỉ An thuận tay đón lấy ly rượu, chẳng thèm đếm xỉa gì bập lên miệng ngay. Rượu còn chưa kịp chạm môi, đã bị một bàn tay giật ra, Kì Đình cầm lấy ly, bình tĩnh nói với anh chàng kia: Xin lỗi nhé, ly này để tôi uống thay cô ấy”.

Chỉ An còn chưa kịp ho he gì, anh đã ngửa mặt lên uống sạch, một hơi. Anh nấc một cái, nhưng cũng vẫn nuốt xuống ngon lành, sau đó đưa lại cái ly cho cô phục vụ, rồi tiếp tục cầm đầu cầm cổ lồi Chỉ An đi.

“Gượng đã” Chỉ An dừng bước, quay đầu lại gọi giật cô phục vụ đang dợm quay về phía quầy bar, khẽ giọng hỏi, “Lục Lộ, rượu gì thế này?”.

Cô phục vụ tên Lục Lộ ấy làm mặt vô tội, “Rượu trắng Hoàn Thủy 63 độ đấy”.

Kí Đình còn đang đi đằng trước, nắm tay Chỉ An, bước chân vội vã gấp gáp. Lúc vào trong thang máy, Chỉ An nhìn thấy hơi rượu đã bốc lên khắp người anh, gương mặt bấy nay trắng trẻo đỏ gay đến kỳ lạ. Rượu trắng Hoàn Thủy 63 độ... Cô thấy tức cười quá thế, cái trò tai ác này chỉ có Lục Lộ mới bày ra nổi, một nửa ly bé xíu như thế, uống ực một hơi, đến cả Chỉ An cũng túy lúy một trận, huống hồ là Kí Đình chưa từng đụng hơi rượu. Cô hơi tò mò, không biết men rượu này sẽ thiêu đốt một con người ra nông nổi nào nữa.

Thang máy dừng lại ở tầng ba, cửa mở ra, có người bước vào, Kí Đình xông ra khỏi thang máy, tay vẫn nắm chặt lấy Chỉ An. Chỉ An nhìn cửa thang máy đóng lại đằng sau, nhơn nhơn bảo, “Anh đưa tôi đi đâu thế hả?”.

“Về nhà”. Anh dừng bước, ngoái đầu nhìn cô.

“Trước mặt anh có phải đường cái đâu, là hành lang của dãy phòng riêng đấy ạ.”

Bàn tay kia của anh cũng tóm chặt lấy Chỉ An, anh cất lời, chắc chắn mà thật thà, “Chỉ An, em uống quá chén rồi đấy!”.

“Thật sao?” Chỉ An nhìn anh cười, anh thì trịnh trọng gật đầu.

Trước cửa thang máy là một sảnh nhỏ có quầy tiếp tân của tầng Karaoke, ở đây hành lang cách đó không xa, thấp thoáng có tiếng nhạc vọng ra từ các căn phòng riêng, ngân nga dặt dìu, khi vút cao khi xà thấp, cô gái ở quầy lễ tân vận áo xường xám tím đang cúi đầu không biết xem xét gì, thảng hoặc có nhân viên phục vụ bước qua, chẳng ai thèm liếc họ lấy một cái, ở chốn này, tối nào chẳng như tối nào, những việc thế này vốn chẳng còn gì lạ lẫm.

Chỉ An tựa người vào bức tường bên cạnh, đăm đăm nhìn anh, vẻ rất hứng thú, đôi bàn tay anh vẫn bám chặt lấy bàn tay trái của cô, cô tựa người về phía sau, anh bị kéo theo bất ngờ, liền đảo ngã người về phía cô, cũng may là chống kịp tay vào tường, hơi thở của cô phả thẳng vào mặt anh.

Kiểu này không ổn rồi. Anh ý thức được sự tình rất nhanh, liền tránh khỏi cô, cố đứng cho vững, nhìn thẳng vào người trước mặt. Gương mặt cô thấp thoáng như gần như xa, chỉ riêng đôi mắt, sang đến bất ngờ.

“Tuy là tôi say rồi, nhưng có gì anh cứ nói đi”

Không hiểu sao, đôi môi của cô khẽ run rẩy.

Kỉ Đình cúi đầu nhìn cô, đờm chút vẻ hồ hoặc, “Chỉ An, tại sao em phải như thế?”.

“Thế nào?”

Anh cụp mắt xuống, gắng nghĩ ngợi cho thông, chẳng mấy chốc, trong đầu chỉ còn sót lại cảnh tượng cô với gã trai nọ quấn lấy nhau nồng nhiệt, nổi tức giận của anh bỗng trở lên gần gũi và rõ ràng.

“Tại sao em phải như thế!” Anh xưa nay chưa bao giờ ăn nói mạnh miệng như vậy, nhưng từ bao lâu nay, câu hỏi ấy cứ triền miên thiêu đốt anh.

Nhưng cô hiểu, “Anh chẳng có tư cách gì quản lý tôi cả”.

“Đương nhiên là có!” Anh cao giọng phản bác, bàn tay đang nắm lấy tay cô ngang ngược ép vào trước ngực, hơi thở dường như cũng điên loạn hết nhịp tim.

“Ha!” Cô cười lớn, “Lại thuyết giáo, tôi ghét nhất cái mớ triết lý đay của anh”.

“Chẳng làm cách nào khác được.”

Chỉ An bướng bỉnh hơi ngẩng đầu lên, vừa hay chạm vào mặt anh, anh ào đến mãnh liệt quá, va vào cô đau điếng, hơi rượu nồng nặc ào ạt xộc vào miệng cô, quẩn quýt không rời. Cô không cam tâm, nghiêng rặng nghiêng lợi cắn vào đầu lưỡi anh, không đủ để chảy máu, nhưng đủ làm anh đau. Bọn họ là vậy, cứ luôn làm kẻ kia đau đớn. Anh run lên, rồi tiếp tục để mặc mình trôi trong cơn say, “Chỉ An, anh thấy lão đảo...”. Khoảnh khắc ngăn ngủi rời nhau ra, anh rì rầm bên khoé môi cô, “Cứ như đi trên mây ấy, chỉ sợ bị rơi xuống...”.

Cô nhắm mắt lại, nghiêng về phía sau mà cười.

Anh cứ thế hôn cô, xuống đến phía dưới cổ, rồi vùi mặt vào đó, làn da anh nóng bừng áp sát bên cổ cô trần trụi, dần dà không thấy động tĩnh gì nữa, sức nặng cơ thể anh càng lúc càng đè nặng lên cô, “Ơ kìa...”. Chỉ An ngược lên nhìn trần nhà, đành phải đưa tay đỡ lấy anh. Bình thường trông anh thanh mảnh vậy, không ngờ lại nặng đến thế này.

Cô gắng sức nhìn sang cô tiếp tân này giờ nhòm trộm nhưng lúc này đang giả bộ lẩn mẩn tính tiền, nói, “Cái gì chị cũng thấy rồi, phiền chị, tìm người giúp tôi một tay với”. Người kia sức tỉnh, nháy mắt đã có một nam phục vụ lập bập chạy tới. Chỉ An cùng với anh ta dìu anh chàng Kỉ Đình đầu óc lơ mơ sang chiếc sofa đối diện, “Phiền anh lấy giúp tôi ly nước”, cô nói.

Người phục vụ gật đầu, đang dợm bước đi, anh chàng Kì Đình nhắm mắt này giờ bỗng giơ tay bám chặt lấy tay áo anh ta, “Chỉ An, em lại định đi đâu thế?”. Anh kia còn dùng dằng chưa biết làm thế nào, cứ đứng tần ngần khó xử. Chỉ An cũng mặc kệ, chỉ cười sặc sụa không dứt. Thế mà hai tay của con người say khướt kia cũng chẳng hay biết gì, anh phục vụ vất vả một hồi, cuối cùng cũng thoát ra được, đi rót một cốc nước lọc đúng như Chỉ An dặn. Chỉ An thấm nước vào tay, vỗ vỗ mặt Kì Đình, “Kì Đình, cái đồ háo sắc này, dậy mau!”. Dưới mấy cái vỗ mặt bồm bộp của Chỉ An, Kì Đình khó khăn lắm mới mở mắt ra được, lơ mơ cực độ, “Ở đâu thế này?”. Anh từ từ chống người ngồi dậy, thấy trong bụng cồn cào, rồi bụm miệng lại, nhắm thẳng hướng nhà vệ sinh bên cạnh mà lao đến.

Phải mười phút sau anh mới quay lại, vẻ đỏ gay trên mặt đã bớt đi nhiều, nhưng lại hiện rõ nét mệt mỏi, trên mặt và rìa tóc vẫn còn đọng nước. Trông thấy Chỉ An ngồi trên sofa, mặt mũi cáu kỉnh, anh cảm thấy hai bên má nóng bừng, nhưng vẫn khấp khởi mừng vui, “Em chưa đi à?”. Anh không dám nhìn đôi môi mơn mớn khác thường của cô.

“Tôi định đi rồi, nhưng lại sợ anh làm trò xằng bậy với anh phục vụ, thật không ngờ anh có sở thích kỳ quặc thế.”

“Đừng nói nhảm”. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, cặm cùi uống hết cốc trà nóng mà anh phục vụ đã để sẵn trên bàn, dòng nước ấm áp trôi êm ái xuống cổ họng, dạ dày rỗng không đau thắt bỗng chốc dễ chịu hơn nhiều, thế nhưng đầu anh vẫn nặng trĩu, con tim cũng chẳng chịu yên.

“Tôi phải đi đây.” Chỉ An vỗ đầu gối đứng dậy.

“Đi? Đi đâu cơ?” Anh kinh ngạc, nắm chặt lấy tay cô, cô giằng ra, anh lại nắm chặt.

Trong ánh mắt của anh thoáng vẻ đau đớn, vẫn không chịu buông tay, cứ bướng bỉnh nhìn cô mãi.

Cái kiêu giẳng co trong im lặng này khiến lòng dạ Chi An bỗng rối bời, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”.

“Anh muốn làm gì ư? Chi An, đừng có nói với anh là em không biết.” Anh nói bình tĩnh là thế, vậy mà trong giọng điệu lại đượm nỗi bi ai. “Bởi vì em biết tổng mọi thứ rồi, nên mới có thể cố tình ngông cuồng thế này chứ. Căn bản em chưa bao giờ muốn dừng lại, nên làm sao biết được không hề tồn tại hòn đảo êm đềm?”

“Tôi không muốn biết, chẳng nghĩa lý gì cả.”

“Nhưng lại có ý nghĩa với anh đấy. Chi An, em không thể thế này được, thích thì nghịch ngợm vài lượt, không vui thì bước đi. Anh không tin là em không cần ai hết.” Anh thấy đầu đau như muốn nổ tung.

Cô ngó đi chỗ khác, chẳng nói chẳng rằng, cuối cùng bảo, “Anh uống nhiều quá rồi, đi theo tôi”.

Kỉ Đình đứng dậy đầu óc lảo đảo, cơ hồ không thể suy nghĩ gì, nhưng chẳng cần suy nghĩ, anh vẫn quyết chí đi theo cô bằng được.

Cô dắt anh đến con ngõ nhỏ ở phía cửa hậu của Tạ Ngạn, ngồi lên chiếc mô tô cũ nát đến mức cá tính của cô, cô cài mũ bảo hiểm xong, quăng chiếc mũ dự phòng cho anh, hất hàm chỉ vào chỗ ngồi phía sau mình.

“Đi đâu?” Anh đón lấy mũ bảo hiểm, hỏi ngay.

“Đưa anh đi cho tỉnh rượu... Không đi thì trả mũ lại đây.”

Anh không nói không rằng, chỉ cài mũ vào, nghe lời, ngồi lên xe, anh vừa mới ngồi vững, cô đã nhấn chân ga thật mạnh, xe lao như tên bắn về phía trước, Kỉ Đình theo quán tính ngửa người về đằng sau, lo lắng cực độ đành ôm chặt lấy eo Chi An. Áo cô chỉ mỏng manh một lớp, qua lớp áo ấy,

anh cảm nhận được làn da mịn màng mà ấm nóng của cô, lòng thắc thỏm không yên, nhưng cô dường như chẳng hề hay biết.

Chẳng mấy chốc, chút thắc thỏm không yên của anh đã bị văng đi tận đâu tận đâu, cô chạy xe vù vù như thế, như bay vèo một cái ra khỏi con ngõ dài và hẹp, rồi lập tức quặt ngay vào đường lớn. Khi ấy đã khuya lắm rồi, trong thành phố đèn đuốc vẫn sang trưng, nhưng dòng xe cộ cùng người qua lại đã thưa thớt đi nhiều, dẫu vậy, cái tốc độ chạy xe này của cô vẫn đủ toại mạng như chơi.

“Chậm chút nào, Chỉ An, nguy hiểm quá!” Anh ghé sát tai cô mà nói, nhưng cảm giác như tiếng nói của mình lập tức bị tiếng gió ào đến bạt hết về phía sau, hình như cô chẳng nghe thấy gì, chỉ chăm chăm lao về phía trước. Anh nhìn thấy cách đó không xa có cột đèn giao thông, trong bụng nghĩ, đợi cô dừng lại chỗ này, bất kể ra sao cũng phải nói với cô dăm câu ba điều. Không ngờ đèn đỏ sờ sờ trước mặt, cô không những không giảm tốc, còn rồ ga phóng vụt qua luôn.

“Em điên rồi!” Anh không thể kiềm chế được nữa, đẩy vai cô một cái, gào toáng lên, “Có muốn sống nữa không, đèn đỏ cũng vượt luôn hả?”. Lần này cô có phản ứng, ngoái đầu lại, cười với anh. Anh chỉ nhìn thấy đằng sau tấm kính chắn gió trên mũ bảo hiểm của cô, khoé môi cô hơi nhếch lên, vẻ không thèm đếm xỉa gì đến đường xá trước mặt. Lúc cô ngoảnh mặt lại sau tiếng kêu hốt hoảng của Kỉ Đình, một chiếc mô tô Honda trờ tới, cô vội vã ngoặt đầu xe. Chiếc mô tô lao đảo một lúc. Chủ nhân của chiếc Honda hạ cửa kính xuống, chửi bới một tràng bằng tiếng địa phương, Chỉ An dùng một tay đẩy kính chắn gió của chiếc mũ bảo hiểm, rồi mỉm cười, đọ với người kia bằng động tác tay còn đơn giản dễ hiểu hơn. Trước nụ cười cùng cử chỉ lay động lòng người của Chỉ An, người đàn ông trung niên ấy sững sờ ngơ ngác mất mấy giây, cô không thèm để ý nữa, tiếp tục phóng xe đi thẳng.

Biến cố vừa xong khiến Kì Đình kinh hãi toát mồ hôi lạnh, khoanh khắc chiếc xe Honda kia trờ tới, anh nghĩ rằng mình sắp trở thành vong hồn dưới bánh xe đến nơi rồi. Xưa nay anh đi lại cẩn thận, tự giác tuân thủ luật lệ giao thông, kể cả đi đến chỗ tứ phía không một bóng người, anh cũng không vượt đèn đỏ bao giờ, thói ngỗ ngược cùng thái độ không thèm đếm xỉa đến cái gì của Chỉ An khiến anh bực tức, nghĩ đến phen hú vía vừa rồi, anh bất giác vừa lo vừa giận, lại thấy cô tiếp tục tăng tốc, làm sao chịu đựng nổi.

“Cố Chỉ An, em còn muốn sống không thể, dừng lại ngay! Tôi bảo em dừng lại ngay em nghe thấy chưa?” Kì Đình cuống cuống, thấy cô nàng không nghe thấy gì, liền xiết chặt lấy vai cô đầy lo lắng, cô không thèm để ý, còn cố tình bày trò đảo đầu xe, thân xe đang chạy tốc độ cao liền lao đảo đầy nguy hiểm, Kì Đình lại cảm thấy trong người nôn nao.

Biết là không cản nổi cô nên dần dà anh cũng mặc kệ không ngăn nữa, xe cộ, hàng quán, đèn đường hai bên thân xe...

Tất cả đều vụt qua như điện xẹt, biến thành một màn mờ ảo, cứ như một bộ phim bị tua nhanh vậy, chẳng còn thấy rõ thứ gì, chỉ có thể cảm nhận được chút điên rồ cùng con người mà anh ôm thật chặt trong vòng tay này thôi. Có một số thứ, một khi đã được số mệnh định đoạt, muốn chống đỡ cũng chẳng được, chỉ bằng cứ đón nhận nó, cái kết cục cần đến rồi sẽ đến. Khi cơn khiếp sợ qua đi, thế chỗ cho nó là thứ khoái cảm mãnh liệt đến mức khiến máu nóng trong người anh dâng lên, tựa hồ đây mới là cảm giác anh khao khát suốt cuộc đời này, cảm giác sung sướng điên cuồng, bất chấp tất cả của bản năng. Thậm chí anh còn mong cô sẽ không bao giờ dừng lại, nếu có thể như thế này mãi, xung quanh đều mờ nhoà hư thực, rũ bỏ hết những vướng bận, lao về nơi vô định không có điểm tận cùng, chẳng phải đó chính là vĩnh cửu sao?

Anh không biết đã theo chiếc xe của cô lườn lách qua bao nhiêu con phố, dần dà càng đi càng xa, dường như họ đang men theo một con đường

núi quanh co. Đường núi càng lúc càng heo hút, người đi mỗi lúc một thưa thớt, đến lúc Chỉ An dừng xe, lòng Kỉ Đình thoát trống rỗng.

Cô chống một chân xuống, bỏ mũ bảo hiểm ra, ngoái đầu lại nhìn anh, “Sao rồi, tỉnh rượu chưa?”.

Anh cười nhăn nhó, nhìn bốn bề, hình như đây là khoảng bằng phẳng nằm ở vị trí cao nhất trên một quả núi ở rìa thành phố, phía trước, ánh đèn nhà cửa lung linh. Anh bỗng nghe thấy tiếng côn trùng rì rả đã lâu không gặp, âm thanh này thật thân thuộc, dặt dìu bay bổng, khơi gợi trong anh hết thảy ký ức xa xăm.

“Tạ Tư Niên từng dẫn em đến chỗ này, nhữ lúc thấy chán nản em đều đến đây hóng gió. Đứng ở nơi này nhìn xuống, lúc nào thành phố cũng sáng trưng.”

Kỉ Đình cố gắng ngăn bản thân không nghĩ đến đủ chuyện nọ kia dính dáng đến Tạ Tư Niên, anh chỉ hỏi, “Chỉ An, hai năm vừa rồi em sống ổn không?”.

“Chẳng tốt, cũng chẳng đến nỗi không tốt, rốt cuộc cũng sống được”, cô tiện miệng đáp bừa.

Kỉ Đình biết cô chỉ nói vậy thôi, chứ lặn lội đến đây, làm gì mà không ném đủ nhọc nhằn, “Em là con gái một thân một mình, biết xoay xử thế nào?”.

Chỉ An quay lưng lại cười, “Kỉ Đình, em biết anh định nói gì, chẳng qua anh muốn biết có phải em dựa dẫm vào người đàn ông nào đó nên mới sống được tử tế đến bây giờ, ví dụ, Tạ Tư Niên chẳng hạn, đúng không?”.

Anh không hề phủ nhận, “Hôm ấy...”.

“Hôm ấy những gì anh nhìn thấy là sự thật đấy.”

“Tại sao?” Anh biết câu hỏi này rất ngu ngốc, nhưng cuối cùng vẫn cứ hỏi.

Anh không ngờ cô lại trả lời.

“Tạ Tư Niên... Anh ta rất đặc biệt đối với em, có điều anh cũng không cần biết làm gì.”

“Việc của anh ta đương nhiên anh không cần biết làm gì, cái anh cần biết là vì sao em lại đến đây.” Anh ý thức được vẻ phật ý trong lời nói của mình, nhưng cũng chẳng định giấu giếm.

“Để kiếm tiền nuôi sống bản thân có ai không phải ném trái nợ kia cơ chứ. Việc gì cũng đã làm qua, phục vụ, pha chế rượu, đổi hết chỗ này đến chỗ khác, về sau vào được Tạ Ngạn, mới gọi là ổn định một chút.”

Anh bỗng thấy buồn khôn xiết, tuy biết rõ cô đã trải qua nhiều cay đắng, nhưng đến khi nghe chính miệng cô nói ra, anh lại có cảm giác khác, “Em đã từng nghĩ đến việc... học tiếp chưa?”. Đáng lẽ anh không nên hỏi câu này, nhưng Chi An đã từng có thành tích đáng tự hào đến thế, anh thấy tiếc thay cho cô.

Quả nhiên cô chỉ lắc đầu, “Lúc đầu em nghĩ là ổn định cuộc sống rồi mới dần dà tính tiếp, về sau Tạ Tư Niên giới thiệu em với ông thầy hồi trước của anh ta, cũng là kiểu thầy trò thân thiết hiếm hoi đấy. Bấy lâu em chỉ nghĩ vẽ vời là thú vui thôi, ai ngờ nó lại trở thành công cụ mưu sinh”.

Anh cũng biết vị ân sư của Tạ Tư Niên, nhân vật đáng xếp vào hàng đại sư trong giới tranh sơn dầu trong nước, Chi An có thể làm học trò của anh ta, đúng là một việc may mắn hiếm có. Anh chỉ tiếc rằng, mỗi lần cô cần đến một cánh tay nâng đỡ, xưa nay người giúp cô lại không phải anh.

“Chi An, anh xin lỗi”. Anh không biết tại sao mình lại nói như vậy.

“Ha!” Quả nhiên cô bật cười chế nhạo, “Đừng có nói với em bằng cái giọng đấy, Kì Đình, em thích sống như thế này, và cũng chẳng thấy có gì không ổn, thậm chí, em còn thấy thương hại cho anh”.

“Thế thì em cứ thương hại anh đi.”

Chỉ An ngăm nhìn những ngọn đèn ở phía trước, hồi lâu chẳng nói năng gì.

Xung quanh họ không có lấy một ngọn đèn, chỉ có ánh sáng từ đằng xa cùng ánh trăng mờ tỏ rọi xuống. hai người vẫn ngồi nguyên trên xe, nhìn tứ phía Kì Đình, mái tóc ngắn của Chỉ An bị gió lùa rối tung, một cô gai ngạo nghễ như thế mà lại có một mái tóc tơ mềm mại làm vậy.

Anh thấy hơi lơ mơ, suýt nữa không nghe thấy câu cô đột ngột thốt ra.

Cô bảo, “Chị ấy vẫn ổn chứ?”.

Anh nhớ đến người con gái điềm đạm, hiền lành ấy, đôi mắt trống huơ mà bình lặng, cô gái vẫn đưa tay cho anh đầy tin tưởng, bảo rằng, “Có anh bên cạnh thật là may, anh Kì Đình ạ”.

“Cô ấy rất ổn... Mắt cô ấy không nhìn thấy gì, nhưng mọi người chăm sóc cô ấy kỹ lắm, thêm nữa, cô ấy cũng là người kiên cường mà.”

Anh ngồi sau lưng Chỉ An, ngăm nhìn cô, không biết cô đang nghĩ gì. “Anh không nên đến đây thì hơn” về ủ rũ này trước nay đâu có thuộc về Cố Chỉ An.

Kì Đình bật cười, tiếng cười lạnh lẽo tựa màn đêm, “Em không thể áp đặt cho anh được, Chỉ An ạ”.

Cô cúi đầu mò mẫm một lúc, chẳng mây chốc, những tia sáng từ bật lửa đã loé lên, anh ngửi thấy mùi thuốc lá, cô rít một hơi, rồi gắng sức phả ra,

tấm lưng thẳng đơ lúc này biếng nhác tựa về phía sau. Kì Đình bị bất ngờ, lưng của cô áp thẳng vào ngực anh, dưới sức nặng của cơ thể cô, người anh hơi ngã về phía sau. Theo bản năng, anh ôm chặt người cô, khói thuốc xanh nhàn nhạt vẫn vút ngay trước mắt, lần đầu tiên anh cảm thấy hơi thuốc lá không kinh khủng như mình nghĩ.

Cô không nghĩ gì, cũng không giằng ra, cứ tựa vào ngực anh như thế, đốt thuốc chẳng kiêng nể ai. Lúc điếu thuốc đã cháy quá nửa, Kì Đình đưa tay gỡ điếu thuốc khỏi miệng cô, cô ngoái đầu lại, nhìn anh cười cười.

Cô cứ ngỡ rằng, như mọi khi, anh sẽ dập tắt điếu thuốc chẳng hề do dự, sau đó tuôn ra một tràng giáo huấn. Thế nhưng anh chỉ nhìn điếu thuốc trong tay, rồi đưa nó lên miệng mình, điếu thuốc vẫn còn vương chút ẩm ướt nơi môi cô. Lòng anh thoát xao động, học theo kiểu của cô, cũng hít mạnh một hơi, một luồng khói đột ngột xốc thẳng vào phổi, anh lập tức ho sặc sụa.

Chỉ An cười phá lên. Anh đưa tay bụm miệng, nghiêng đầu ho sù sụ, đến lúc đỡ hơn, gương mặt trắng trẻo của anh đã đỏ lựng, anh bật cười, lắc đầu, rồi lại ngậm chặt điếu thuốc. Cô quay người về phía anh, không nói không rằng đưa kẹp điếu thuốc, gỡ khỏi miệng anh, “Anh không hợp với cái này đâu”.

“Trả lại cho anh”, anh cau mày.

Cô hươ hươ điếu thuốc trước mặt anh, “Dựa vào cái gì chứ?”.

“Nó có vị của em.” Anh cứ như một đứa trẻ, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của cô.

Chỉ An ngửa đầu cười, lòng bàn tay đang cầm điếu thuốc áp vào khuôn mặt anh, rồi cô lấy đôi môi mình thay thế cho điếu thuốc mà anh đang khát khao kia.

Đốm lửa đỏ nhỏ nhoi ấy khẽ rung rung giữa màn đêm, không biết đã im lìm rơi xuống đất tự khi nào, khẽ loé lên vài tia lửa, cuối cùng hoá ra tàn tro.

Thấp thoáng có tiếng Kỉ Đình thở hỗn hển, gần như rên rỉ, “... Không, Chỉ An, thế này không ổn mình đổi chỗ đi...”.

Cô khẽ cười, vẫn tiếp tục hành động của mình, không thèm để ý đến cái lý trí không thật lòng của anh. Cảm thấy cái xe già lụ khụ không thể chịu nổi động tác của hai người nữa, anh xuống xe, ôm theo cả cô, Chỉ An nắm lên chiếc áo ngoài mỏng manh của anh, cảm thấy làn hơi ẩm ướt rất riêng của sương đêm và cỏ xanh, đầu ngón tay anh lướt tới đâu, cô lại cong gập người cười tới đó, rồi cô gặp ánh mắt mê dại mà ướt sương của anh, “Ngứa!”.

Kỉ Đình luống cuống, căn môi nhìn ngắm thân hình tươi trẻ, rục rờ bên dưới mình, điều anh khao khát bấy lâu giờ đã ở ngay trước mắt, anh ham muốn cô biết đường nào. Cô choàng hai tay ôm lấy anh, thì thầm bên tai anh, “Nói em nghe, vì mong đợi điều này nên anh mới đến đúng không?”. Anh gật đầu, vẻ hơi lúng túng, áp người vào cô, bảo, “Anh khó chịu quá”. Cô trề môi, lật người đè lên anh, dưới ánh trăng mỏng manh, hai người vẫn vít tự dây leo cuốn vào nhau. Cô thoả sức bày trò nghịch ngợm trên thân thể trần trụi của anh, cho đến khi anh không thể chịu đựng nổi, phải ôm lấy eo cô mà rướn mạnh người lên, hai tay cô chống lên ngực anh, cổ lập tức hất mạnh về phía sau, gương mặt đẹp mê hoặc gợn vẻ lạnh lùng không rõ là đón đau hay vui sướng, bất kể cô có bướng bỉnh đến đâu, giây phút này đây mới thấu hiểu, đàn ông và đàn bà, cứng rắn và mềm mại, khác nhau rõ rệt đến thế.

Cặp đùi thon dài của cô kẹp chặt lấy người của anh, một giọt mồ hôi lăn từ cằm cô xuống ngực, sau đó rớt trên người anh, như thể giọt mưa thấm trên lớp dung nhan, khuôn mặt ôn hoà, tuấn tú của anh xộc xệch hẳn đi giữa cơ dục vọng, anh run rẩy mãnh liệt giữa cơn khoái lạc. Cùng nổi bất an

mạnh mẽ tới nỗi có thể chon vùi bản thân, cỏ mềm ẩm ướt và lạnh lẽo dưới thân người bỗng nóng ran như thiêu đốt, chỉ thấy đất trời đều đang hỗn độn, giữa khoảnh khắc mê mông lung ấy, anh ôm chặt lấy cô, “Chi An, hãy đưa anh đi với!”.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hồng Nhan Đến Độ Héo Tàn

Ngày hôm sau đi làm, mũi Kì Đình đặc ngột, húng hắng ho liên hồi. Mạc Úc Hoa ở ngay bên cạnh vô tư hỏi một câu, “Bị cảm đấy à?”.

Anh gật đầu, “Chắc bị nhiễm lạnh”.

Cô tỏ vẻ hồ nghi, “Mấy hôm nay nhiệt độ ngoài trời thấp nhất cũng chừng hai mươi độ cơ mà”.

Nói xong, cô phát hiện ra, anh chàng Kì Đình vốn chín chu, thanh bạch, giờ đây lại lúng túng quay lưng lại với cô, vờ xem xét nhật ký trực ban đêm qua, làn da phía sau cổ áo blouse trắng đỏ lựng một cách đáng ngờ.

Kì Đình cúi đầu nhìn chăm chú vào quyển sổ, nhưng những hàng chữ trước mắt lại cứ nhảy nhót biến thành thảm cỏ dẫm sương đêm qua, những ngọn cỏ dài mảnh dẻ, cọ vào làn da trần trụi, nhột nhạt ướt át, trong khoảnh khắc, trong mùi chất tiệt trùng đặc trưng của bệnh viện dường như phảng phất cả vị nồng của đất bùn đồng cỏ, ngọt ngào mà khô gợn. Chỉ trong buổi sang hôm nay thôi, anh đã lơ mơ mất tập trung như thế này bao lần, Kì Đình vội vã xốc lại mình mấy, chuyển sang trạng thái làm việc.

Công việc của một ngày cứ diễn ra êm thấm và bình lặng, lúc mới bắt đầu chính thức được tiếp bệnh nhân, Kì Đình luôn thấy lòng dạ nhuốm chút buồn đau, lâu dần, đã quen với cảnh sinh lão bệnh tử, anh lại cảm thấy mọi sự trên đời dường như đã được an bày hết thảy.

Ba giờ chiều luôn là thời điểm đông bệnh nhân nhất, bác sĩ Ngô từ ngoài bước vào mang theo một nụ cười đầy ẩn ý, “Kì Đình, có cô nào đang tìm em kìa”. Kì Đình còn đang kinh ngạc thì bóng dáng Chi An đã xuất hiện ngay trước cửa phòng khám, “Kì Đình, anh ra đây một chút đi”.

Cô đứng ngay ở cửa nói vọng vào.

Anh giật thót, vội vàng đứng dậy, đi ra cửa. Cô dẫn anh tới một mé cửa lối đi, “Anh đi với em đến chỗ này được không?”. Cô không rào đón rườm rà.

“Đi đâu cơ?” Sau sự việc đêm qua, đến lúc đối mặt với cô, anh cảm thấy ít nhiều ngỡ ngàng, vành tai bắt đầu nóng ran.

Còn cô dường như không hề hay biết những biến chuyển tâm lý ở anh, chỉ nhìn anh chòng chọc, “Anh đừng hỏi gì cả, cứ đi rồi biết”.

Kể từ lúc gặp lại cô, anh vẫn chưa từng nhìn thấy cô vào ban ngày, Chi An của giờ phút này mặt mũi thiếu hẳn huyết sắc, thế nhưng dưới ánh mặt trời chiếu rọi, vẻ âm u ma mị của cô cũng đỡ hơn rất nhiều, cô đứng ngay trước mặt anh, nhìn anh, hết như một đứa trẻ mong manh mà rần rỏi.

“Cũng được, chờ anh một chút, anh đi dặn mọi người một câu. “ Xưa nay anh chưa từng biết phải từ chối cô thế nào.

Lúc anh trở lại phòng khám, trên lối đi đã có vài đồng nghiệp dòm ngó đầy tò mò, anh tìm gặp bác sĩ Ngô, nói là có việc gấp nên phải chạy đi một lúc, bác sĩ Ngô cũng chỉ cười cười đồng ý.

Kì Đình không ngờ chỗ Chi An định dắt anh đến lại không cần phải bước ra khỏi cổng bệnh viện, họ vòng qua toà nhà khám bệnh, rồi đi thẳng đến khu điều trị ở phía sau. Lúc bước vào thang máy, Chi An bấm lên tầng năm. Kì Đình đã quá thuộc đường đi lối lại ở đây, tầng năm là khu gan phổi nặng của bệnh viện, anh thấy hơi lạ lùng, “Chi An, em đưa anh đến chỗ này

làm gì?”. Chi An đứng nghiêng mặt lại với anh, hình như đang chăm chú nhìn vào đèn tín hiệu của thang máy, chẳng đáp lời chi.

Thang máy không dừng lại giữa đường mà chạy thẳng lên tầng năm, họ đi xuyên qua một dãy hành lang âm u, dọc đường chỉ nghe tiếng bước chân hai người. Cùng trong bệnh viện thôi, nhưng chốn này có thêm vài phần tịch mịch so với những nơi khác.

Kỉ Đình ở bệnh viện này cũng đã lâu, thế nên anh biết, tỷ lệ tử vong của bệnh nhân gan phổi thường khá cao, rất nhiều người nằm ở tầng này là bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, cơ hồ mỗi ngày đều có người chết, sau đó bệnh nhân mới lại thế chỗ, một nơi chẳng mấy sinh khí, đương nhiên mang vẻ âm u rõ rệt.

Anh cứ thế theo bước Chi An đi về phía trước, mỗi nghi ngại cùng nỗi thắc thỏm cứ bám riết lấy anh, nhưng cô vẫn chẳng nói gì, chỉ im lặng dẫn anh đi. Cuối cùng, lúc bọn họ dừng chân trước cửa phòng bệnh 528, anh cảm thấy bàn tay cô đang nắm tay anh lạnh toát khác thường.

“Chi An...” Không hiểu sao, sao anh đã cảm nhận được nỗi hốt hoảng của cô.

Cô cúi đầu nhìn xuống ngón chân mình, dường như đang tự tranh đấu lần cuối cùng, rồi cương quyết đẩy cửa bước vào.

Phòng bệnh trước mắt Kỉ Đình là kiểu phòng dành cho hai người mà Kỉ Đình vốn quen thuộc, có điều ở khoảng trống giữa hai giường lại kê thêm một tấm bình phong dày, đứng ở vị trí của họ hoàn toàn không thể nhìn thấy phía bên kia, giường bệnh còn lại thì bị thay thế bằng một chiếc sofa.

Nếu những thứ này còn chưa đủ khiến Kỉ Đình ngạc nhiên, thì người đang ngồi trên sofa lúc này thực sự khiến anh phải kinh ngạc một phen. Tạ Tư Niên không thèm để ý tới vẻ ngờ ngàng tột độ của Kỉ Đình, trông thấy Chi An bước vào, anh ta chỉ chậm rãi nhồm dậm, “Đến rồi à?”.

Chỉ An mím môi gật đầu không nói gì, rồi hướng về phía tấm bình phong, lớn giọng hơn chút bảo rằng, “Ông Minh, con bé đến rồi đây”.

Kỉ Đình đưa mắt liếc nhìn Chỉ An, chẳng nói một lời, chỉ nén lòng chờ đợi phản ứng bình tĩnh đợi chờ phản ứng của phía bên kia, một lúc lâu sau, phía bên kia bình phong vẫn chẳng có chút động tĩnh, đến lúc Tạ Tư Niên lộ rõ nét lo lắng trên mặt, một giọng noi mới cất lên, “Tư Niên, anh giúp tôi gọi y tá với!”. Giọng nói rất khẽ rất chậm, nhưng lời nào cũng rành rọt rõ ràng.

Tạ Tư Niên hiểu ý liền nhấn chiếc đèn ngay bên cạnh sofa, rất nhanh chóng một y tá mới ngoài ba mươi vội vã đi vào, không nói không rằng, bước thẳng ra phía sau bình phong. Bên trong vẫn không hề vang lên lời trao đổi nào, phải vài phút sau, họ mới nghe thấy tiếng giường bệnh kéo kẹt khe khẽ.

Người y tá đó bước ra báo với Tạ Tư Niên, “Vào được rồi đây, thế nhưng với tình trạng bây giờ của bà ấy, tốt nhất là không nên ở lại quá lâu”.

Tạ Tư Niên gật đầu, nhìn sang Chỉ An. Kỉ Đình cảm thấy tay mình bị Chỉ An lạng lẽ siết chặt, rồi anh bị cô lôi tuột vào phía sau tấm bình phong, Tạ Tư Niên không đi theo họ.

Sự bày biện ở phía trong tương đối đơn giản, chỉ có một giường bệnh và một chiếc tủ thấp kê ở đầu giường, rèm cửa được vén lên, ánh mặt trời buổi xế chiều rọi vào người đang ngồi tựa đầu vào giường. Đó là một khuôn mặt quắt queo đến mức không thể tưởng tượng nổi, được phủ một lớp điểm trang nhàn nhạt, từ xa trông lại, khí sắc vẫn chưa đến nỗi tàn tạ lắm, trên đầu còn đội chiếc mũ khá điệu đàng, nếu nhìn kỹ, không khó xác định ra rằng, ở dưới chiếc mũ ấy chẳng còn lại mấy tóc tai.

Chỉ An bước lên phái trước, tay cô vẫn chưa rời khỏi tay Kỉ Đình, thế nên anh cũng đành bước lên cùng cô. Người ngồi trên giường rõ ràng đã

rệu rã vô chừng, cơ hồ tư thế này đã là một công trình khó nhọc với bà ta, bà ta đang nhìn Chi An đang đứng trước giường, đến tiếng thở thoi cũng khê khàng đến mức không thể nghe thấy gì.

Bệnh tật và chết chóc đã chẳng còn là chuyện gì ghê gớm với Kì Đình, ngay từ giây phút bước vào đây, từ đôi mắt mờ đục kia, anh đã đoán được tình hình, người phụ nữ ở trên giường bệnh tên gọi Uông Minh ấy, như Kì Đình biết - có thể chính là mẹ ruột của Chi An – giờ đã bước vào giai đoạn cuối cùng của sự sống. Lớp phấn son khéo léo cũng không che giấu nổi hơi hướm chết chóc trước kỳ mê sảng. Anh đã gặp vô số bệnh nhân, trong đó không ít người đã cận kề cái chết, thế nhưng trước nay anh chưa từng trông thấy cảnh tượng nào giống như ở trước mặt, đôi môi đỏ tươi càng tôn thêm gương mặt khô héo, một thứ tương phản về thị giác mạnh mẽ đến tuyệt vọng, đây chẳng phải “hồng nhan đến độ héo tàn” đó sao? Đây đang ra phải là một cảnh đáng sợ, kỳ dị thế nhưng vẻ bình tĩnh sáng suốt của chủ nhân gương mặt ấy khiến người ta có cảm giác rằng, cho dù người trước mặt có hư nhược tới mức hít thở cũng khó khăn, cốt cách ngạo nghễ toát ra từ xương tuỷ của bà ta vẫn sẽ còn mãi.

Việc nhồm dậm và điểm trang vừa rồi dường như đã tiêu hao hết thảy sức lực của Uông Minh, lúc này bà ta chỉ tựa vào đầu giường, dăm dăm bất động nhìn Chi An, rồi đột nhiên khê mấp máy môi, mỉm cười.

Chi An cứ ngây ra nhìn gương mặt ấy, cho đến lúc người nằm trên giường cất tiếng, giọng bà nhỏ xíu tưởng chừng không thể nghe thấy được, “Con là Chi An”.

Bà ta không hỏi, chỉ lấy giọng bình tĩnh đến lạnh lẽo mà nói ra một sự thật, Chi An cũng không đáp lời, cô đứng một bên, cứng cỏi đến mức gần như vô tình. Kì Đình cảm thấy tay mình khê đau nhói, móng tay Chi An hình như đã chọc cả vào da thịt anh.

Ông Minh hoàn toàn không để ý gì, bà ta nhìn Chỉ An, nhưng cứ như đang đắm chìm trong thế giới riêng, “Con là con gái của ta, thế nhưng trước nay ta chưa từng yêu thương con”. Kỉ Đình không ngờ bà ta sẽ nói những lời thế này, anh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng đau đớn, đau đớn thay cho Chỉ An.

Giọng nói Chỉ An cũng đượm vẻ u ám, “Tốt quá, tôi cũng chưa từng coi bà là cái quái gì của tôi hết”.

Ông Minh nghe thấy lại mỉm cười, đôi môi đỏ càng thêm phần rực rỡ, “Bất kể thế nào, trông con cũng giống ta quá!”. Ánh mắt bà bắt đầu rời khỏi Chỉ An, hướng vào Kỉ Đình đang đứng ngay bên cạnh cô, hình như có đôi chút kích động.

Trước ánh nhìn chăm chăm của bà ta, Kỉ Đình hơi bối rối sau đó anh nghe thấy Chỉ An đột ngột nói một câu, “Anh ấy họ Kỉ”.

Ông Minh chẳng phản ứng gì, chút kích động ấy cũng tan dần, chỉ còn lại vẻ lạnh lẽo, bà ta cũng không nói thêm, đôi mắt bắt đầu chuyển sang trạng thái nửa khép nửa mở, cuối cùng đến cái phập phồng trên lồng ngực cũng chẳng còn thấy nữa. Chỉ An sợ hãi nhìn sang Kỉ Đình, Kỉ Đình bước tới xem xét tình hình của Ông Minh, sau đó kéo Chỉ An sang một bên, khẽ giọng bảo, “Tạm thời không sao, chỉ là yếu quá thôi... Có điều, chắc cũng chỉ được vài ngày”. Lúc nói câu cuối cùng ấy, anh có vẻ rất thận trọng, sợ rằng sẽ nhìn thấy vẻ đau đớn ở cô, thế nhưng cô ấy chỉ cúi đầu, sau đó bảo, “Chúng mình đi thôi”.

Lúc hai người bước đến chỗ bình phong, họ nghe thấy từ giường bệnh phát ra tiếng nói thì thào cực khó nghe, “Cảm ơn con...”.

Chỉ An không ngoái đầu lại, bước chân hơi chững, nhưng cuối cùng cũng vẫn cứ cùng Kỉ Đình bước ra khỏi tấm bình phong.

Tạ Tư Niên vẫn ngồi trên sofa hệt như lúc bọn họ vừa đến, không rõ ràng nghĩ ngợi gì.

“Thế nào rồi?” Anh ta hỏi Chỉ An.

“Còn thế nào được nữa”, Chỉ An mặt mũi lạnh tanh. “Đến thì đã đến rồi, em phải về đây.”

Tạ Tư Niên thở dài một tiếng, nhồm dậy tiến họ đến cửa, lúc họ mở cửa ra, vừa hay đụng phải một đám người lao xao lố nhố. Kỉ Đình nhận ra người dẫn đầu chính là Chủ nhiệm khoa gan phổi, ở bên cạnh ông chính là phó viện trưởng Triệu, đằng sau còn có vài ba người hình như là bác sĩ điều trị chính và y tá trưởng, bọn họ đều vây quanh một người đàn ông trẻ tuổi đang bước vào. Người đàn ông đó mới ngoài ba mươi, đeo kính, mặc một chiếc sơ mi trắng tinh không vướng chút bụi bặm, trông vừa nho nhã vừa cao sang, đằng sau anh ta còn có một ông trung niên vận cả bộ complet, trên tay ôm một bó hoa bách hợp.

Kỉ Đình không quen người này, nhưng nhìn thái độ cẩn thận mang chút xun xoe của Phó Viện trưởng Triệu và đám bác sĩ, y sĩ khoa gan phổi, không khó đoán ra người này vai vế không nhỏ. Anh chàng đó chạm mặt với ba người bọn họ, liền mỉm cười rất thoải mái, “Cố tiểu thư ở đây đây à? Lại còn cả thầy Tạ nữa, xem ra tôi đến không đúng lúc rồi, hy vọng không làm phiền các vị tâm sự thân tình”. Nụ cười của anh ta ung dung, đáng bộ, cử chỉ toát lên vẻ được học hành tử tế và cả nét ưu nhã không phô trương. Tạ Tư Niên nhìn người vừa đến, chẳng biểu lộ gì, còn trên gương mặt Chỉ An lại mang vẻ cười cợt khinh bỉ.

“Có việc gì khiến Lục tiên sinh phải “rông” đến nhà “tôm” thế này?”

Người đàn ông được Chỉ An kêu bằng “Lục tiên sinh” đưa mắt nhìn người ôm hoa đứng phía sau rồi bảo, “Nói gì thì nói, Uông nữ sĩ là bạn cũ

của ba tôi, giờ đây ba tôi không còn nữa, Uông nữ sĩ đột ngột mắc bệnh hiểm nghèo, tôi đến thăm hỏi cũng là việc nên làm”.

Tạ Tư Niên cười nhạt, “Bà ấy sống chẳng được bao lâu nữa đâu, anh việc gì phải giả vờ giả vịt thế?”.

Người đàn ông họ Lục tỏ vẻ kinh ngạc, giọng nói thể hiện rõ sự thành tâm, Hôm nay tôi đến đây, thực lòng muốn thăm Uông nữ sĩ, nếu như không tiện, tôi không làm phiền nữa vậy, chỉ mang đến tấm lòng của nhà họ Lục chúng tôi là được rồi, chắc Uông nữ sĩ sẽ không quở trách hậu bối chúng tôi không biết cư xử”. Anh ta nói xong, người đàn ông ở đằng sau hiểu ý liền đưa bó hoa vào tay cô y tá trực đứng phía cuối đoàn, cô ta liền chạy vụt đi, kiểm về ngay một lọ hoa, rồi cắm bó bách hợp vào lọ, xăm xăm mang vào phòng bệnh.

Lúc cô y tá đó đi ngang Tạ Tư Niên, anh ta liền chặn ngay cô lại, “Không cần, bà ấy đang đau ốm, hương hoa nồng qua không tốt cho sức khoẻ của bà ấy đâu. Ý tốt của anh chúng tôi xin ghi nhận, nhưng phiền anh về cho”.

Cô y tá không đi tiếp nữa, ngoái đầu xem ý tứ gã đàn ông kia, anh ta không tỏ vẻ tức giận, chỉ thở dài một hơi, “Thế thì tiếc thật đây, tôi vẫn nhớ có lần ba tôi nói rằng, Uông nữ sĩ bấy giờ chỉ yêu thích hoa bách hợp cánh đốm, bao nhiêu kẻ si tình chỉ hận một nỗi không rải hoa được đầy phòng ngủ của bà, không ngờ giờ hoa vẫn nở rộ, mà người thì...”.

Tạ Tư Niên chau mày, nhưng dường như lý trí đã nhắc nhở anh ta phải kiềm chế.

Gã kia thấy anh ta không nói năng gì, liền tiếp tục, “Có điều, tôi rất khâm phục thầy Tạ đây, nghe nói từ hồi bị bệnh đến giờ, Uông nữ sĩ không chịu nhìn mặt anh, thế mà anh vẫn kiên trì túc trực bên giường bệnh, đúng là quý hoá vô cùng, có được người tri kỷ như anh đây, Uông nữ sĩ cả đời

này chắc không có gì phải hối tiếc, càng không uổng phí ngày xưa bà đã đổ biết bao nhiêu tiền bạc cùng tâm huyết vào bồi dưỡng cho anh”. Gã nhìn Tạ Tư Niên, trong mắt thể hiện rõ thâm ý, sau đó, không đợi Tạ Tư Niên mở miệng, đã chuyển ngoặt ngay, “Có điều tiện đây tôi cũng muốn nói rõ một chuyện nhỏ thế này. Luật sư Tôn...”.

Người đàn ông vận âu phục ở phía sau gã lập tức tiến lên một bước, rút từ trong túi công văn ra một xấp tài liệu, “Là thế này, Lục lão tiên sinh lúc sinh thời đã từng tặng cho Ông nữ sĩ một phòng tranh, thế nhưng, sau khi tiên sinh qua đời, chúng tôi phát hiện ra thủ tục trao tặng có chút vấn đề, có nghĩa là, phòng tranh này tính đến nay vẫn thuộc quyền sở hữu của nhà họ Lục. Nhưng xét đến quan hệ khăng khít giữa Ông nữ sĩ và nhà họ Lục, chúng tôi không thay đổi quyền kinh doanh của bà đối với phòng tranh, tất cả lợi nhuận của phòng tranh thu được đều thuộc về Ông nữ sĩ, thế nhưng, giờ đây Ông nữ sĩ bệnh tình trầm trọng, chúng tôi bắt buộc phải nói rõ cho các vị cùng biết, nếu như chẳng may, Ông nữ sĩ từ trần, Lục gia sẽ thu hồi toàn bộ quyền hạn đối với phòng tranh. Nếu người thừa kế của Ông nữ sĩ có bất cứ ý kiến nào khác, hoàn toàn có thể đến gặp văn phòng luật sư của chúng tôi, chúng tôi sẽ giải thích đầy đủ”.

Tạ Tư Niên diên tiết quá phá lên cười, “Lục gia các người tài lực hùng hậu, tất nhiên nói thế nào chả được. Người chết rồi mọi sự hoá không, đã đến nước này, có gì đáng để bàn cãi nữa chứ?”

“Nếu chúng ta có thể đạt được thoả thuận về việc này thì quả là quá tốt, có điều tôi cảm thấy bắt buộc phải hỏi ý kiến của Cố tiểu thư.” Người đàn ông kia nói vẻ khách khí.

Chi An kéo tay Kỉ Đình bước lên phía trước, “các người muốn làm thế nào thì làm, chẳng dính dáng gì đến tôi hết”.

Lúc đi ngang qua gã đàn ông kia, thốt nhiên cô nở một nụ cười rạng rỡ vô ngần, “À, phải rồi, suýt nữa thì quên, Lục Sinh à, đã có ai nói với anh

rằng, anh là một thằng biến thái từ đầu đến chân chưa?”.

Giọng của cô không to không nhỏ, vừa để tất cả mọi người xung quanh nghe không sót chữ nào. Luật sư Tôn đứng sau lưng gã mặt thoắt biến sắc, “Cố tiểu thư, cô phải nghĩ đến hậu quả của những lời thế này chứ!”.

Mắt Lục Sinh thoáng một vẻ kỳ lạ, nhưng vẫn ngẩng đầu lên ngăn luật sư Tôn lại, gã cũng nở nụ cười đáp lại Chỉ An, “Xưa nay tôi không so đo với chị em bao giờ, nhất là các cô gái xinh đẹp cá tính. Cố tiểu thư cũng xinh đẹp mê hồn hết như lệnh đường năm xưa vậy, nhưng mong là cô sẽ may mắn hơn bà ấy”.

Lúc này, Kì Đình vẫn mặc áo blouse trắng như lúc đi làm, trước vẻ nghi ngờ soi mói của Phó Viện trưởng Triệu, anh ngượng ngùng cùng Chỉ An rời bước. Trên đường, anh cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói với Chỉ An, thế nhưng tâm tư ngổn ngang quá đỗi, anh cứ lặng lẽ dán mắt vào vẻ lạnh lẽo như băng của cô, anh hiểu rõ một điều, giờ không phải lúc thích hợp để nói về chuyện của hai người họ.

Chỉ An đi cùng anh đến cửa phòng khám, bảo rằng, “Anh về đi làm đi, em còn có chút việc”.

“Em đi đâu? Anh phải làm thế nào để tìm được em?” Kì Đình cuống cả lên, anh sợ rằng, giống như hồi trước, chỉ cần quay người đi thôi, anh sẽ chỉ còn trơ lại một mình.

“Em tìm anh thì dễ hơn đấy.” Cô buông tay anh ra.

Kì Đình có đôi chút thất vọng, thế nhưng do quá rành tính khí của Chỉ An, anh cũng chẳng nói thêm điều gì. Thấy Kì Đình vẫn đứng tần ngần một chỗ, Chỉ An bèn nói xẵng, “Anh còn đứng đây làm gì thế?”

Kì Đình mỉm cười, “Anh nhìn em đi thôi, bản khoản không biết em có ngoái lại nhìn anh lấy một lần không”.

Chỉ An cúi mặt, không rõ nghĩ ngợi thế nào, Kỉ Đình còn đang lúng túng không biết có nên bước lên trước không thì cô đã tiến lên vài bước, hai tay vít lấy cổ anh, anh cảm thấy làn môi cô áp tới, hôn anh chẳng chút ngại ngùng, lúc đôi má họ áp vào nhau, anh cảm thấy khoé mắt cô ươn ướt.

Lúc quay trở về phòng khám, anh cảm nhận được những ánh mắt soi mói của đồng nghiệp, đến cả thầy Viên cũng nói mát, “Anh chàng này bình thường trông tầm ngấm tầm ngấm, không ngờ lại đào hoa thế, có cô bạn gái xinh như hoa vậy, thảo nào hết lượt bác sĩ, y tá của bệnh viện này chẳng người nào lọt được vào mắt”.

Chưa được mấy ngày, Kỉ Đình bắt đầu nhận ra rằng, không lưu lại địa chỉ liên lạc của Chỉ An quả là việc cực kỳ ngu xuẩn. Anh thực sự tin rằng cô sẽ lại đến tìm anh, thế nhưng anh vẫn cứ trải qua từng ngày trong đợi chờ và hụt hẫng, mỗi lúc nhìn thấy bóng dáng dong dong, mong manh nào đó trong bệnh viện, anh đều thoát nhiên vui sướng, liền sau đó là cảm giác thất vọng nã nề.

Anh luôn nhớ lại buổi đêm hôm ấy trên đỉnh núi, trong đời mình, đó là lần đầu tiên anh nếm trải khoái lạc tột đỉnh, nỗi khoái lạc chia sẻ cùng người anh vẫn hằng ôm ấp trong mộng. Khi đi vào trong cơ thể Chỉ An, anh mới cảm thấy bản thân mình trọn vẹn. Cuối cùng anh cũng có được điều thầm kín và bí mật nhất, riêng tư nhất giữa anh và người anh yêu.

Thế như, cô không đến tìm anh, đến cả người ở Tạ Ngạn cũng bảo là, cô đã xin nghỉ dài.

Sau khi chia tay với cô ở cổng bệnh viện một tuần, anh nhận được tin về cái chết của bệnh nhân ở phòng 528 khoa Gan phổi. nghe y tá trực bên ấy nói lại, cả quá trình ra đi của bà ta khá bình lặng, không hề có giằng xé quấy đạp lúc lâm chung, cũng không có tiếng gào khóc thê thiết của người nhà, chỉ có một người đàn ông tự xưng là bạn của bà ta đứng ra đưa tiễn, có điều từ đầu đến cuối, người đàn ông ấy không nhìn trực tiếp vào di thể lấy

một lần, toàn bộ mọi việc đều uỷ thác cho nhân viên bệnh viện và nhà tang lễ thay mặt giải quyết, chỉ đến lúc cuối cùng mới đứng ra nhận tro cốt.

Kỉ Đình biết người đàn ông ấy là ai, anh không ưa gì tạ Tư Niên, thế nhưng giờ phút này đây, anh lại đồng cảm với người đàn ông đó.

Anh vẫn nhớ câu nói mà Chỉ An thốt ra trước giường bệnh của Ưông Minh trước lúc bà lâm chung, anh nhớ đến dáng vẻ đôi khi thảng thốt của người cha thành tích lẫy lừng trong giới học thuật của anh, có những câu trả lời rõ ràng đến thế, nhưng anh không muốn truy đến cùng làm gì, người cũng đã ra đi rồi, tất cả những yêu hận quá vãng cũng nên theo đó mà hoá thành tro bụi. Đương nhiên, anh cũng không có ý định hở chuyện này ra với bất cứ ai, việc gì phải khơi lại những vết thương năm cũ, những việc của lớp người đi trước anh không có quyền tra hỏi, anh chỉ muốn được sống yên ổn bên Chỉ An mà thôi.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hạnh Phúc Mong Manh

Vậy nên, ngay hôm biết tin về cái chết của Uông Minh, ngay sau giờ làm việc, anh đã tìm đến địa chỉ lần trước Lục Lộ đưa cho anh, anh cứ loay hoay đi lại một hồi bên ngoài sân, căn nhà phía trong cửa đóng then cài im im, chẳng hề có động tĩnh gì. Đến lúc màn đêm dần buông xuống, anh đành chán nản quay về, chẳng thể nào chống đỡ cho nổi nỗi lòng mõi mệt vô chừng. Lúc rút chìa khóa mở cửa, anh lại ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc, ngoái đầu lại, anh trông thấy ở đằng kia lối đi có một đốm sáng hơi đỏ.

Đốm lửa nhỏ ấy đang tiến về phía anh, bàn tay đang nắm chặt chìa khóa của anh bỗng sưng lại.

“Em không có chỗ nào để ở cả”, cô nói.

...

Lúc Kì Đình tỉnh lại đã là nửa đêm, anh giơ tay sờ rầm cái đồng hồ ở đầu giường, ánh sáng mờ mờ ở mặt đồng hồ hiển thị hai giờ mười lăm phút, trải qua một chập quẩn quýt xác thịt điên cuồng, anh cứ ngỡ mình sẽ ngủ được sâu. Trên chiếc giường đơn chật hẹp, người nằm bên cạnh anh vẫn còn đó, chiếc chăn xộc xệch quẩn lấy nửa người cô, cô nằm cuộn tròn hệt như một con tôm nhỏ, một cô gái có tính cách bướng bỉnh mạnh bạo là vậy, thế mà lúc ngủ lại có cái tư thế chẳng an toàn chút nào. Kì Đình rón rén đưa tay nhặt mấy món quần áo vứt lung tung ở đầu giường và trên sàn,

chỉ sợ làm Chỉ An thức giấc, xong việc anh vẫn không ngủ được, đành mở mắt thao láo, lặng lẽ lắng nghe tiếng thở đều đặn của cô trong bóng tối, hóa ra cô gái lúc điên cuồng thì hoang dã như con thú nhỏ này cũng biết mệt mỏi, tiếng tích tắc phát ra từ đồng hồ cũng hòa nhịp với tiếng thở của cô, anh cảm thấy mình chưa bao giờ được bình thản như lúc này, trong lòng dâng lên một cảm giác đủ đầy viên mãn, khẽ cựa mình, nỗi hạnh phúc ấy lại ứa lên tràn trề.

Chiếc giường hẹp quá, cô trở mình, chân đề lên đùi anh, làn da hơi lành lạnh của họ áp vào nhau, dần dà trở nên ấm áp, anh nhớ đến thân hình trần trụi dưới lớp chăn của cô, chính đôi chân này, một lúc trước đây thôi còn ép chặt vào eo anh, căng tràn, thon thả, mịn màng, lấm tấm những giọt mồ hôi nho nhỏ, cứ như vương lụa lấp lánh sáng. Anh bất giác cắn chặt môi.

Cô vẫn chưa tỉnh giấc, khe khẽ xoay người, dường như đang cố tìm kiếm dáng nằm phù hợp nhất, tay cũng giơ lên, rơi tồm vào chỗ khó chịu của anh, anh chau mày, khẽ khàng gỡ bàn tay bướng bỉnh của cô, cô gạt tay anh ra, cứ thế ôm chặt lấy chỗ đó, anh hít một hơi, “Đừng...”. Sau đó, anh nghe thấy cô vùi mặt vào chăn, cười khúc khích, “Đừng gì cơ?”.

Đáng lẽ anh phải biết rằng từ nhỏ cô đã không phải là một đứa trẻ ngoan ngoãn gì cho cam, “Đừng như thế...”, anh cắn tai cô nói.

“Cũng được.” Lần này cô ngoan ngoãn buông tay ra, trong giọng nói cũng không thấy vẻ tiếc rẻ nữa. Anh lại càng khó chịu, đành nắm lấy tay cô, “Đừng đi nhé!”.

Cô ra vẻ tức giận, “Lúc thì đừng thế này, lúc lại đừng thế khác, rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

Anh sợ run người, mặt đỏ bừng, vội che miệng cô lại, sớm muộn gì cô cũng giày vò anh đến chết mất thôi.

Anh chẳng còn nhớ sau đó hai người có bao nhiêu đêm như thế nữa, chỉ cần ở cạnh nhau là mây mưa quấn quýt, tựa hồ khát khao những tiếp xúc mãnh liệt của xác thịt đã len lỏi vào cả linh hồn của hai người.

Khoảng thời gian ấy, những lúc đi làm, dưới mắt anh thường nổi rõ quầng đen, Mạc Úc Hoa cười bảo, “Gan vốn là thứ quan trọng bậc nhất đấy, đồng chí Kì Đình ạ, nghỉ ngơi chút đi”. Úc Hoa ở cùng khu tập thể với anh, cô cũng đã gặp Chỉ An. Kì Đình thấy vô cùng ngại ngùng, có lúc anh nghĩ bụng, cứ tiếp tục thế này thì đúng là không ổn, họ còn có cả một quãng đời về sau, việc gì phải vội vàng trong chốc lát. Thế nhưng, cứ mỗi lần ở bên cô, thứ dục vọng quen thuộc ấy lại trỗi dậy, anh nghĩ, có lẽ cô đúng là yêu tinh thật, giống như con hồ ly giữa đêm mưa rơi, trăng sáng sao thừa, len vào trong giấc mộng của kẻ thứ sinh, làm anh không muốn tỉnh giấc nữa.

Sau một khoảng thời gian chung sống với nhau, dần dà anh cũng nắm được giờ giấc của cô, mỗi tuần cố định ba buổi chiều đến chỗ thầy học vẽ, tối tối, trừ thứ Ba và thứ Năm, từ chín giờ đêm đến hai giờ sáng làm thêm ở Tủ Ngạn, về cơ bản là ngày ở nhà đêm ra ngoài. Kì Đình đã quen với tình trạng dở thức dở ngủ chờ cô về, sau đó nhón chân nhón tay rời khỏi cô lúc sáng sớm.

Thói nghiện thuốc của Chỉ An khá nặng, Kì Đình khuyên nhủ bao lần, vẫn không thuyết phục nổi, đành mặc kệ cô, mỗi lần quấn lấy nhau xong, cô đều tựa vào đầu giường hút thuốc, có lúc anh ho hắng mấy tiếng, cô mới dừng lại, không tắt hẳn mà để thuốc dở cháy đến hết trong gạt tàn. Trong cơn mơ của Kì Đình luôn phảng phất mùi vị khói thuốc, như vậy cũng tốt, mùi hương này chí ít cũng chứng tỏ cô đang ở bên anh.

Chiều thứ Năm, Kì Đình được nghỉ, giờ này bình thường Chỉ An vẫn ở nhà thầy giáo, anh quay về chỗ ở, mở cửa đi vào, liền ngửi thấy mùi dầu xả quen thuộc, hóa ra Chỉ An ở nhà, tiết trời cực kỳ nóng nữa, cô lột thỏm trong chiếc áo phông của anh ngủ ngon lành trên giường.

Trên chiếc giá vẽ dựng ở bên cạnh giường có kẹp một bức sơn dầu vừa mới xong một nửa, anh ngấm nhìn, là chân dung một người đàn ông trung niên anh chưa gặp bao giờ, mặt mũi cũng mới được phác sơ qua, bên cạnh giá vẽ bừa bộn nào màu, nào bút, có thể tưởng tượng ra được, nhất định là cô nàng đang vẽ dở, không biết vì nguyên cớ gì lại dừng lại, nhất quyết vùi mình vào giấc mộng.

Kỉ Đình rón rén rút chìa khóa, ngồi xuống mép giường, trán cô rịn mồ hôi, mấy sợi tóc mây bết vào mi mắt đang nhắm nghiền, khẽ rung rẩy theo từng nhịp thở. Anh đưa tay ra, khẽ khàng gạt mấy sợi tóc, sau đó im lặng ngấm nhìn cô, không hiểu sao, anh thốt nhiên nhớ lại hồi còn nhỏ, cũng trong tiết trời nóng như nung này, bà mẹ dạy Văn học cổ điển ở đại học của anh đã bắt anh đọc thuộc từng câu từng chữ trong cuốn Tuyển tập Tống từ giữa thư phòng. Anh rất thích những bài từ của Vi Trang, tuy có nhiều chỗ chưa hiểu cho lắm, nhưng đọc lên thấy êm ái, thú vị, song mẹ anh lại bảo, “Từ của Vi Trang đúng là tình tứ vấn vít thật đấy, nhưng kết thúc lại thường là lời lẽ quyết tuyệt, con trai mà thích từ của người này, chung quy không phải có phúc, tốt hơn là nên đọc những bài kiểu như Túy lý đào đăng khán kiếm của Tân Giá Hiên, nam nhi phải thế chứ”. Nhưng anh thì vẫn cứ thích chút quyết tuyệt ấy. Để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho anh chính là bài Nữ quán tử, “Đêm qua mộng thấy nàng bên gối, hàn ôn riu rít hồi lâu. Vẫn như xưa, vẻ yêu kiều duyên dáng, rủ hàng mi. Ngượng ngùng mà nửa phần vui sướng, lưu luyến chẳng muốn rời. Sự tình biết là mộng寐, sao buồn bã khôn nguôi”. Không hiểu vì cớ gì, đọc hết câu cuối, tim anh đột nhiên thắt lại, cả bài quán quýt, êm đềm như thế, chỉ vì một câu thêm vào như vậy thôi, thoát đã trở nên thê lương.

Chi An đang cuộn mình ngủ tựa hồ cũng cảm nhận được cái xung động bỗng dưng dội lên trong anh, cô cựa mình, mở choàng mắt, nhìn thấy anh đang chăm chăm nhìn cô. Cô bật cười, “Đồ ngốc ạ, nhìn em làm gì thế?”.

Kỉ Đình cũng cười, nắm chặt lấy cánh tay cô đang xoắn ra một bên, bảo rằng, “Lúc nãy anh về, trông thấy em đang ngủ, mới nghĩ bụng, nếu ngày ngày đi làm về đều được nhìn thấy em như thế này thì tốt biết mấy. Có điều anh sợ lắm..”.

“Sợ gì cơ? Cái anh chàng ngốc nghếch này!” Cô trở mình ngồi dậy, cười uể oải nhìn anh.

“Sợ là thời gian chúng mình ở bên nhau đã được định đoạt ngắn dài, giờ mỗi ngày đều được nhìn thấy em, hạnh phúc biết chừng nào, nhưng như thế liệu có phải đã tiêu xài hết thời gian trong cả kiếp này rồi không?”

Chi An bật cười, rồi giả vờ nghiêm mặt hỏi, “Thế anh muốn chia đều khoảng thời gian này thành mỗi ngày một chút, hay muốn gom lại dùng hết một lượt luôn?”.

Anh nghĩ ngợi một lát, “Anh mong là có thể kéo nó ra thành vô tận”.

Chi An lắc đầu bước xuống giường, “Đúng là tham lam quá!”.

“Em thì sao?” Anh bước theo cô đến trước giá vẽ, ngắm nhìn cô nhạt đồ vẽ lên, cổ kiết hỏi.

“Em ấy à?” Chi An làm ra vẻ nghĩ ngợi, rồi cười bảo, “Em đâu có ngốc như anh, chuyện này đâu có giống như việc nặn kem đánh răng, nặn ra một chút là mất thêm một chút. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu anh sợ dùng hết, thế thì bây giờ phải tiết kiệm mới được, anh đi theo em làm gì thế?”.

“Anh xem em vẽ gì thôi.” Anh thấy mình cũng hơi ngốc thật, đành phải chuyển ngay chủ đề.

“Tranh tự họa của một nhân vật lắm tiền mà yêu thích bản thân.” Cô cúi đầu pha màu. Thình thoảng, cô cũng nhận ở chỗ thầy giáo vẽ vài tác phẩm đặt hàng nào đấy, vừa được luyện tay bút, lại có thể tăng thêm thu nhập.

“Không cần người ta ngồi ngay trước mặt em à?” Kì Đình nhìn bức tranh, hỏi.

“Bình thường thì cũng cần đấy, nhưng cũng có những ngoại lệ, ví dụ như người này, bảo là người thật không bằng một cái ảnh bán thân, thêm chút trừu tượng, chút đặc biệt nữa, hình dong tuy khác nhưng thần thái vẫn giống, ha ha, cũng hay ra phết. Em cũng không thích vẽ nhìn vào mẫu đâu, đặc biệt là mấy người mẫu nude chuyên nghiệp, cứ coi đồ ra là ngồi nguyên một chỗ, cứng quèo, thà nhìn tượng thạch cao còn hơn, mà giá thì đắt gớm, tìm cũng chẳng dễ chút nào”, Chỉ An nói.

Kì Đình chăm chú nhìn động tác trên tay cô, buột miệng nói, “Anh có thể làm người mẫu cho em vẽ mà, em vẽ anh đi”.

Chỉ An nhìn anh chăm chú, đầy lạ lẫm, không nín được cười, hỏi rằng, “Người mẫu nude phải hy sinh thân mình vì nghệ thuật, cần coi là coi tuốt, anh làm được không?”.

Quả nhiên anh đỏ bừng mặt, không hó hé gì, cô cũng không thèm để ý đến anh nữa, một lúc lâu sau, chừng cô đã quên bằng những lời vừa nói, anh mới rầu rĩ thốt ra một câu, “Nếu chỉ có một mình em vẽ thôi thì cũng được mà”.

Chỉ An sững lại mất nửa giây, rồi bắt đầu cười gập cả bụng.

Hoàng hôn ngày mùa hạ, tiết trời thoát đổi thay, vài tiếng sấm đi đùng vừa vọng tới, khoảng trời ngoài khung cửa đã tối sầm, không khí đột nhiên bí bức oi nồng lạ lùng, lại sắp mưa. Chỉ An bật đèn lên, trong không gian đóng kín, cả người vẽ lẫn người được vẽ đều thấy rất nóng nực.

“Anh cứ nhìn em mãi làm gì thế? Có người mẫu nào như anh không hả?” Cô càu nhàu, thể hiện vẻ bất mãn. Kì Đình cười cười, Chỉ An từ nhỏ đến lớn đều như vậy, những lúc muốn chuyên tâm mà chẳng được thì sẽ cáu kỉnh ngay.

Cô vẫn đang mặc chiếc áo phong màu trắng của anh, chiếc áo rộng thùng thình, che quá mỏng nhưng vẫn chưa tới đầu gối, cô đứng sau giá vẽ, bị che từ cổ trở xuống, chỉ còn chừa lại đôi chân, nuột nà và thẳng tắp.

Anh bỗng ngậy người, không ngờ lại nghe thấy Chi An đặt bút đánh cạch xuống bảng pha màu, vẽ bực bội, “Không ổn rồi, em không vẽ nữa đâu...”.

“Lại sao thế?” Chẳng mấy khi thấy cô nhõng nhẽo, trẻ con thế này, trong lòng anh thắc thỏm vui mừng.

“Bảo anh đừng có cựa quậy thì đừng có cựa quậy, anh thế này làm sao em vẽ được?”

“Anh có cựa quậy đâu.” Trong giọng của anh có vài phần oan ức.

“Anh còn dám nói không cựa quậy nữa à?” Cô nhướn mày lên.

Cuối cùng anh cũng hiểu, cúi đầu cười cười, “Chỉ An, em qua đây được không?”.

Cô cười khẩy, “Việc gì em phải qua”. Anh không đáp, chỉ nhìn cô mỉm cười rạng rỡ. Sau cùng cô vẫn tới bên anh, hết như một con mèo ngoan ngoãn. Đến lúc lời lẽ đều đã ú ớ lộn xộn, cô hỏi anh, “Không sợ lại tiêu xài hết hạnh phúc trước thời hạn hay sao?”. Anh chỉ cười, nghe tiếng sấm tới, đến hơi thở cũng như tắc trong lồng ngực, vậy nên có quá nhiều thứ chưa gọi được tên cứ chất chồng bối rối, vội vã kiếm một nơi buông xả.

“Anh...” Lời anh vừa thốt ra khỏi miệng liền bị tiếng chuông điện thoại thô bạo cắt ngang, cô ngồi trên người anh, nhanh tay chộp lấy cái điện thoại ở đầu giường.

“Ai đấy?... Mặc kệ đi em...” Anh nói.

Hơn nửa tiếng sau, đèn đóm lại sáng trưng như thường, mồ hôi của họ đã kịp tạnh ráo trong vòng tay nhau, Chỉ An phản ứng trước tiên, cô nhồm dậ khỏi người anh, ngồi bên cạnh anh, về hơi thần thờ, rồi một mình bước vào gian phòng tắm bé tí.

Kỉ Đình lúc bấy giờ mới với lấy điện thoại, xem nhật ký cuộc gọi ban nãy, anh thốt nhiên bật cười, hóa ra là Lưu Lý Lâm, anh chàng ấy sau khi tốt nghiệp rất chịu khó làm ăn, có điều vẫn cái thói chẳng công chuyện gì cũng gọi điện trêu chọc anh. Anh đặt điện thoại xuống, đi ra cạnh buồng tắm, đẩy cánh cửa đang khép hờ, Chỉ An cả người ướt rượt đứng dưới vòi hoa sen, anh đứng nhìn cô qua làn nước, cảm giác như cả nét cười cũng đang dập dềnh trên những tia nước vậy.

“Em sợ à?”

“Ai bảo em sợ?”

Anh đã quen với kiểu lúc nào cũng tỏ ra cứng cỏi của cô, liền hỏi, “Lưu Lý Lâm nói gì thế?”.

“Lưu Lý Lâm á? Anh ta có nói gì đâu, a lô mấy cái là cúp máy luôn”. Cô quay người lại, “Anh ta tìm anh, không phải là định mang đến cho anh vài bất ngờ thú vị đấy chứ?”.

Đã mấy năm rồi, vậy mà khi cô nhắc lại chuyện đó, Kỉ Đình vẫn thấy xấu hổ quá thể, nhớ lại trò trêu ghẹo của cô với anh lúc ấy, dường như anh vẫn thấy tim mình đập rộn chẳng yên.

“Nghĩ ngợi gì thế?” Những giọt nước trên người cô cứ bắn lia lịa lên người anh, anh nhất quyết bước đến bên cạnh cô, “Anh đang nghĩ là, vì sao từ nhỏ đến giờ em cứ bắt nạt anh mãi thế?”.

Cô cười khúc khích, “Anh thử nói xem sao?”.

“Là bởi vì xưa nay anh chẳng có cách nào đối phó lại được với em hết.”

Thứ sáu là phiên nghỉ của Mạc Úc Hoa, buổi sáng hôm ấy, Kì Đình bận rộn không ngơi được lúc nào. Gần đến giờ nghỉ trưa, điện thoại reo lên, là mẹ anh gọi đến. Bình thường, cứ đều đặn thứ sáu hằng tuần, Từ Thục Vân và chồng sẽ cùng gọi điện cho cậu quý tử, nếu không có việc gì gấp gáp, rất hiếm khi họ gọi điện vào giờ làm việc. Kì Đình nhận điện thoại với vẻ hồ hoặc, Từ Thục Vân nói, khoa cử bà đến một trường đại học ở thành phố G để tổ chức một cuộc hội nghị học thuật, nhân tiện qua thăm con trai luôn, vừa hay Chi Di cũng muốn đến thăm anh, được bố mẹ đồng ý nên cô cũng cùng đến đây luôn.

Kì Đình thấy tim mình đập loạn xạ, vội vã hỏi mẹ đi chuyển xe mấy giờ để anh còn đi đón. Ai ngờ mẹ anh bảo, bây giờ đang gọi điện từ bến xe thành phố G rồi, anh không cần phải qua đón, mẹ anh cùng Chi Di bắt xe chạy thẳng đến chỗ ở của anh là được.

Kì Đình gác điện thoại, trong bụng thầm kêu khổ, hôm qua Chi An làm ca đêm, theo thói quen của cô, giờ này chắc vẫn đang ngủ khi ở chỗ anh. Mấy ngày hôm nay anh cứ băn khoăn nghĩ ngợi không biết phải nói chuyện của anh và Chi An ra sao với bố mẹ, nói tóm lại, bất kể thái độ của họ thế nào, anh vẫn quyết định sẽ ở bên Chi An, thế nhưng, anh vẫn hy vọng sẽ có được lời chúc phúc của tất cả mọi người mà không phải làm tổn thương đến bất kỳ ai. Nếu mẹ anh và Chi Di cứ đường đột thế này mà đụng mặt Chi An, không những Chi Di nhất thời khó lòng chấp nhận được, mà anh e rằng bố mẹ cũng sẽ có thành kiến với Chi An, đến lúc ấy sự tình khó mà thu xếp cho ổn, đó không phải là cái kết quả anh muốn nhìn thấy.

Anh không nghĩ ngợi thêm nữa, thử tính toán thời gian, ít nhất khoảng hai mươi phút nữa mẹ anh và Chi Di mới tới chỗ ở của anh, khoảng thời gian này hoàn toàn đủ để anh và Chi An có sự chuẩn bị.

Anh vội vã chào tạm biệt đồng nghiệp rồi chạy biến ra ngoài, lúc mở cửa bước vào phòng mình, anh ngạc nhiên khi thấy Chi An đã thức dậy, đang chăm chú sơn phết lên bức tranh hôm qua còn chưa vẽ xong, nhìn thấy anh về, cô hơi ngỡ ngàng, liền cười bảo, “Anh qua mà xem này!”.

Anh thở phào một hơi, vẫn về kịp trước mẹ và Chi Di. Anh bước lại, khẽ khàng đặt chiếc bút vẽ trong tay Chi An xuống, “Chi An à, mẹ anh với Chi Di sắp đến đây...”.

Vẻ mặt của cô không hề thay đổi, dường như cũng chẳng kinh ngạc chút nào, có điều nét cười trên mặt đã từ từ tắt lạng, “Thế à?. Cô vô thức cúi đầu xuống, nhặt nhanh mấy thứ linh tinh.

“Anh nói đi, anh muốn em phải làm thế nào?”

“Thế này đi, anh có một đồng nghiệp nữ tên là Mạc Úc Hoa, em gặp rồi đấy, ở ngay dưới nhà thôi, hôm nay cô ấy được nghỉ, chắc là đang ở nhà, em cứ qua đây một lúc đã, có một số việc, anh phải giải thích trước với mẹ anh và Chi Di thì tốt hơn.”

Cô bắt đầu xếp lại giá vẽ, trên mặt không mấy may tỏ chút thái độ gì, nghe anh nói, cô cũng chỉ một mực im lặng. Anh thấy không yên tâm, liền lắc mạnh tay cô, “Họ chưa hề chuẩn bị tâm lý về việc của anh và em, anh chỉ không muốn làm hỏng mọi chuyện, em đợi anh nhé, một tẹo thôi, anh giải thích rõ ràng với họ xong rồi qua tìm em ngay. Chi An à...”.

Như thế cảm nhận được nỗi âu lo của anh, Chi An ngược mặt lên, nhoèn cười rạng rỡ, nhún vai, “Không sao đâu mà”.

Cô vốn là người quen nay đây mai đó, lại không có cái kiểu bày bừa nhiều đồ dùng vật dụng cá nhân ở chỗ người khác, sống ở chỗ anh một thời gian rồi, ngoài ít quần áo thay ra mặc vào, còn lại chẳng có đồ gì mấy. Thu dọn các món đồ vẽ xong xuôi, Kì Đình bèn lôi cô xuống gõ cửa phòng Mạc Úc Hoa.

Chỗ ở của Mạc Úc Hoa cũng giản dị hệt như con người cô vậy, lúc mở cửa ra, trên tay cô vẫn đang cầm khư khư một cuốn sách chuyên ngành. Nghe Kỉ Đình giải thích mọi chuyện xong, cô cũng chỉ gật đầu, không hỏi thêm câu nào nữa.

Kỉ Đình cười cười nhìn Mạc Úc Hoa, vẻ biết ơn, trên mặt Chỉ An này giờ lại chỉ mang vẻ lãnh đạm.

“Anh vẫn chưa đi hay sao?” Khóe miệng cô khẽ nhếch lên.

“Chỉ An, em đừng có đi đâu đấy, cứ ở đây chờ anh một chút được không?”

“Hừ!” Cô bắt đầu khó chịu, “Cứ lẳng nhăng mãi thôi, anh mau về đi!”.

“Không được, em phải nhận lời với anh cơ.” Anh hệt như một đứa trẻ bướng bỉnh, cố tìm kiếm một lời đáp khiến mình được yên lòng.

“Được...” Cô vội vã gật đầu, rồi đẩy anh ra ngoài cửa. Lúc này anh mới yên tâm, tính cách Chỉ An tuy khó dò, nhưng cô đã nhận lời việc gì thì thường không bao giờ nuốt lời.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Đợi Chờ Khắc Khoải Khôn Ngươi

Khi Đình đi rồi, Mạc Úc Hoa mời Chi An ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng, rồi rót cho cô một cốc nước, còn bản thân Úc Hoa thì ngồi xuống mép giường, tiếp tục vùi đầu vào cuốn sách trên tay.

Một lúc sau, Mạc Úc Hoa nghe thấy cô gái xinh đẹp ấy cất lời hỏi, “Tôi hút thuốc, không phiền chị chứ?”. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi bảo, “Chị cứ tự nhiên”.

Cô gái ấy bắt đầu bật lửa đầy thành thạo, lúc điếu thuốc đã cháy, cô ấy chỉ hút một hơi, rồi kẹp lơ lửng giữa ngón tay, để mặc nó cháy dần từng chút một.

Lúc điếu thuốc đầu tiên đã cháy hết, cô gái ấy đứng dậy, Mạc Úc Hoa liếc nhìn cô ấy một cái, vẻ hơi ngỡ ngàng, cô ấy cười cười, như thể nghĩ ngợi thế nào đấy, liền ngồi xuống trở lại, tiếp tục đốt thêm một điếu thuốc nữa. Lúc điếu thuốc thứ ba cháy lên, Mạc Úc Hoa ngồi cách đó không xa bắt đầu ít nhiều để mắt tới cô gái kia, cô ấy đang cúi đầu ngẫm nghĩ tay mình, không biết nghĩ ngợi điều gì. Có lẽ cô cũng bắt đầu vô thức chờ đợi cùng cô gái kia, thế nên mới cảm giác rằng thời gian đốt cháy điếu thuốc thứ ba dường như lâu hơn hai điếu trước một chút, tận đến lúc điếu thuốc cháy hết, cô gái ấy mới giật bản mình buông lơ lửng bàn tay bị châm bỏng, đầu mẩu thuốc rơi tõm xuống đất.

Mưa ào ạt hết trận này đến trận khác, đất trời chẳng hứng lên lúc nào, Từ Thực Vân và Chỉ Di vừa đến chỗ Kỉ Đình thì một cơn mưa khác lại đổ xuống. Kỉ Đình đã chờ sẵn ở dưới nhà, cẩn thận dắt Chỉ Di lên phòng anh, mẹ anh vừa ngồi xuống đã xót ruột thốt lên, “Con xem con kìa, gầy quá thế”.

“Mẹ, lần trước con về mẹ cũng nói thế mà.” Kỉ Đình cười cười, rồi quay người đi rót nước cho hai người.

“Con cứ ngồi xuống, để mẹ tự lấy. Đã ăn trưa chưa? Mẹ đã mua trong khu chợ dưới nhà mấy món đồ ăn, để mẹ hâm lại cho con nhé.” Từ Thực Vân vừa nói, vừa tự mình bước vào căn bếp nhỏ. Kỉ Đình để mẹ tự nhiên, trong lòng mỗi người mẹ, cậu quý tử xa nhà lúc nào cũng cần có người chăm chút. Thực ra, trong thời gian sống một mình ở ngoài, anh luôn thu xếp mọi việc rất ổn, ăn uống khá thoải mái vì đồ ăn ở bếp ăn dành cho viên chức bệnh viện cũng đủ làm anh hài lòng, nhưng từ khi Chỉ An đến đây, lịch sinh hoạt của cô thường là ngày đêm đảo lộn, có khi trở về nhà rất muộn, anh thường xuống bếp chuẩn bị cho cô bát mì ăn liền. Tài nghệ bếp núc của anh chẳng được bằng ai, thế nhưng trước nay Chỉ An chưa từng cự nự gì. Anh thích ở bên cạnh Chỉ An, lặng lẽ ngắm dáng điệu cô ăn uống. Chỉ ngắm như vậy thôi, trong lòng đã thấy thỏa mãn, trọn vẹn lắm rồi. Anh phải nói với mẹ về việc của Chỉ An, trong thời gian chung sống với cô, anh đã nhiều lần nảy ra suy nghĩ sẽ gọi điện nói cho mẹ biết, rằng anh đã tìm thấy người anh thương yêu nhất, anh hy vọng sẽ nhận được sự ưng thuận và những lời chúc phúc của những người yêu thương anh... Thế nhưng, nếu không được như thế thì sao?

“Anh Kỉ Đình à, anh bước tới bên cạnh em được không?” Chỉ Di hai tay bưng cốc nước anh vừa rót, bẽn lễn nói.

Kỉ Đình bước lại gần, đón lấy cốc của cô, đặt lên chiếc bàn bên cạnh, rồi ngồi xồm xuống bên cạnh cô, “Mắt em đã như thế, việc gì phải lặn lội xa xôi thế này làm gì?”.

“Lâu quá rồi không gặp anh, em muốn nghe giọng của anh thôi.” Nụ cười của Chỉ Di nhàn nhạt, gương mặt cô tròn trịa hơn trước đôi chút, nhưng đôi đồng tử đen thẫm lộ vẻ trầm lặng.

“Nếu muốn nghe giọng anh, chỉ cần gọi điện là được mà”, anh nói.

“Khác chứ anh, tuy là em không nhìn thấy anh, nhưng ít nhất ở đây em có thể cảm nhận được anh. Bác Vân vừa bảo là anh gãy đi, thật thế hả anh?” Đôi tay cô rờ rẫm tìm khuôn mặt mặt, anh cúi đầu, rồi né đi, chỉ cầm lấy đôi bàn tay cô, “Chỉ Di, có việc này anh muốn nói với em...”.

Nhưng Chỉ Di liền mỉm cười bảo, “Em nghĩ thấy mùi thuốc lá, Kì Đình, anh hút thuốc đấy à?”.

“Thi thoảng, nhưng mà ít lắm.” Anh không nói dối cô, những lúc Chỉ An đốt thuốc dữ quá, anh khuyên giải không được, có lúc tức khí giành lấy điều thuốc của cô, hút vài hơi, sau đó dữ dần dập tắt. Có điều trước sau anh vẫn không ưa nổi thứ mùi sặc sụa ấy, Chỉ An thấy anh ho, cũng không hút tiếp nữa.

“Ồ...” Chỉ Di cụp mắt xuống, “Hồi trước em chưa từng biết là anh có hút thuốc”.

“Có nhiều việc hồi trước chính anh cũng không biết, nhưng giờ thì biết rồi.”

Cô chăm chú nghe anh nói, trong dáng vẻ bình tĩnh của cô dường như phảng phất vài phần chua xót, “Cuối cùng thì anh cũng muốn nói với em chuyện của con bé đúng không?”.

Anh nhìn cô kinh ngạc, nghĩ ngợi một lúc rồi nói, giọng tự trào, “Phải rồi, em cảm nhận được mùi thuốc lá, đương nhiên cũng cảm nhận được mùi dầu thông”.

“Không, không phải vì cái này.” Cô lắc đầu, chỏm tóc của mái đầu đen dài rung lên khe khẽ, “Hôm qua em nhờ Lưu Lý Lâm mang cho em mấy gói thức ăn cho cá, nhân tiện phiền anh ấy gọi cho anh luôn... Đúng, con bé không lên tiếng, em không hề nghe thấy gì hết, nhưng em có thể cảm nhận được nó, em thực sự có thể, nhất định là con bé. Chỉ An ở ngay bên cạnh anh, có phải không?”.

Anh cảm thấy giờ đây nói gì với một cô gái như thế này cũng là việc quá ư tàn nhẫn, nhưng anh vẫn gật đầu, cho dù cô không nhìn thấy.

“Đúng thế.”

Khóe môi Chỉ Di khẽ run rẩy, cô rút tay về, “Em đúng là đứa ích kỷ hư thân, Chỉ An là em gái của em, thế nhưng trước lúc này, trong lòng em vẫn cứ cầu mong rằng anh sẽ không nói gì với em hết, đến cả giây phút vừa rồi, em cũng vẫn còn hy vọng là anh nói không phải”.

Kỉ Đình thấy buồn bã vô chừng, nhưng anh biết mình không có cách nào an ủi cô, “Anh xin lỗi em nhiều, Chỉ Di”.

“Xin lỗi gì kia chứ? Xin lỗi vì từ nhỏ đến lớn người anh thương nhớ trong lòng thực ra chỉ có Chỉ An hay sao? Chẳng ai có lỗi với ai hết, anh đối với con bé cũng giống như em đối với anh thôi, chúng ta đâu làm cách nào khác được.” Nói đến câu sau, giọng nói của cô dần dần thấp hẳn xuống, cố kìm nén để không rơi nước mắt.

Cô nói đúng, anh không có cách nào khác, cho dù nhìn thấy cô đau lòng nhường kia. Tình yêu trước nay đều ích kỷ, tàn nhẫn, không cho phép lựa chọn.

“Con bé ở đâu?” Chỉ Di ngẩng đầu nhìn anh, “Nó sống có ổn không? Em muốn gặp nó, ba năm rồi, em vẫn thường nằm mơ, mơ thấy Chỉ An giống hệt một con chim, giữa cơn mưa gió chẳng biết bay về nơi đâu, cứ

chao nghiêng chực ngã, em sợ lắm, cứ bặt mạng gọi nó, nhưng mở miệng ra mà không thể thốt được lời nào”.

Kỉ Đình im lặng, có quá nhiều việc không vui trong quá vãng đang chặn ở giữa, thậm chí anh còn không rõ Chỉ An có mong gặp lại Chỉ Di không.

“Anh đừng có quên, suy cho cùng nó vẫn là em gái ruột của em, Kỉ Đình, anh không thể không để em gặp nó.”

Như thế này cũng tốt, có lẽ mọi việc cuối cùng cũng có thể chấm dứt, bất kể Chỉ An nghĩ ra sao, nếu không thể từ bỏ những gì đã xảy ra, cô vĩnh viễn không bao giờ có được hạnh phúc.

“Em đi theo anh!” Anh kéo Chỉ Di dậy, nhưng lại nhìn thấy Từ Thực Vân tay bưng bát đĩa đứng ở ngay cửa gian bếp, mặt mũi âu lo nhìn họ, như thể muốn nói điều gì, thế nhưng lại chẳng lên tiếng.

Từ phòng của anh, chỉ cần đi vài bước xuống dưới nhà là đến phòng của Mạc Úc Hoa, mặt mũi Chỉ Di như thế, anh không thể bước quá nhanh, nhưng không hiểu sao, con tim anh cứ đập rộn điên cuồng.

Cửa phòng Mạc Úc Hoa đang mở, bên trong, chỉ thấy mỗi Úc Hoa đang ngồi ở đầu giường đọc sách, còn lại không thấy ai hết, bên cạnh chiếc ghế duy nhất, đầu mẫu thuốc vớt lộn xộn, nửa điều thuốc hút dở cuối cùng vẫn còn loe hoe khói.

Kỉ Đình buông bàn tay đang nắm lấy Chỉ Di ra, cảm giác này là gì vậy? Cứ như trong mơ, cái cảnh khiến anh khiếp sợ cuối cùng đã xuất hiện. Những ngày ở bên nhau, không biết anh đã bao nhiêu lần ôm lấy cô, cả khi tỉnh táo, cả lúc ngủ vùi, không có một giây một phút nào không cảm thấy hạnh phúc, dẫu biết rằng hạnh phúc thực sự phải yên ả, vô tư, ở khóe mắt, bờ môi đều rạng rỡ nụ cười, chẳng cần phải tranh thủ mỗi sớm mỗi chiều, trong khi hạnh phúc của anh phải được nắm chặt lấy mỗi giây mỗi phút, chỉ lo rằng giây phút tiếp theo sẽ đánh mất.

“Cô ấy đi rồi”, Mạc Úc Hoa nhìn anh nói.

“Nó đi rồi? Có phải Chỉ An đi rồi không? Kì Đình, anh nói đi, em đi cùng anh, anh em mình đi tìm nó về.” Mắt Chỉ Di thoát đã đỏ hoe, rõ ràng đã ở gần đến vậy, thế mà lại bỏ lỡ.

Kì Đình không máy may lay động, anh chỉ hỏi Mạc Úc Hoa, “Cô ấy nói gì?”.

Trước vẻ bình tĩnh của anh, Mạc Úc Hoa thốt nhiên thấy bất an, cô chỉ im lặng.

“Cậu nói cho tớ nghe đi, cô ấy có bảo gì không?”

“Cô ấy ngồi đây, đốt hết ba liều thuốc, lúc chuẩn bị rời đi có hỏi tớ một câu kỳ quặc, cô ấy hỏi là, trên đời này liệu có hòn đảo nào chẳng bao giờ chìm nghỉm không.”

Kì Đình nghe thấy, cúi đầu hồi lâu.

Chỉ Di hỏi, “Sao anh không đi tìm con bé?”.

Kì Đình nhìn Chỉ Di mỉm cười, “Cô ấy hỏi trên đời này liệu có hòn đảo nào chẳng bao giờ chìm nghỉm không, thế nhưng trước nay cô ấy đã bao giờ tin đâu, vậy làm sao mà có được?”.

Kì Đình tiễn chân mẹ anh và Chỉ Di ra về, trước khi đi, hai người họ vẫn còn lo lắng nhìn anh, anh chỉ bảo, “Con rất ổn, không sao đâu, không sao thật mà”.

Cứ như thể một cơn mộng mị, bất kể tỉnh rồi có thở than tiếc nuối ra sao, cũng không thể kéo dài thêm giấc mộng lành, cũng chẳng thể đổi thay cơn mộng dữ, anh chỉ có thể bình thản mà tiếp tục cuộc sống bình thường như thể không có chuyện gì xảy ra hết.

Buổi tối hôm trở về nhà, Chi Di gọi điện cho anh, “Hình như em làm hỏng mọi thứ thì phải, có lẽ ngay từ đầu em không nên đến”.

“Việc này không đáng gì đến em đâu, em đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Không phải anh an ủi Chi Di cho có, anh và Chi An giống như đang ở trong một chiếc bong bóng bảy màu không lồ vậy, bốn bề ánh sáng lấp lánh, ngọt ngào tới hư ảo, không thể chống nổi dù chỉ một cú chọc khê của bất cứ ai. Kể cả Chi Di không xuất hiện, giấc mộng của anh sớm muộn gì cũng tan vỡ mà thôi.

Anh đã dành cả một thời hoa niên để mong đợi cô, ngóng chờ cô, kiếm tìm cô, thế nhưng cô chỉ dành cho anh một khoảng thời gian bằng ba điều thuốc.

Một tuần sau đó, Mạc Úc Hoa bất chấp sự phản đối dữ dội của cả khoa, nhất quyết xin nghỉ phép để bay đến Thượng Hải, trước khi lên đường, Kỉ Đình hỏi cô, “Có đáng không?”.

Mạc Úc Hoa đáp, “Có thể là không đáng, thế nhưng tớ chưa từng so đo”.

Sau khi cô hết phép, trở về bệnh viện được ba tháng, kỳ thực tập đã đến hồi kết thúc, vấn đề ai ra đi, ai được giữ lại đã chính thức được đặt lên mặt bàn, so giữa biểu hiện nhất quán của Kỉ Đình và đợt nghỉ rơi đúng vào thời kỳ then chốt của Mạc Úc Hoa, ai nấy đều đã rõ câu trả lời. Phía bệnh viện đã chính thức liên hệ ký kết hợp đồng với trường đại học của Kỉ Đình, tất cả chỉ chờ Kỉ Đình trở về trường, thực hiện công đoạn bảo vệ luận văn cuối cùng là hoàn thành thủ tục. Thầy Viên cũng đã đích thân đến nói chuyện với Mạc Úc Hoa, cô hoàn toàn tâm phục khẩu phục với kết quả ấy.

Thế nhưng, một việc tưởng như đã an bài cuối cùng chỉ vì một quyết định đột ngột của Kỉ Đình mà làm cho mọi người được một phen bất ngờ. Sau khi trở về trường đại học, hoàn thiện đủ loại thủ tục, anh đã chính thức

ký hợp đồng với một bệnh viện vô danh tiểu tốt ở ngay trong thành phố anh ở.

Không ai hiểu nổi quyết định của anh, đến cả bố mẹ anh, tuy rằng mừng vui vì cậu quý tử đã trở lại bên mình, nhưng cũng vẫn thấy tiếc nuối trong lòng. Chỉ một mình anh tự biết, rằng khi đưa ra quyết định ấy, anh rất tỉnh táo, hoàn toàn tỉnh táo.

Chỉ An, anh đâu phải là em, anh không có đôi cánh phiêu du.

Quãng thời gian sau đó, Kì Đình sống và làm việc miệt mài, cần mẫn, có được chức danh, nghiên cứu chuyên sâu, học tiến sĩ, viết luận văn, thực hiện thành công mấy ca phẫu thuật lớn, được thăng chức liên tục, tiền đồ cứ thế mở ra, đến ông bố Kì Bồi Văn lúc đầu không mấy coi trọng việc học y của Kì Đình giờ đây cũng đã phải thừa nhận sự lựa chọn của cậu quý tử là đúng đắn. Anh là bác sĩ tốt trong mắt bệnh nhân, là con trai ngoan trong mắt bố mẹ, là người đàn ông tử tế trong mắt chị em đồng nghiệp. Cuộc sống trước nay vốn ưu đãi anh, không có việc gì của anh là không thuận buồm xuôi gió, có lúc anh cũng thấy bản thân mình bên biết đủ đi thôi, có lẽ anh sinh ra trên đời này đã thích hợp với con đường bằng phẳng, rộng rãi – tuy rằng trước nay anh chưa hề hiểu thấu, rằng anh lựa chọn con đường này, hay chính nó đã lựa chọn anh.

Từ năm anh hai mươi tám tuổi, mọi người trong nhà bắt đầu lo lắng về việc lớn cả đời của anh, thực ra với những điều kiện tốt như vậy, anh muốn tìm một đối tượng tử tế cũng không có gì là khó, Kì Bồi Văn và Từ Thực Vân kết hôn muộn nên cũng khá cởi mở với việc trọng đại của cậu con trai. Tuy không thúc giục vội vã, nhưng một vài tin đồn lặt vặt, mờ ám hồi mấy năm về trước khiến vợ chồng họ có phần âu lo về đời sống tình cảm của cậu quý tử. Lúc này, họ đã ít nhiều đoán được việc anh nhất quyết đến thành phố G rồi lại đột ngột trở về đều có liên quan đến Chỉ An, có điều họ không giải thích được căn nguyên cụ thể bên trong, cũng không hiểu vì đâu cậu con trai khiêm nhường, trầm lặng của mình lại có thể dính líu đến con

bé Chi An ngỗ ngược ấy. Từ bé đến giờ, rõ ràng chỉ có Chi Di luôn thân thiết bên anh, bố mẹ cũng đã vài lượt thử thăm dò cậu con trai, nhưng anh chỉ lặng im không nói, biết bao ngày tháng đã qua, anh tuyệt nhiên không hề nhắc đến bất cứ chuyện gì dính dáng đến Chi An, Ki Bồi Văn và Từ Thục Vân cũng sợ sẽ động chạm đến nỗi đau của anh, trong lòng chỉ thầm cầu mong anh sẽ dần dà lãng quên chuyện cũ, vậy nên cũng tránh nhắc đến người đó trước mặt anh, cứ tỏ ra như chưa hề có chuyện gì. Cũng may, Ki Đình không phải kiểu người chỉ vì một chút tình cảm mà âu sầu đau đớn như họ lo ngại, anh làm việc chăm chỉ, hiếu kính với bố mẹ, quan tâm đến người thân và bạn bè xung quanh, tính cách trầm lặng càng lúc càng thêm sâu sắc, ngoài tật nghiện thuốc ngày một trầm trọng, anh không hề vì chút chuyện tình cảm nông nổi của tuổi thanh xuân mà xa rời con đường cần phải đi.

Sang đến năm công tác thứ ba, Ki Đình đã mua được nhà ở ngay gần bệnh viện. Anh đã từng có ý định chuyển ra ngoài sống một mình, nhưng lại vấp phải sự phản đối kịch liệt của bố mẹ, bấy giờ Từ Thục Vân đã về hưu, nghĩ đến cảnh bố mẹ lụi cụi lẻ bóng, trong nhà chỉ có một mình anh là con, anh cũng đành gạt đi suy nghĩ ấy.

Đợt này trường đại học nơi nhà họ ở đã tiến hành xây dựng lại khu tập thể, cấp chuyên gia như bố mẹ Ki Đình được xếp vào hạng ưu đãi tương đối lớn, chuyển vào khu nhà ở giáo viên mới xây. Gia đình họ Cố cũng được phân nơi ở mới, thế nên hai nhà không được ở gần nhau như trước đây nữa. Cố Duy Trinh và Ki Bồi Văn vẫn năng qua lại với nhau, họ cũng đã bắt đầu có tuổi, bạn bè cũ càng thêm phần đáng quý, thế nhưng Uông Phàm và Từ Thục Vân lại thưa nhạt qua lại hơn xưa, những ngày hai nhà đùm tụm ăn uống giờ đã một đi không trở lại.

Những lúc thư thả rảnh rỗi, Ki Đình thường quay trở lại dạo bước ở lối nhỏ gần căn nhà thời thơ ấu, nhà họ Cố ở ngay phía này, anh cũng hay gặp Chi Di, hai người đôi lúc trò chuyện dăm câu ba điều rồi rời đi. Bên cạnh

Chỉ Di vẫn chưa thấy có một nửa phù hợp, hai bên bố mẹ cũng chưa từng giống giả nhắc nhở bao giờ, hai người họ thân thiết từ thuở bé, tình cảm hiện giờ cũng tốt đẹp, ngoài chút việc đáng tiếc là Chỉ Di không nhìn thấy ra, thì chẳng có cặp nào được xứng đôi vừa lứa như họ nữa. Lúc bị hỏi đến nơi, Chỉ Di trước sau chỉ nói một câu, “Thôi thì tùy duyên vậy”. Thế nhưng tâm tư của cô đối với Kỉ Đình từ khi còn nhỏ đến giờ, ai cũng tỏ tường hết cả, Cố Duy Trinh và Uông Phàm cũng muộn phiền vì việc này lắm, nhưng chẳng biết làm sao, Kỉ Đình trước sau vẫn một mực lặng im, sự im ắng của anh khiến Từ Thực Vân cùng Kỉ Bồi Văn, dù có ý mai mối thật cũng không tiện mở lời. Sau vài lần bố mẹ hai nhà cố tình sắp đặt cho hai người, Kỉ Đình lại càng khách sáo với Chỉ Di hơn, lúc gặp mặt cũng chỉ hỏi han xã giao vài câu cho có.

Lưu Lý Lâm vẫn thường ra mặt chọc tức Kỉ Đình, “Cái thằng tở đây thế đếch nào cũng biết phân biệt đúng sai hay dở, đồ khốn nhà cậu đang hưởng phúc mà sao lại không biết điều thế nhỉ?”.

Mỗi lần như vậy, Kỉ Đình đều chỉ cười cười, cứ thế mãi, có một lần anh cũng hỏi lại Lưu Lý Lâm, “Sao cậu cứ hy vọng tở và Chỉ Di đến với nhau thế? Trước đây có bao giờ thấy cậu vô tư, vĩ đại như vậy đâu nhỉ, không khó chịu à?”.

Lưu Lý Lâm liền kéo anh đi uống rượu, Kỉ Đình không uống, chỉ ngồi bên cạnh đốt hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, đến ngay cả Lưu Lý Lâm - một gã nghiện thuốc chính hiệu cũng phải thốt lên, “Thế mà làm bác sĩ được mới tài, hút thế này không sợ chết hay sao?”. Kỉ Đình cũng chẳng ừ hử chi cả.

Đến lúc uống đã ngà ngà say, Lưu Lý Lâm liền vỗ vai Kỉ Đình, rồi cất lời thở vắn than dài, “Làm người đúng là khó bỏ mẹ ra, có lúc tở cũng cảm thấy không biết có nên thôi cho cậu mấy phát không, như thế mới giống thằng đàn ông, thế nhưng đành phải cố nghĩ khác đi, cái thằng khốn nhà cậu ngoài ề à rề rà ra, có lẽ không sai gì hết, không yêu là không yêu thôi,

làm đếch có cách nào? Có điều, anh em với nhau tớ cũng phải nói thẳng một câu, chả lẽ cậu định làm hòa thượng cả đời để đợi chờ cô ả Chi An à?”.

Kỉ Đình bật cười, “Xưa nay tớ có định chờ đợi bao giờ đâu.”

Lưu Lý Lâm hừ giọng, “Bỏ ngay cái trò giả vờ giả vịt đó đi, tâm tư của cậu với cô ả ra sao, tớ đã nhìn ra từ lâu rồi, cái loại con ngoan trò giỏi như các cậu, chính ra lại thích cái kiểu ương bướng như cô ả. Có điều nói đi cũng phải nói lại, cậu động lòng cũng phải thôi, đàn ông đàn ông nhìn thấy đôi mắt ấy, cặp giò ấy thì...”.

“Được rồi, được rồi, uống quá rồi đấy”, Kỉ Đình lạnh nhạt cắt lời.

“Tớ còn rõ hơn cậu nữa kìa. Con nhỏ Chi An này ấy mà, ai yêu nó thì tổn thọ mấy năm đấy.”

“Thôi đừng nói nữa!” Kỉ Đình ấn ly rượu trong tay Lưu Lý Lâm xuống, không cho anh ta uống tiếp, anh ta đâu thèm nghe.

Cuối cùng, trước khi say không còn biết trời đất là gì, anh ta còn lão đảo chỉ vào Kỉ Đình bảo, “Cũng quái thật cơ, cậu đợi được, cô ấy đợi được, vì đâu mà tớ không đợi được chứ?”.

Kỉ Đình tiễn Lưu Lý Lâm về, anh không nói với anh ta rằng, vĩnh viễn đừng bao giờ tùy tiện nói lời chờ đợi, chờ đợi là thứ xa xỉ vô cùng. Trong phim, chỉ cần thay đổi cảnh, trên phụ đề xuất hiện vài dòng chữ nhỏ, 20 năm sau, sau đó hồng nhan biến thành tóc bạc da mồi, hết thấy đều có kết cục, nhưng đời người thì sao, chỉ dăm ba năm thôi, nhưng mỗi giây mỗi phút đều phải chính mình trải nghiệm, một đời đặng đặng làm sao.

Anh chưa hề nghĩ đến việc chờ đợi.

Anh dần dà đã không còn cự tuyệt các cuộc hẹn hò, xem mặt mà bố mẹ, bạn bè cùng những người đồng nghiệp nhiệt tình ra tay sắp đặt. Trong số

những người con gái ngồi trước mặt anh, có công chức nhà nước, có nhân viên công ty nước ngoài, có luật sư, có ký giả, kẻ thông minh lanh lợi, người mềm mỏng ôn hòa, hoặc ngọt ngào êm dịu, chẳng thiếu kiểu người gì. Anh cứ đúng hẹn là có mặt, một nửa linh hồn lơ lửng giữa không trung, mỉm cười ngắm nhìn một nửa còn lại, gật đầu, trò chuyện, rồi tạm biệt... Cuối cùng, anh lại tự hỏi mình, “Họ là ai vậy?”.

Không biết bắt đầu từ khi nào, đến bệnh viện nơi anh làm việc cũng bắt đầu dấy lên những lời đồn đại hoang đường: bác sĩ Ki ở khoa Ngoại có vẻ là người đồng tính, nếu không vì đầu gần ba mươi tuổi đầu, vẫn chẳng thấy cô nàng nào bén mảng tới?

Nghe người khác kể lại, anh chỉ thấy buồn cười. Anh biết rõ mình chưa từng nghĩ đến chuyện sống độc thân, có điều chưa thấy ai phù hợp, đúng là thế thật, chưa có một ai.

Có đôi khi anh vô thức bước ngang qua con đường nhỏ trong khu tập thể giáo viên cũ, chậm rãi ghé chân qua góc nhỏ, thăm cỏ ấy vẫn hệt như xưa, một lần, anh trông thấy có đứa trẻ con ngồi vẽ cảnh vật, dáng người gầy gò, chăm chú, tập trung vô cùng. Anh đứng tần ngần nơi đó hồi lâu, rồi lại quay bước trở về nhà.

Buổi tối hôm ấy, mẹ anh phát hiện anh ở trong thư phòng rất lâu, lúc bước qua, chỉ thấy anh đang đọc một cuốn sách đã rất cũ bàu trên giá của mình, bà liếc mắt, trang đang lật giở hóa ra là bài Giá Cô Thiên.

“... Mộng trung vị tử đan thanh kiến... Nhân gian cửu biệt bất thành bi.”

1

Chú thích:

1 Người trong mộng mịt mờ hơn tranh vẽ. Ly biệt lâu ngày, nỗi sầu rồi cũng phai nhạt dần.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Thói Quen Của Loài Cá

Chỉ Di đã hai mươi sáu tuổi, cô không còn nhìn thấy thế giới này đã đủ chín năm ròng, nếu so sánh với nhau, cô vẫn quen với cách tính thời gian thứ hai hơn. Tuy không nhìn thấy, nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng thở than của cha mẹ.

Một dạo, có bà mợ giới thiệu cho cô “một anh bạn trai”, cô vốn không muốn đi, nhưng vì không muốn bố mẹ phải buồn lòng, nên cũng cùng mẹ đến dùng bữa cơm với anh ta. Từ đầu đến cuối, cô nói năng rất thưa thớt, về nhà rồi, cô nghe mợ nói lại rằng anh chàng kia tương đối ứng cô, anh ta là giáo viên trung học, cũng coi là người có văn hóa, ba mươi lăm tuổi, đã ly dị vợ, giờ bên cạnh còn có đứa con gái bảy tuổi. Mợ cô nói, anh ta không phiền gì việc cô không nhìn thấy, chỉ coi trọng vẻ dịu dàng, dễ mến của cô, cô cũng chẳng còn nhỏ gì, không gian chọn lựa cũng chẳng còn rộng lớn, cơ hội trước mắt này đúng là hiếm có vô cùng.

Lúc ấy, cô chẳng nói năng gì, chỉ có cảm giác là người mẹ trước nay một mực thương yêu cô cũng đang rất im lìm.

Ba ngày sau, người kia gọi điện đến nhà cô, Ưông Phàm nghe máy, lúc gác điện thoại, bà liền nói với cô, “Chỉ Di, anh ta hẹn con ra ngoài đấy”.

Chỉ Di cúi mặt không nói, cô nghe thấy mẹ bảo, “Đi đi con, Chỉ Di, mẹ đã để ý anh chàng đấy giúp con rồi, mặt mũi coi được, tính khí cũng có vẻ

ôn lằm, mà quan trọng nhất, ấn tượng của anh ta về con rất tốt, chắc là sẽ thành đấy”.

Thế mà cô cứ ngỡ mẹ sẽ từ chối thay cô.

“Mẹ... Con, con không muốn đi đâu.” Cô mở lời có phần khó nhọc.

Giọng nói của Uông Phàm nhuốm chút đắng đót, “Con ngốc ạ, tâm tư của con sao mẹ lại không hiểu chứ, con đợi được đến bao giờ đây? Nếu con vẫn còn lảnh lặt thì không nói làm gì, đằng này mắt mũi con như thế... Nghe lời mẹ đi, mẹ cũng đâu nở rời con, nhưng đằng nào con cũng phải tìm một người để nương tựa cả đời, mẹ cũng biết là cậu này đã từng kết hôn, đã có con rồi, thế là thiệt thòi cho con lắm...”.

“Con thấy không khỏe lắm, mẹ ạ, con vào phòng nghỉ đây, mẹ giúp con xin lỗi vợ một câu, cũng cảm ơn vợ giúp con luôn.” Cô rờ tay vịn vào chiếc sofa đứng lên, chậm chạp bước vào phòng. Ngồi xuống bên chiếc bàn kê ở đầu giường, cô còn nghe thấy tiếng thở dài của mẹ, cô vô thức chạm vào bể cá vàng đặt trên bàn, đầu ngón tay bất cẩn nhúng cả vào nước bể, lạnh buốt.

Không biết cô đã ngồi như thế bao lâu, tận đến lúc mẹ gõ cửa phòng, cô mới sực tỉnh, “Chỉ Di, có bạn con đến này”.

Cô đã biết là ai rồi. Quả nhiên, chẳng mấy chốc cô đã nghe thấy giọng nói quen thuộc, “Chỉ Di, xem anh mang đến cho em cái gì này, mấy con cá Đầu Hồ, Mắt Rồng này khó kiếm ra phết nhé, anh phải nhờ riêng... Ờ kìa, em khóc đấy à?”.

“Đâu có, mang qua đây cho em đi, có mấy con tất cả, màu gì thế?” Nghe thấy giọng Lưu Lý Lâm, cô mới thấy lòng nhẹ nhõm đôi phần. Anh ta ngồi xuống chiếc ghế cách cô không xa, hớn ha hớn hờ liệt kê lai lịch của mấy con cá cho cô nghe, khi anh ta nói đến những chỗ hay ho, dựa vào

cảm giác của mình, cô còn tưởng tượng ra được vẻ mắt mũi sáng ngời của anh ta, dần dà, khóe miệng cô đã hiện nét cười.

Mối quen biết giữa cô và Lưu Lý Lâm bắt đầu từ một lần anh ta chạy xe trong trường suýt nữa va phải cô. Lần ấy, tiếng xe phanh kít sát rạt của anh ta làm cô giật nảy mình, bể cá thủy tinh trong tay rơi xuống đất vỡ tan tành. Thực ra cô biết lần ấy cũng không trách anh ta được, tại cô không phát hiện ra xe đang chạy đến gần, có điều anh ta vẫn xin lỗi lia lịa, mấy hôm sau lại còn đền cho cô cả một bộ thiết bị nuôi cá cảnh đắt tiền nữa. Vì là bạn của Kỉ Đình, hồi trước cô và Lưu Lý Lâm cũng có quen biết nhau, ban đầu cũng chỉ vì quan hệ đó mà Lưu Lý Lâm có phần để ý, chăm sóc cô hơn một chút. Tính cách Chỉ Di và Lưu Lý Lâm khác xa nhau, ban đầu không có qua lại gì sâu sắc, thân thiết cả. Thế nhưng, dần dà tiếp xúc nhiều hơn, cô phát hiện ra anh chàng Lưu Lý Lâm thi thoảng vẫn nói năng văng mạng trước mặt cô để rồi lại liên tục tự trách mình này thực ra là người rất thú vị, anh ta cũng ngày càng chăm chút cô nhiều hơn.

Ban đầu, vợ chồng Ông Phàm và Cố Duy Trinh chẳng mấy tán đồng việc qua lại giữa Chỉ Di và Lưu Lý Lâm, trong mắt họ, Lưu Lý Lâm là dạng lẩn lộn lọc lõi trong xã hội, thượng vàng hạ cám gì cũng quen tuốt tuốt, tuy là cũng có chút tiền thật đấy, nhưng suy cho cùng vẫn là hạng chợ búa, thêm nữa, Chỉ Di trong sáng, anh ta lại phức tạp, người làm cha làm mẹ cứ lo rằng anh ta không có ý tử tế gì, chỉ sợ con gái phải chịu thiệt. Nhưng hết năm này qua năm khác, Chỉ Di vẫn chưa hề có ý định tìm bạn đời, bọn họ bắt đầu phải chấp nhận một sự thực phũ phàng rằng, bất kể trong lòng họ con gái có quý như vàng như ngọc thế nào, với người ngoài, cô cũng chỉ là đứa con gái tàn tật của một gia đình dạy học mà thôi, những nhà điều kiện đầy mình chưa chắc đã muốn đón nhận một người vợ, một cô con dâu như thế này.

Tâm sự của Chỉ Di ra sao, làm gì bố mẹ cô không rõ, một, hai năm đầu tiên sau khi Kỉ Đình quay trở lại, họ vẫn ngỡ rằng con gái mình và anh có

thế đến với nhau, nếu được như vậy thì còn gì bằng. Tuy anh đã từng... nhưng rốt cuộc vẫn là người Chi Di thương mến, hơn nữa anh chắc chắn sẽ đối xử tốt với Chi Di. Ai ngờ nhi nữ có lòng mà kẻ kia chẳng thiết, Kỉ Đình tuy chưa bao giờ từ chối thẳng thừng, nhưng người bình thường đều nhận ra được, anh chẳng hề có ý gì với Chi Di hết. Vì việc này, tuy trong lòng Ônng Phàm thầm mang nỗi ưu phiền, nhưng chuyện tình cảm của con gái, bố mẹ biết làm thế nào? Thế nên mấy năm gần đây, hai vợ chồng họ đều biết rõ với nhau rằng, nếu Chi Di được gả cho Lưu Lý Lâm, có thể coi như cô đã có nơi trao thân gửi phận tốt lành, cứ trông Lưu Lý Lâm mấy năm nay đối xử tử tế, đàng hoàng với Chi Di như thế, bố mẹ còn mong gì hơn nữa, vậy nên họ cũng lảng lạng thờ phào. Ai ngờ cô gái ngốc nghếch Chi Di bụng dạ thật thà, biết tông Lưu Lý Lâm có ý với mình, thế mà trước sau cứ vờ như chẳng cảm thấy gì. Ônng Phàm đã từng bóng gió với con là đừng có bỏ lỡ, thế mà cô lại bảo, “Mẹ, đừng có ép con”. Hết lần này đến lượt khác, họ chẳng còn hy vọng gì nhiều, thế nên mới sinh ra chuyện mợ của Chi Di giới thiệu đối tượng.

Nghe những chuyện cười Lưu Lý Lâm kể thao thao bất tuyệt, Chi Di trong lòng không phải không vui thích. Có lúc cô cũng thấy lạ, từ sau khi mắt không nhìn thấy nữa, tuy ngoài mặt cô tỏ ra bình thản, gắng thích nghi với cuộc sống trong bóng tối, thế nhưng lần vui cười thoải mái đầu tiên cô có được lại nhờ anh chàng Lưu Lý Lâm - trước nay bị bố mẹ cô xếp vào loại thành phần bất hảo. Cô đâu có ngốc, một người con trai mấy năm trời vẫn một lòng chăm sóc, bầu bạn bên một người con gái như thế, tâm tư thế nào đã quá rõ, rất nhiều lần chỉ có hai người ở bên nhau, anh cũng đã nói thẳng với cô, "Chi Di à, nếu em bằng lòng, anh nguyện sẽ làm em vui cả đời này".

Cô thực lòng cảm kích anh ta lắm, ở bên cạnh anh ta, cô mới có được sự thư thái trọn vẹn, cảm giác ấy, cho dù là lúc ở bên Kỉ Đình, cô cũng chưa từng cảm thấy. Lúc ở bên Kỉ Đình, cô có cảm giác mình như một cây cỏ vậ, tầm thường, nhỏ nhoi, nhưng cô lại nguyện lòng ghì sát đất bùn như

thế mà chờ đợi anh. Anh chưa hề yêu cô, khoảnh khắc chớp nhoáng năm mười tám tuổi ấy, cô không chỉ đánh mất ánh sáng của đôi mắt mình, mà còn đánh mất cả thứ tình yêu ngây ngô vụng dại bấy lâu, hóa ra người trong lòng anh trước nay là Chi An, chính là cô em gái Chi An cô hết mực thương yêu.

Chi Di không hề căm hận Chi An, chưa từng như thế, cô nghĩ, nếu là Kì Đình, cô cũng sẽ lao như thiêu thân vào yêu một người con gái như Chi An thôi, cô cũng thực lòng thương yêu đứa em gái duy nhất, Chi An không phải là một đứa trẻ hạnh phúc, có quá nhiều việc không công bằng với nó. Thế nhưng, cô cũng chẳng có cách nào quên được Kì Đình, Kì Đình là chút hồi tưởng về thời thiếu nữ rực rỡ sắc màu còn sót lại trong ký ức của cô, thậm chí có lúc cô còn không biết, cô thực sự yêu anh đến vậy hay chỉ là cô đã quen với việc yêu anh. Thói quen sao hiểm nguy đến vậy, giống như người ta cần không khí, như cá cần đến nước, như cô cần yêu anh.

Nói chuyện một lúc lâu, Chi Di mới nhớ ra phải tìm một bể cá mới để thả đám cá Lưu Lý Lâm mới mang đến, cô mò ra một cái bể cá vừa vặn, Lưu Lý Lâm hăng hái đổ cá trong túi vào bể.

“Cẩn thận đi anh.” Cô dặn dò, lời còn chưa dứt, đã nghe thấy anh ta kêu “ôi trời”, tiếp theo là tiếng quẫy đạp khe khẽ trên nền nhà. Vốn đã biết anh ta không phải là người làm được những việc tỉ mỉ thế này, cô lo lắng, xót xa con cá bị rơi xuống sàn, chẳng nói chẳng rằng ngồi thụp xuống mò mẫm. “Để anh, để anh”, Lưu Lý Lâm ấn bàn tay còn chưa xác định được phương hướng của cô xuống, “Mau mau, ra khỏi nước lâu quá là không sống được đâu”, giọng cô đượm nỗi âu lo, Lưu Lý Lâm dùng cả hai tay, định tóm chặt con cá lại, nhưng con cá vàng rớt khỏi nước giãy giụa khiếp quá, thân mình lại trơn tuồn tuột, anh ta mấy lần chạm vào rồi mà không tài nào nắm chắc con cá trong tay. Chi Di ở bên cạnh, nghe thấy tiếng đuôi cá đập xuống, cái giãy giụa vô thanh ấy, sao càng lúc càng yếu ớt.

Trán Lưu Lý Lâm lấm tẩm mồ hôi, càng vội càng cuống. “Thôi đi”, Chỉ Di bỗng nhiên tóm chặt lấy tay anh ta, Lưu Lý Lâm xoay người lại với vẻ khó hiểu, tay cô lạnh đến đáng sợ, “Để mặc nó đi, có khi như vậy lại tốt hơn”. Anh ta nhất thời không nói được chi, hai người sững sờ nghe tiếng giầy giụa dần dà rơi tồm vào thình lạng, con cá vàng không động đậy nữa.

“Chỉ Di à?” Giọng nói trước nay vẫn vui tươi hơn hờ của anh ta giờ đây cũng đượm nỗi lo âu.

“Không sao, em không sao đâu.” Cô lắc đầu, tay nắm chặt vào cánh tay Lưu Lý Lâm, định nhoẻn cười để an ủi anh ta, thế mà đã bật khóc không hề báo trước.

Lưu Lý Lâm cuống cuống hết cả lên, không biết phải làm thế nào để dỗ dành cô gái nhỏ đáng thương này, anh ta sợ nếu kinh động đến bố mẹ cô, sẽ khó lòng giải thích, nên chỉ đành vụng về vỗ khe khẽ vào lưng cô, để mặc cô nước mắt đầm đìa. Đến khi cô bình tâm trở lại, anh ta mới đỡ cô ngồi xuống, ngần ngừ một hồi, cuối cùng vẫn chìa tờ tạp chí mang theo người đến, Chỉ Di không nhìn thấy, nhưng anh ta thì trông rõ mồn một nhân vật trên tờ bìa cuốn tuần san dành cho đàn ông nổi tiếng toàn quốc ấy, cô gái xinh đẹp với vầng hào quang tỏa rạng đó vẻ nửa cười nửa không, đôi mắt phượng dường như vô tình nhưng lại cuốn hút ghê gớm, góc phía dưới tờ tạp chí là một dòng chữ nổi bật, “Bữa đại tiệc thị giác của Cố Chi An”, giờ trang ruột bên trong, ngoài tấm ảnh khổ lớn chụp nhân vật chính ra, còn có hẳn bài giới thiệu tường tận, nào những lời lẽ bình thường kiểu “Triển lãm tranh cá nhân của Cố Chi An – họa sĩ tranh sơn dầu mới nổi – đã được khai mạc gần đây, thu hút sự chú ý của đông đảo giới chuyên môn”, lại còn có cả mấy lời ca tụng rất kêu kiểu “Tranh của cô đích thực là thứ mỹ thuật diệu kỳ, còn cô lại là một tác phẩm nghệ thuật của Chúa Trời”, đương nhiên cũng nhan nhản những câu khuếch khoáng như “Rất nhiều nhân vật cự phú giấu tên đã theo đuổi không biết mệt mỏi, nhưng ngàn vàng khó đổi nụ cười giai nhân”.

Anh ta đọc rành rọt từng câu từng chữ, Chi Di lắng thính lắng nghe. Cuối cùng, cô đòi anh ta đưa tờ tạp chí, làm theo chỉ dẫn của anh ta, cô dùng ngón tay rờ khê vào tấm ảnh của Chi An, loại giấy in dày, mịn bóng, hơi mát lạnh, Chi An, em gái của cô.

“Anh ấy có biết không?”

Lưu Lý Lâm khựng lại một chút, rồi lập tức phản ứng, “Không, anh vẫn chưa nói gì với nó, nó ít xem mấy kiểu tạp chí thế này lắm”.

“Thế à?” Tay Chi Di vẫn chưa rời khỏi tờ tạp chí, sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của Lưu Lý Lâm, cô nâng tay lên, lấy hết sức lực xé toạc tờ bìa cuốn tạp chí dày cộp ấy, cho đến khi nó biến thành từng mảnh vụn.

Buổi tối, Kì Đình về nhà ăn cơm, gia đình anh thường không quen nói chuyện trong bữa ăn, bởi vậy trước nay họ cứ bày biện đủ thứ xong xuôi rồi im lìm dùng bữa. Bỗng nhiên Từ Thục Vân đột ngột thở dài một tiếng, Kì Đình cùng bố anh đều liếc nhìn, thấy trong ánh mắt bà có nét lạ lùng, anh liền buông bát, “Mẹ, sao thế ạ?”.

“Chiều nay mẹ ra ngoài mua ít đồ, gặp dì Ônng Phàm ở ngay cổng trường, tiện miệng hỏi han tình hình Chi Di dạo này ra sao, mắt mũi dì đỏ hoe, bảo là đợt vừa rồi họ hàng có giới thiệu cho con bé một đối tượng khá lắm, người ta cũng vừa ý với con bé, nhưng nó cũng chỉ đi gặp một lần, dì Ônng Phàm khuyên nó là duyên phận đến thì không nên bỏ qua, thế mà nó nhất quyết bảo, đời này kiếp này nó không lấy ai hết. Con bé ngoan ngoãn là vậy, đáng tiếc lại đến nông nỗi này...”

Kì Đình không nói, chỉ cắm cúi ăn tiếp, một lúc sau, vẫn không có cách nào né tránh được ánh mắt âu lo của mẹ, “Mẹ, cuối cùng là mẹ định nói gì với con?”.

Từ Thục Vân bảo, “Con trai à, không phải mẹ định can thiệp vào việc của con đâu. Có điều, tuy dì Ônng Phàm của con không nói ra miệng,

nhưng tâm tư của em Chi Di ra làm sao, mấy người chúng ta đều rõ quá rồi, con cũng còn trẻ nít gì đâu, mẹ không hiểu nổi, hai đứa từ tấm bé rõ ràng rất hợp nhau, vì sao lại không thể đến với nhau được chứ, chẳng lẽ con cứ định phí hoài cả đời này như thế hay sao?...”.

“Mẹ không phải nói nữa đâu ạ.” Kì Đình lạnh lùng ngắt lời bà, lúc này Từ Thực Vân mới đột ngột nhận ra, vì sao trước nay bà chưa bao giờ cảm thấy đấng sau thái độ ôn tồn, điềm tĩnh của cậu con trai lại là vẻ lạnh lùng đến vậy. “Chi Di có quyền quyết định tương lai của cô ấy. Còn con, con chỉ có thể nói rằng, việc tình cảm đâu phải kiểu không phải thế này sẽ là thế kia, đúng là tình cảm giữa con và Chi Di trước nay rất tốt, chính vì thế mà con càng không thể làm tổn thương cô ấy. Con đã lớn bằng ngần này rồi, cũng có suy nghĩ tính toán riêng, mẹ không phải bận tâm đâu ạ.”

“Làm sao mẹ lại không bận tâm cho được, mẹ có mỗi con là con trai thế này...” Từ Thực Vân lắc đầu.

Kì Bồi Văn vỗ vỗ vào tay vợ, “Ăn cơm thôi nào, đời cua cua máy, đời cáy cáy đào, anh cũng tin là tự Kì Đình biết mình đang làm gì”.

Lúc này, Từ Thực Vân mới chịu thôi.

Kì Đình mỉm cười gấp thức ăn cho mẹ, rồi lại cúi đầu ăn cơm tiếp, miếng ăn nhạt nhẽo tựa nhai rơm. Việc mẹ bảo thực ra anh cũng đã nghe Lưu Lý Lâm kể lại, anh không nói với mẹ thôi, chứ dạo gần đây, Chi Di thi thoảng lại tìm gặp anh, số lần gọi điện thoại cho anh cũng bắt đầu nhiều lên. Mấy hôm trước, anh vừa mới hết giờ làm đã nhận được ngay điện thoại của cô, cô bảo muốn đi đến tiệm thẩm mỹ để gội đầu, thế nhưng quãng đường từ nhà cô đến tiệm thẩm mỹ lại đang sửa sang, một mình cô không đi nổi, bố mẹ cô lại bận bịu không có thời gian, nên cô hỏi anh có rảnh không, muốn phiền anh đưa cô đi.

Lúc đầu Kỉ Đình cũng hơi băn khoăn, nhưng nghĩ đến mắt mũi cô như thế, đúng là cần người chăm chút thật, với lại cô đã gọi điện cho anh, thôi thì coi như anh em hàng xóm láng giềng quan tâm đến nhau, không tiện từ chối, vậy nên anh cũng đưa cô đi.

Không ngờ việc sửa sang đầu tóc của con gái lại mất thời gian đến vậy, nào là gội đầu, bôi thuốc hấp dưỡng, cuối cùng lại còn phải cắt tỉa chỉnh sửa, anh phải ngồi đợi hơn hai tiếng đồng hồ, cũng may anh vốn là người kiên trì nhẫn nại. Mọi thứ xong xuôi cả rồi, anh đến bên cạnh Chỉ Di, hỏi, “Chỉ Di, đã xong chưa em, anh đưa em về nhà nhé?”.

Chỉ Di vẫn ngồi trước gương, cô quay đầu về phía Kỉ Đình, cười khẽ khàng, “Đẹp không anh?”.

Anh sửng người một hồi mới nhận ra Chỉ Di đang hỏi về mái tóc của cô. Tóc của Chỉ Di trước nay luôn rất đẹp, lúc nào cũng được cô nâng niu chăm chút, đến nhuộm cũng không nhuộm bao giờ, mái tóc đen óng ả cứ tự nhiên rủ xuống sau vai, tôn lên gương mặt mộc mạc thanh tú của cô, toát lên vẻ thuần khiết lay động lòng người.

“Đẹp lắm”, anh đáp. Bất giác nhìn thấy trong tấm gương trước mặt vẻ thất vọng vụt qua của cô, anh biết đây không phải là câu trả lời cô mong đợi, trong lòng cũng thoáng chút buồn, nhưng anh không muốn cô phải ảo tưởng, dù chỉ là chút ít, vì như vậy chỉ khiến cô bị tổn thương mà thôi.

Chỉ Di cúi đầu, mái tóc cũng rủ xuống, che khuất nửa gương, giọng cô lí nhí, “Anh không thích rồi”.

“Không phải, anh thấy đẹp thật mà, có điều anh là dân ngoại đạo, nên cũng chẳng biết phải miêu tả thế nào cho phải”, anh cười đáp.

“Thật à?” Lúc này vẻ buồn rầu của cô mới nhạt bớt, khóe miệng hiện nét cười, “Anh nói xem, em mà cắt tóc ngắn thì trông có dễ coi không?”.

“Ừm... Chắc cũng đẹp đấy, nhưng mà như bây giờ cũng được lắm rồi”, Kỉ Đình nói qua quýt cho xong. “Chỉ Di, mình về đi em.”

Cô không nói gì thêm nữa, ngoan ngoãn để anh đưa về nhà.

Những chuyện như thế sau đấy cũng xảy ra thêm vài lần, có điều phần lớn thời gian Kỉ Đình đều lấy cớ là ở khoa có việc, sau đó gọi điện nhờ Lưu Lý Lâm giúp, thực ra Lưu Lý Lâm đâu phải dạng phổi bò vô tâm vô tính, những khúc mắc bên trong anh ta đều biết tổng, có điều cứ để đó không nói năng chi.

Ban đầu Kỉ Đình nghĩ bụng, chỉ cần anh điềm tĩnh như không mà ứng xử, dần dà Chỉ Di sẽ hiểu ra, mọi thứ sẽ lần lữa trôi qua, không ngờ trong bữa cơm mẹ anh lại nhắc đến chuyện này, anh không nén nổi một tiếng than thâm.

Tối hôm sau, anh phải trực đêm, lúc đi xem xét tình hình, đi ngang qua một phòng mới phát hiện thấy một bệnh nhân thủng dạ dày đã nhấn đèn gọi rất lâu rồi mà vẫn không có y tá hay bác sĩ trực nào đến cả, anh hỏi han tình hình cẩn thận, rồi quay trở lại phòng trực, chỉ thấy hai cô y tá với cậu Trương – bác sĩ trực tối hôm ấy đang chụm đầu thành một đám với nhau, không rõ đang nghiên cứu món gì chăm chú hào hứng lắm, tận đến lúc anh gõ cửa một hồi, ba người kia mới giật mình.

“Bác sĩ Kỉ Đình...” Tiểu Trương mới vào bệnh viện hơn một năm nay, được phân về khoa của Kỉ Đình, biểu hiện của cậu ta trước nay rất ổn, có điều với bác sĩ trưởng khoa ngoại Kỉ Đình - người vốn rất ôn tồn, trầm lặng, cậu ta vẫn luôn giữ vẻ dè chừng. Kỉ Đình không phải một người khắt khe gì, ngược lại, anh ăn nói rất dễ nghe, nghiệp vụ lại tinh thông, đối với những bác sĩ trẻ mới chân ướt chân ráo về đây, anh trước nay chưa hề lên mặt dạy dỗ, kể cả họ có mắc sai sót, anh cũng chỉ kiên trì uốn nắn, không hề chê trách phũ phàng, có điều, ai nấy đều biết, anh tuy ôn tồn, hòa nhã, nhưng đằng sau thái độ lịch thiệp ấy lại là vẻ xa cách lạnh lùng, khiến

người ta rất khó lại gần, thêm nữa, về mặt công việc, anh luôn nghiêm ngặt, yêu cầu rất cao. Vậy nên, lúc Kỉ Đình nói nhỏ nhẹ một câu, “Tôi nghĩ các bạn nên đi xem tại sao giường 37 bấm đèn gọi lâu thế, rốt cuộc là có vấn đề gì”, Tiểu Trương và hai cô y tá kia đều xấu hổ đỏ bừng mặt, một cô lật đật theo Tiểu Trương rời gót ngay, còn một cô tay cầm cuốn tạp chí, chẳng bỏ ra, cũng không hẳn giấu đi, chỉ ngượng nghịu đứng nguyên tại chỗ.

Kỉ Đình bước lại gần, “Cái gì hay ho thế, làm cho mấy bạn quên bằng cả việc chính là trực ban?”.

Trên mặt anh đúng là có nét cười cười thật, thế mà cô y tá kia cứ cuống quýt cả lên, thế là anh quả quyết giăng khế cuốn tạp chí, lật bừa vài trang, sau đó hơi chau mày trả cuốn tạp chí về cho cô y tá, “Cũng hay đấy, có điều trên tạp chí suy cho cùng vẫn chỉ toàn chuyện của thiên hạ thôi, vì cái này mà làm lỡ công việc bình thường, ảnh hưởng đến người khác là không nên đâu”.

Cô y tá vội vã gật đầu lia lịa, “Em biết rồi ạ, lần sau em sẽ chú ý”.

Kỉ Đình chỉ cười cười, rồi bước ra khỏi phòng trực ban.

Ca trực đã xong, trên đường lái xe trở về nhà, trời đã tang tảng sáng, lúc đi vào đến cổng trường, anh lơ đãng ngược nhìn bầu trời qua cửa kính xe, một màn xanh nhạt như đã được nước gột bớt phân nửa, ở mạn phía đông hưng hửng ánh đỏ, đã biết bao lần anh trở về nhà vào cái giờ sớm tinh mơ này, thế mà trước nay chưa từng chăm chú ngắm nhìn bầu trời cao cao trên đầu kia, khoảnh khắc hùng đông này, hóa ra đẹp tới nhường ấy. Anh không lái xe thẳng về nhà luôn mà dừng lại ở con đường nhỏ cạnh sân, rồi xuống xe, từ tốn dạo vài bước, dưới chân anh là thảm cỏ ướt ướt, anh cứ thế dõi mắt ngắm nhìn chân trời hồi lâu, hít thở thật sâu, trời cao thừa thớt gợn mây. Thi thoảng lại có bóng đen vụt lướt qua, càng lúc càng xa xăm, không biết là bay về phương nào, khoảnh khắc ấy, anh tha thiết muốn biết, rằng

loài chim trên trời kia đôi mắt xuống đây, liệu có nhìn thấy anh lúc này đang ngẩng đầu ngắm trời cao?

Tận đến lúc tầng không xanh xanh ấy dần dà phai sắc, ánh nắng sớm mai bắt đầu chiếu xuống, anh mới đánh xe về đậu ở bãi đỗ dưới tầng. Không biết có phải vì dạo này hơi mệt mỏi, lại cả đêm không ngủ, nên bỗng nhiên anh thấy hơi nhức nhức bên trán, anh bước vào đầu cầu thang, ánh mắt quét một lượt, đột nhiên trông thấy một bóng dáng, trong phút chốc, anh sững đờ cả người.

Chủ nhân của bóng dáng gầy guộc ấy có mái tóc ngắn hơi lộn xộn, lúc gió lùa qua, mái tóc ngắn ấy hơi phất lên, lộ ra những đường nét của gương mặt nhìn nghiêng dường như đã từng quen biết.

Anh không biết mình vui hay buồn, đến ông trời rớt cuộc cũng đã phát hiện nỗi cô độc sắp ngập tràn của anh hay sao?

“Chỉ... Di à?”

Người trước mặt nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc đã ngoảnh mặt lại, dung nhan trắng trẻo xinh đẹp, đôi mắt mông lung, không phải Chỉ Di còn có thể là ai? Có điều mái tóc huyền phủ bờ vai đã không còn nữa.

Biết rõ là cô không nhìn thấy gì, nhưng Kỉ Đình vẫn quay mặt sang một bên, anh không biết liệu mình có kìm nén nổi dòng nước nóng cứ chực trào lên trong mắt không, đầu óc vánh vất. Cứ như thể người bệnh hấp hối sắp chết cuối cùng cũng được ban cho một liều thuốc đặc hiệu đủ để ra đi yên ổn, vừa mừng vui điên dại lại vừa lo lắng sợ hãi, không biết bản thân mình có đủ phúc đức để gặp vận đỏ đến thế hay không, đang định uống ực vào thì bỗng nhiên được nói cho biết hôm nay là ngày Cá tháng tư. Thế mà tưởng thật, hoang đường mà tàn khốc quá!

“Anh về rồi đấy à?” Cô mỉm cười trong trẻo, hoàn toàn không hay biết bên cạnh đã có người từ chín tầng mây rơi xuống đất.

“Ừ”. Cô nghe thấy anh đáp qua loa một tiếng.

“Không nhận ra em nữa chứ gì?” Cô nghiêng đầu cười với anh, mới lúc nào thôi, nụ cười này còn quen thuộc biết bao nhiêu.

“Sao thế? Tóc của em...” Anh cố gắng tỏ ra thoải mái, nhưng lời thốt ra khỏi miệng mới thấy cứng ngắt.

Chi Di đã nghe thấy, nụ cười trên môi cô tắt ngấm, “Em cứ tưởng anh sẽ thích.”

Đúng là chẳng ích gì, Kì Đình nhìn lên trời, hít một hơi thật sâu, cuối cùng, ánh mắt vẫn nhòa đi, anh ôm choàng lấy cô gái nhỏ đang thảng thốt không yên trước mặt vào lòng, giống như ôm chặt lấy một bản thân thứ hai vậy, “Làm sao em lại không tỉnh táo ra được đôi chút hả?”.

Cô không nghe thấy lời của anh, chỉ rón rén vùi mặt vào trước ngực anh. Đã bao lâu rồi anh không ôm cô? Không được thở, không được thở! Đến thở thôi cũng sẽ làm tan mất giấc mộng này.

Cô mãi mê bươn bãi giữa dòng xoáy hạnh phúc ấy, sau đó nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai, “Chi Di, cô ấy sắp quay về đây!”.

Cuối cùng, dòng xoáy của cô cũng sụp xuống, ngỡ là dòng nước ấm quen thuộc, thế mà, hóa ra lại lạnh đến thế, thật quá lạnh!

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Ngọc Vỡ

Suốt nhiều ngày, Kỉ Đình tan ca xong đều không vội trở về nhà ngay, có khi anh ở lại bệnh viện rất muộn, có lúc lại đánh xe bữa đến một chỗ nào đó trầm ngâm một mình, thi thoảng lại cùng Lưu Lý Lâm đến một quán bar ngồi đến nửa đêm, như lúc này đây. Bởi đã quá rõ tửu lượng của mình, anh không hề gọi rượu, trước nay anh chưa từng buông thả bản thân trước mặt người lạ, cho dù lúc này có bóng đêm che chắn. Anh chỉ đốt thuốc liên tục, hết điếu này đến điếu khác, chưa đầy ba tiếng đồng hồ, chiếc gạt tàn trước mặt đã đầy đầu mẩu thuốc, xung quanh hoan lạc điên cuồng, chẳng liên can đến anh, anh chỉ đang nhớ đến một người. Tất nhiên cũng có người đến bắt chuyện, phần nhiều là nữ, nam cũng có, ai nấy đều hỏi một câu, “Uống với nhau một ly nhé, sao lại có một mình thế này?”. Anh khéo léo khước từ, sau đó cũng tự hỏi bản thân, vì đâu anh chỉ có một mình thế này?

Lúc Lưu Lý Lâm ngồi xuống bên cạnh anh, anh mới bỏ điếu thuốc xuống, khẽ cười cười.

“Cười cái gì?” Anh chàng Lưu Lý Lâm lúc này không có tâm trạng cợt đùa gì hết.

“Tớ đang nghĩ, ai trong số các cậu sẽ tìm đến đây đầu tiên, quả nhiên là cậu.”

Lưu Lý Lâm giật phắt điếu thuốc của anh, dữ dằn ném xuống chân, “Chả hiểu các người nghĩ ngợi thế đêch nào, cậu cũng thế, cô nàng Chỉ Di

cũng thế, không ép người ta đến phát điên thì không được hay sao?”.

Kỉ Đình đã nghe nói, hôm ấy Chỉ Di không chịu để anh đưa về, không lâu sau đó bị ốm một trận, sức khỏe cô trước nay vốn không tốt, buồn phiền tích tụ, ăn uống không được nên càng suy nhược, đưa vào bệnh viện cũng chỉ truyền nước mà thôi, sau khi ra viện thì ở nhà dưỡng bệnh, cứ thế ốm đau liên miên. Cô vẫn nói với mọi người là sáng sớm ra ngoài dạo bộ nên bị nhiễm lạnh, nhưng Kỉ Đình biết rõ, bệnh của cô phần nhiều đều do đau lòng quá mà ra.

Anh đưa một tay lên chống cằm, chăm chú nhìn Lưu Lý Lâm, “Nếu cậu là tớ, cậu sẽ xử sự thế nào?”.

“Xùy, làm gì có chuyện ấy!” Lưu Lý Lâm vò đầu bứt tai đầy bức bối, cũng không biết phải nói năng ra sao.

Trong nụ cười của Kỉ Đình hiện nổi đặng đót, “Không ai bắt buộc phải vì người khác mà hy sinh tình cảm của mình, cho dù người ấy có thân thiết như Chỉ Di chẳng nữa – cũng không được”.

“Cô ấy đã đến nông nỗi này, cậu cứ coi như thương xót cô ấy không được hay sao?”

“Thế ai thương xót tớ, ai thương xót cậu đây?” Kỉ Đình nhìn ông bạn chí cốt bao năm nay của mình, vì đâu những người đem lòng yêu thương kẻ khác đều nhỏ bé tội nghiệp đến vậy?

“Tớ chẳng suy nghĩ lung tung như các cậu, tớ chỉ biết là yêu một người thì phải làm cô ấy hạnh phúc, cũng là làm chính mình hạnh phúc. Nhưng cậu thì sao? Cậu rõ ràng đang ngăn ngoài chờ đợi cô nàng Chỉ An, vì sao đến thừa nhận thôi cũng không dám? Cậu cứ chờ đi, chờ đến chết cũng chẳng được ấy chứ! Bây giờ cô ả chả sống tử tế hơn cậu bao nhiêu lần! Người ta trẻ trung xinh đẹp, có danh có lợi, bao nhiêu sếp bự, công tử giàu có lượn vè vè xung quanh, nếu cô ả mà có lấy một mảy lưu luyến cậu ấy

mà, thì đã chẳng đến nỗi phải hủy bỏ cả buổi triển lãm ở quê nhà như thế rồi!”

Kỉ Đình vờ như không nghe thấy lời của anh ta, thế nhưng bàn tay buông thõng xuống cạnh đùi hết nắm chặt rồi lại xòe ra đầy bất lực, anh biết mỗi câu mỗi chữ Lưu Lý Lâm nói đều đúng cả, quãng thời gian này, anh sục sạo nào tạp chí, nào mạng, đủ loại phương tiện thông tin đại chúng để lần tìm từng manh mối hành tung của cô, càng biết thêm nhiều, Cố Chỉ An của anh càng lúc càng xa rời anh hơn, từ nhỏ đã vậy, anh chỉ có thể đứng từ xa ngắm nghía thế giới rực rỡ sắc màu của cô mà thôi, cô giờ đây càng bay càng cao, đến cả gương mặt cũng mờ nhòa mất rồi. Vốn ngỡ rằng cô sẽ quay về, ai ngờ ngày khai mạc triển lãm đang được đón đợi, vé cũng đã bán được một nửa, phía đại diện lại đơn phương tuyên bố hủy bỏ buổi triển lãm ở quê nhà, không có lý do gì, cũng không giải thích, chỉ nói rõ là tình nguyện gánh chịu tất cả các phí tổn do vi phạm cam kết, điểm dừng cuối cùng của cuộc triển lãm chính là đô thị lớn nhất miền Nam – thành phố G.

Thứ gì cũng đã đổi thay, chỉ có thói ngông cuồng tùy ý ăn vào xương tủy của cô là không hề thay đổi.

Nhùng nhằng mãi mới từ biệt được Lưu Lý Lâm, lúc Kỉ Đình về đến nhà đã là bốn giờ sáng, anh tắm táp cho sạch hơi rượu, nằm lên giường, nhưng không tài nào chợp mắt được, thế là anh nhất quyết nhổm dậy, tỉ mỉ sắp xếp đồ đạc của mình, nhưng thốt nhiên phát hiện ra, món quan trọng nhất thì tìm mãi không thấy, anh ngưng lại, cố nghĩ một hồi, chắc chắn mình bỏ quên ở nơi nào đó – trước nay anh vẫn là người cẩn thận, huống hồ món đồ lại quan trọng nhường này, thế là anh tiếp tục cắm đầu vào lục lọi tìm tòi, lật tung tất cả những nơi có thể thấy nó.

Cùng với tiếng mở khóa khẽ vang lên, đèn phòng anh đột nhiên bật sáng, việc ấy khiến người đang quen với bóng tối là anh nhất thời không thích ứng kịp, phải che hờ mắt, giữa màn ánh sáng chói mắt ấy, anh trông

thấy mẹ anh đang vận đồ ngủ đứng ngay ở cửa phòng, ngay phía sau là bố anh.

“Khuya khoắt thế này rồi, còn tìm gì thế con?” Cái lạnh se sắt buổi tinh mơ làm Từ Thực Vân khẽ ho vài tiếng, bà bóp trán khẽ giọng hỏi cậu quý tử.

“Con làm bố mẹ thức giấc ạ? Con xin lỗi, bố, mẹ, có một tập hồ sơ bệnh nhân tự nhiên con không tìm thấy đâu cả, con sẽ để ý nhẹ tay một chút, bố mẹ vào ngủ đi ạ.”

Nói rồi anh lại tiếp tục việc đang làm dở, mấy giây sau, anh phát hiện bố mẹ vẫn lẳng lẳng đứng ở cửa nhìn anh, không hề có ý định rời bước.

Anh cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, đến lúc ngẩng lên, gặp ngay ánh mắt của hai vị thân sinh, không ai nói năng gì, thứ im lặng kiểu ai nấy đều hiểu rõ nhưng không chịu nói ra lời.

Cuối cùng, chính Từ Thực Vân phá vỡ không khí ngột ngạt ấy, “Kì Đình, con tìm thứ này phải không?”. Bà rút từ túi áo ngủ ra một tấm vé máy bay, vé mệt mội vô cùng.

Kì Đình này giờ cúi người lục lọi ngăn kéo, chậm chậm đứng thẳng lên, nhìn vào hai vị thân sinh đang đứng ở cửa với ánh mắt thật lạ lẫm, một lúc sau, anh mỉm cười, tiến lên mấy bước, “Hóa ra là ở đây, mẹ, mẹ đưa giúp con với”.

Từ Thực Vân nhìn con trai, rồi chậm rãi lắc đầu, “Con định làm gì mới được? Đi tìm nó ư? Con chờ đợi nó bao nhiêu năm nay còn chưa đủ hay sao? Còn định làm bao nhiêu trò ngu dại nữa? Điên rồi quá, Kì Đình ơi, con tỉnh lại đi được không?”.

Vì đâu ai cũng nhận ra anh đang chờ đợi cô kia chứ, anh đã từng ngỡ rằng khả năng diễn kịch của mình rất khá. Kì Đình hơi ngẩng đầu lên, gắng

ép mình hít thở đều đặn, sau đó khẽ khàng nói, “Con lớn bằng ngần này rồi, con tự biết mình nên làm gì, bố, mẹ, bố mẹ đừng để ý chuyện của con, trả vé máy bay lại cho con rồi hai người đi nghỉ đi, được không ạ?”.

“Mẹ sẽ không trả lại cho con, mẹ chỉ có một mình con thôi, mẹ không muốn con vì nó mà lặn lội cả đời này, Chỉ An là cái thứ người gì kia chứ? Nó từ nhỏ đã hoang dại quen thói, ai mà kiềm thúc được nó? Con hay sao? Nó cũng chỉ đùa cợt với con một bạn cho vui thôi, xong rồi là quên bẵng, trong mắt nó con chẳng là cái gì hết. Đừng ngu ngốc thế nữa, con trai ơi, nghe lời mẹ đi, quay trở lại đi, đừng có đi tìm nó nữa, đừng đợi chờ nó nữa, sống yên ổn không được hay sao?” Mắt Từ Thực Vân đã bắt đầu ngân ngấn nước.

“Con không hiểu nổi, tại sao ai cũng muốn ra quyết định thay con thế, ai cũng nói là vì muốn tốt cho con, lẽ nào mọi người còn hiểu là con cần gì hơn chính con hay sao?”

“Con thì rõ lắm đấy! Con bị nó làm cho mê muội chẳng biết gì nữa rồi, một đứa con gái tốt như Chỉ Di, vì con mà ra nông nổi này, con cũng chẳng thèm ngó ngang tới. Cứ cho là bố mẹ ngày nào cũng ở bên cạnh con, khiến con chẳng may thấy vui vẻ chút nào, nhưng lẽ nào thế gian này ngoại trừ Cố Chỉ An ra, không còn người nào khác đáng cho con để ý đến hay sao?”

“Con đã phải để ý quá nhiều thứ rồi mẹ ạ. Con đã từng hy vọng mỗi người đều hài lòng, con không muốn làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng kết quả thế nào đây? Kết quả là chẳng ai vui vẻ hết, ai cũng cảm thấy mình bị tổn thương. Còn con! Có ai từng nghĩ cho con đây? Con cần một cuộc sống ra sao, con muốn ở bên cạnh ai? Con chịu đựng cái cuộc sống kiểu tiêu bản thế này đủ rồi. Không sai, mọi người đều nhận ra rồi đấy, con điên rồi, con chỉ muốn có Cố Chỉ An thôi, bất kể trong lòng cô ấy có con hay không, con cũng cam tâm tình nguyện. Như thế này con còn thấy mình là người bằng xương bằng thịt, thế nên con bằng lòng!”

Kỉ Bồi Văn và Từ Thực Vân bị cậu con trai làm cho kinh ngạc sửng sờ, đến Kỉ Đình cũng không thể tưởng tượng rằng mình lại ăn nói như thế, nhưng tất cả những lời ấy thốt ra khỏi miệng anh thật tự nhiên, tựa hồ chúng đã lẩn cấn trong lòng anh lâu lắm rồi, hết lần này đến lần khác, anh cứ cố đè nén chúng xuống. Giờ đây, cuối cùng cũng nói ra được, tự anh cũng cảm thấy mình điên, mà điên cũng được, bao nhiêu năm qua, anh chưa từng thấy thoải mái như giờ phút này.

Anh nhìn bà mẹ nước mắt nhòe nhoẹt, trong lòng xót xa nhưng bình tĩnh, “Con xin lỗi mẹ, để mẹ phải thế này con cũng buồn lắm, nhưng mỗi lời con nói ra đều là thật lòng, con xin mẹ một lần nữa, mẹ trả vé máy bay lại cho con!”. Anh từ tốn giơ tay ra trước mặt mẹ.

Từ Thực Vân lại lắc đầu, nắm chặt lấy tay chồng ở phía sau, cứ như thế bám víu lấy chỗ dựa cuối cùng, “Không được, con là con trai của mẹ, mẹ không thể để con vì đưa con gái ấy mà sai lầm hết lần này tới lần khác, nó có yêu con đâu, con mà đi thì chỉ bị tổn thương thôi...”. Nói đoạn, bà thả tay chồng ra, rồi xé nát tờ vé máy bay ngay trước mặt Kỉ Đình.

Bà cứ nghĩ Kỉ Đình sẽ cuống cả lên, thế nhưng không phải, anh lạnh lùng nhìn bà xé nát rồi vò chiếc vé lại, vẻ kích động khi nãy tuyệt nhiên không còn nữa, anh bình thản nói, “Thực ra mấy người chúng ta đều biết, một khi con đã muốn đi, không phải mẹ xé vé máy bay của con là có thể giữ con lại, mẹ, con xin mẹ trả lại vé cho con, là vì muốn để cho mấy người chúng ta còn có đường lùi, con hy vọng là khi yêu cô ấy, con vẫn có thể yêu thương cả mọi người, rốt cuộc chúng ta vẫn là người một nhà, việc gì mẹ phải ép con đến đường cùng như thế này?”.

“Kỉ Đình! Con ăn nói kiểu gì thế? Đây là thái độ nói chuyện với bố mẹ hay sao?” Kỉ Bồi Văn nãy giờ lặng im cuối cùng không nén nổi tức giận phải mở lời, “Cố Chỉ An là cái gì chứ? Nó cho con được cái gì mà xui khiến con đến bố mẹ rút ruột đẻ ra cũng không thèm đếm xỉa?”.

“Con chưa từng nghĩ là không đếm xỉa gì đến bố mẹ, là hai người ép con lựa chọn, thế nên con đành phải lựa chọn thôi.”

Kỉ Bồi Văn giận quá phá lên cười, “Đây là thằng con ngoan ngoãn của tôi đây sao? Vì con bé đấy mà vứt bỏ tất cả ư? Chỉ An có ghê gớm hơn thế, chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái, đời còn dài lắm, con muốn con gái thế nào chẳng được, huống hồ nó lại không hợp với con, lý trí của con đi đâu mất rồi?”.

Kỉ Đình cũng bật cười, “Lý trí ư? Bố ạ, con đâu phải là bố. Bố có hẳn cái lý trí đáng lấy làm tự hào, có thể quên bằng người mình từng yêu để bình thản sống hết kiếp này, ngay đến cả việc bà ta một thân một mình chết nơi đất khách quê người bố cũng có thêm ngó ngang chút nào đâu, cũng được, có lẽ là giây phút cuối cùng ấy, bố cũng chẳng còn quan trọng gì với bà ta nữa. Con chỉ muốn hỏi một câu thôi, cả đời này, bố đã thực sự làm việc gì bố muốn làm, đã từng yêu người bố muốn yêu bao giờ chưa, bố đã từng thấy vui vẻ bao giờ chưa? Nếu lý trí khiến con sống cả đời này giống bố, thế thì con cần lý trí làm gì chứ?”.

Kỉ Bồi Văn mặt mũi thoắt trắng bợt, toàn thân run rẩy dữ dội, không biết là vì kiềm chế cơn giận hay thứ cảm xúc nào khác, tay ông run run chỉ ra phía cửa chính, hồi lâu mới nói thành lời, “Một là quên hẳn nó đi, sống cho tử tế, còn nếu không, cút xéo! Tao coi như không có con trai, khuất mắt trông coi là xong!”.

“Anh nói linh tinh cái gì thế?” Từ Thực Vân giữ chặt lấy tay chồng, “Anh không cần con trai, nhưng em cần, chúng ta có mỗi một mụn con này thôi”.

Kỉ Bồi Văn mặc kệ vợ nước mắt ngấn dài, vẫn trừng trừng nhìn Kỉ Đình như cũ, “Tao chưa nói hai lời bao giờ cả”.

Kỉ Đình gật đầu, quay người nhắc chiếc lọ Quân Dao cổ nhỏ trên giá bày đồ cổ bên cạnh, từ tốn đặt ngay ngắn trước mặt, sau đó thẳng tay gạt xuống nền nhà.

Món đồ sứ vỡ tan tành, giữa thời khắc sáng sớm tinh mơ bốn bề lặng phắc này, âm thanh ấy đủ để người ta phải rụng rời hồn phách. Giữa bầu im ắng đáng sợ sau tiếng vỡ văng trời ấy, anh xoay người lại nhắc chỗ hành lý đã chuẩn bị xong xuôi từ trước đó.

“Con xin lỗi bố mẹ.”

Căn nhà của Kỉ Đình ở bên ngoài đã bị cho thuê từ hai năm trước, vừa mới bỏ đi khỏi nhà bố mẹ, giữa lúc bối rối, anh cũng không tiện chấm dứt hợp đồng với chủ cho thuê ngay, nên mấy ngày gần đây, anh đều ở trong khách sạn ngay gần bệnh viện. Ất hẳn đã bị cậu con trai làm cho đau lòng quá đỗi, tận đến trước lúc anh lên máy bay tới thành phố G, bố mẹ vẫn chưa mấy may gọi điện cho anh lấy một lần, tất thấy những gì xảy ra lúc tờ mờ sáng hôm ấy, cũng giống hệt như chiếc lọ cổ hẹp màu xanh chạm khắc tinh xảo, đã vụn vỡ dưới gót chân anh, anh giẫm lên đồng mảnh vụn ấy bước đi, đau đấy, nhưng không hề muốn quay đầu lại.

Ngày thứ hai kể từ khi anh đặt chân đến thành phố G cũng là ngày cuối cùng triển lãm tranh của Chỉ An mở cửa, ở trung tâm nghệ thuật trung ương Lục Địa, anh trông thấy thật nhiều tranh vẽ và thật nhiều người, chỉ không thấy cô đâu cả. Có lẽ cô cũng đã từng ghé qua đây, dừng lại đôi chút giữa bao nhiêu người cùng bao ánh đèn loa lóa vây bọc, ánh mắt anh dõi theo cũng chẳng thể bắt được bóng dáng cô, anh chỉ đành đứng lặng hồi lâu trước bức họa của cô, tấm nào anh cũng ngắm nghía thiết tha, anh tưởng tượng xem chúng được sinh ra như thế nào dưới bàn tay cô, hoặc giả ngón tay cô đã từng ve vuốt chúng thế nào, ánh mắt cô đã ngừng lại trên mỗi bức tranh thế nào, cứ thế, mỗi bức tranh trước mắt anh đều có một sinh mệnh riêng.

Tranh của cô giống hệt như chính cô vậy, đằng sau vẻ rực rỡ chói ngời ẩn giấu cái lạnh lẽo cùng nỗi thắc thỏm không yên. Anh gắng sức nắm bắt từng chút tâm tư nhỏ bé của cô thông qua những bức tranh ấy, từ một cô gái trẻ măng một thân một mình phiêu bạt xa nhà đến một nữ họa sĩ sơn dầu danh tiếng thoát nổi như cồn, mỗi bước đi, cô đã trải qua ra sao, sướng vui hạnh phúc hay vẫn cô độc, liệu cô đã tìm thấy một hòn đảo để yên tâm ngơi nghỉ hay chưa?... Một nhân viên phòng triển lãm nhã nhặn bước tới bên anh, lịch sự nhắc anh đã đến giờ bắt buộc đóng cửa, anh quay người, mới ngỡ ngàng nhận ra trong phòng triển lãm mênh mông mà vắng vẻ ấy, chỉ còn trơ lại mỗi mình anh. Anh cười cười với người nhân viên kia, vẻ xin lỗi, rồi bước ra ngoài, trên nền đá cẩm thạch bóng loáng soi rõ hình người, anh nghe thấy tiếng chân của chính mình cứ vang vang phía sau.

Buổi tối là bữa thù tạc mà Mạc Úc Hoa dành riêng tiếp anh. Trong mấy năm kể từ khi rời khỏi bệnh viện thuộc Đại học G, trong số bạn bè đồng nghiệp cũ, anh chỉ còn giữ liên lạc với một mình cô, số lần gặp gỡ của hai người tuy không nhiều, bất quá cũng chỉ là người này đến thành phố người kia công tác, rảnh chút thời gian thì ăn với nhau bữa cơm, bình thường cũng chẳng mấy khi gọi điện, đa phần cũng chỉ là tham khảo hoặc trao đổi ý kiến xung quanh các vấn đề chuyên môn, nhưng có lúc họ cũng hỏi han tình hình gần đây của nhau. Vậy nên anh cũng biết, Mạc Úc Hoa đến bây giờ vẫn cô đơn lẻ bóng. Ngồi với nhau được một lúc, anh nhìn cô rồi chẳng nén nổi thở than, “Tớ vẫn nhớ cậu bằng tuổi tớ, suy cho cùng cậu cũng là thân gái, đã đến lúc phải tính cho bản thân mình rồi đấy, đừng có làm mình lỡ dở”.

Mạc Úc Hoa chỉ cười, “Cái điều ấy cũng áp dụng được với cậu đấy”.

Kỉ Đình tự mình mai mỉa, “Phải rồi, suýt chút nữa tớ quên bằng là mình cũng chẳng khá khẩm gì hơn, làm gì có tư cách nói cậu”.

Mạc Úc Hoa lắc đầu, “Không phải thế, tớ với cậu khác nhau, ít nhất cậu còn có kỉ niệm... Mà thôi, đừng nói chuyện này nữa, trông đáng vẻ của cậu,

chắc hôm nay thất vọng ra về chứ gì”. Thấy Kì Đình không đáp, cô cúi xuống, lôi từ trong túi ra một thứ, rồi im lìm đưa ra trước mặt anh.

Anh cầm lên, mở ra xem, hóa ra là tấm giấy mời dự một cuộc đấu giá được in rất tinh xảo, bên trên có ghi “Buổi bán đấu giá các tác phẩm sơn dầu đương đại chọn lọc của Vinh Ngọc Trai”, thời gian là ba ngày sau, ở ngay chỗ dễ thấy trên giấy mời là một hàng dài họ tên các họa sĩ, trong đó không thiếu những nhân vật được xếp vào hàng đại sư đã có tiếng tăm lâu năm, ngoài ra còn có cả những họa sĩ trẻ tuổi mới nổi danh vài năm gần đây, ba chữ Cố Chỉ An vừa hay cũng xuất hiện trong đó. Kèm theo giấy mời, ngoài thẻ trả giá, còn có các loại giấy tờ tài liệu đấu giá rất tường tận như Những điều cần biết khi đấu giá, Danh mục đấu giá, được đóng thành một cuốn dày cộp.

Kì Đình nhìn Mạc Úc Hoa với vẻ ngạc nhiên, Úc Hoa nói, “Cho dù cô ấy không đến triển lãm tranh hôm nay, trong cuộc bán đấu giá ba ngày nữa cậu nhất định gặp được cô ấy, nghe nói đây chính là buổi bán đấu giá tranh sơn dầu lớn nhất hằng năm, cô ấy rất cừ, mà vận may của cậu cũng rất lớn.”

“Cái này... có thể nói cho tớ biết ở đâu ra được không?” Anh nghi hoặc không phải không có nguyên do, tác phẩm nghệ thuật bấy nay vốn là thứ đồ chơi của người lắm tiền nhiều của, đặc biệt là buổi bán đấu giá quy cách nghiêm ngặt thế này, những người tham gia đấu giá chắc chắn đã phải trải qua khâu đăng ký và kiểm tra tư cách rất nghiêm ngặt, người có thể nhận được thư mời kèm theo thẻ trả giá như thế này, ắt hẳn không phải cự phú cũng là quý nhân, tuyệt nhiên không thể đến tay những người xoàng xĩnh như họ.

Mạc Úc Hoa cười cười, “Yên chí đi, tớ nhờ chồng của một người bạn thân lấy về đây, hy vọng có thể giúp được cho cậu”.

Mạc Úc Hoa vốn không phải kiểu lập dị khác người, thêm nữa món đồ này cũng vô cùng quan trọng với anh, vậy nên Kì Đình không khách sáo

nữa, ngoài cảm ơn ra, anh chẳng biết nói gì khác.

“Đừng có cảm ơn, tớ ghét nhất là nợ nần người khác, như thế này cũng tốt, cuối cùng tớ cũng trả sòng phẳng được rồi.”

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Chi Bằng Chúng Ta Đánh Cược Một Phen

Địa điểm tổ chức buổi bán đấu giá là phòng đại tiệc ở tầng hai của khách sạn Lệ Cảnh nổi tiếng thành phố G, lúc Kỉ Đình đến nơi, vẫn còn một lúc nữa mới đến thời điểm chính thức khai mạc buổi lễ, nhưng trong phòng đấu giá đã có không ít người ngồi đầu ra đầy, trong số các khách mời bước qua dạo lại, có không ít những gương mặt đã quen thuộc quá đỗi trên truyền hình. Thoạt đầu, Kỉ Đình cứ ngỡ cái chốn bán đấu giá nhan nhản những người có tiếng tăm này chỉ là chỗ phô trương tiền tài danh lợi mà thôi, không ngờ đa phần khách mời có mặt đều khá im lìm dè dặt, cho dù đã ngồi vào chỗ rồi cũng chỉ khẽ khàng trao đổi với người quen bên cạnh ý kiến này nọ về những bức tranh vừa ý với mình. Tất nhiên, qua ba ngày trưng bày trước đó, cuộc bán đấu giá lần này đã đạt được mục đích thu hút sự chú ý của các khách hàng lớn, không ít người trong số đó đến đây có chủ đích hẳn hoi.

Nhân viên hãng đấu giá đón tiếp các vị khách có mang vé mời rất lịch sự, dưới sự hướng dẫn của họ, Kỉ Đình chọn ngồi xuống một chỗ tương đối chính giữa, thời gian chờ đợi cũng không đến nỗi quá dài. Tiếng chuông báo khẽ vang lên, cuộc đấu giá chính thức bắt đầu, căn phòng đang râm ran tiếng ồn phút chốc đã lặng im hẳn, người chủ trì buổi lễ của hãng đấu giá trước nhất giới thiệu sơ qua về các tác phẩm có mặt trong buổi bán đấu giá lần này, đồng thời giới thiệu với những người tham dự một số tác giả có tiếng, Kỉ Đình trông thấy các vị họa sĩ dáng vẻ điềm đạm cao quý đứng

dậy, khẽ cúi người cảm ơn mà không nén nổi cảm giác thất vọng mỗi lúc một dày thêm, trong số đó không hề có Chi An.

Thường thì phần đầu của buổi đấu giá chưa xuất hiện những tác phẩm quá nổi bật, chỉ là những bức bình thường, không thu hút được nhiều sự chú ý, đối với hết thảy tác phẩm của các họa sĩ còn lại, Kỉ Đình đều chẳng hứng thú là mấy, thế là cả buổi sáng trôi đi trong nỗi thấp thỏm thất vọng. Buổi trưa chỉ nghỉ bốn mươi lăm phút, hãng đấu giá chuẩn bị cho khách mời chút tiệc trà giản dị, gọn nhẹ, Kỉ Đình thấy không ít người quanh anh chỉ dùng chút nước mát, ăn uống qua loa, những nhân vật bình thường vẫn đình đám trong mọi lĩnh vực ấy, lúc này đây lại nhẵn nại hiếm thấy, cứ như thể những đứa trẻ đợi chờ từng món đồ chơi mình mê thích vậy.

Mấy năm gần đây, tiếng tăm của Chi An dần nổi lên như cồn, nhưng nói cho cùng, cô vẫn chỉ là một cô gái trẻ, vậy nên Kỉ Đình biết rằng, chắc chắn những tác phẩm của cô không thể là tiết mục cuối cùng của nhà cái được. Ca đấu giá buổi chiều bắt đầu chưa được bao lâu, Kỉ Đình đã nghe thấy người chủ trì đấu giá trên bục nói với khán giả ở dưới, “Thưa quý ông, quý bà, tiếp theo đây sẽ là ba tác phẩm của nữ họa sĩ trẻ tuổi nổi lên vài năm gần đây trong giới sơn dầu toàn quốc - Cố Chi An, tác phẩm của quý cô Cố Chi An cách đây không lâu đã từng được bán với giá rất cao tại buổi bán đấu giá quy mô lớn của hãng Christie Hồng Kông. Phong cách và giá trị nghệ thuật của tác phẩm này đã được giới truyền thông chuyên về nghệ thuật trong nước quảng bá rộng rãi, ba bức tranh sơn dầu hôm nay của cô cũng là những tác phẩm mà Cố Chi An rất ưa thích và tự mình chọn ra, có thể coi là những tác phẩm xuất sắc, trước khi bước vào phần trả giá, cho phép tôi được thêm vào một chút ngoài lề, tôi nghĩ quý vị cũng sẽ thế tất, bởi hôm nay chúng tôi rất vinh dự mời cô Cố Chi An tới dự buổi bán đấu giá này, xin mời cô Cố Chi An...”.

Kỉ Đình nghe thấy tiếng rì rầm trao đổi mỗi lúc càng thêm ồn ào bên tai, thế nhưng những thứ ấy có dính dáng gì đến anh đâu? Anh chỉ muốn nhìn

thấy cô thôi.

Lúc cô bước ra từ phía sau cánh gà, tiếng ù ù náo động trong tâm trí Kì Đình đã át hết những câu chuyện trò bàn tán đột nhiên rầm rĩ bên anh, anh cúi đầu, nhìn thấy những ngón tay mình vịn quá chặt vào tay ghế đến nỗi trắng bợt cả ra.

Cô vẫn mang dáng vẻ ấy, cao ngạo, bất cần, đứng giữa bục muôn mắt nhìn vào, hơi nhếch miệng cười, hết như đứng ở ngay bãi cỏ đằng sau nhà mình vậy. Khoảng thời gian vài năm đã xóa đi vẻ bỡ ngỡ và nổi loạn trong mắt cô, tuy nét diên cuồng vẫn như xưa, nhưng cũng điềm đạm hơn nhiều. Cô đứng đó, hết như một bức tranh, chẳng trách ban tổ chức lại nghĩ ra chiêu này, đúng là sự xuất hiện của cô đã thu hút con mắt của hầu hết những người có mặt.

Thời gian của buổi đấu giá được sắp xếp tương đối chặt chẽ, người chủ trì cũng không dài dòng nhiều lời, giới thiệu sơ qua vài câu là chuyển sang trò chuyện trực tiếp với Chỉ An, “Tiểu thư Cố Chỉ An, chúng tôi rất muốn biết, là một họa sĩ sơn dầu trẻ tuổi xuất sắc trong nước, cô nghĩ sức hút chủ yếu để tác phẩm của mình lọt vào mắt xanh của các vị nhân sĩ trong và ngoài nước nằm ở đâu?”.

Cố Chỉ An hơi nheo mắt nhìn người chủ trì, cười rạng rỡ, “Rất đơn giản, trong số các cây cọ nữ của giới hội họa trong nước, những người xinh đẹp hơn tôi thì vẽ không bằng tôi, những người vẽ hơn tôi thì lại không xinh đẹp bằng tôi, chỉ thế thôi”.

Cả hội trường rộ lên tiếng cười, người chủ trì đấu giá trẻ tuổi cũng không nhịn được cười, “Cố tiểu thư quả là cá tính đúng như những lời truyền tụng, vậy thì đối với ba tác phẩm đưa ra đấu giá hôm nay, cô đánh giá ra sao?”.

Với câu hỏi này thì cô nghĩ ngợi một hồi, “Trong ba bức tranh này, tôi cho là có bức kỹ xảo tương đối thành thực, có bức thì bản thân tôi lại ưa thích hơn cả”.

“Vậy thì, cô có thể tiết lộ một chút về bức mà cô ưa thích hơn cả được chứ?”

Chỉ An điềm tĩnh nhún vai, “Tôi nghĩ bây giờ câu này nào có quan trọng gì”.

“Thôi được, trước hết, mời quý vị chiêm ngưỡng bức sơn dầu Ngày xuân theo phong cách lập thể của tiểu thư Cố Chỉ An, giá khởi điểm là tám vạn nhân dân tệ, mỗi lần trả giá là năm nghìn nhân dân tệ, bắt đầu đặt giá...”

Kỉ Đình ngồi ở dưới, lặng lẽ quan sát các bảng trả giá cứ nhấp nhô lên xuống, khóe miệng Chỉ An vẫn thấp thoáng nét nửa cười nửa không. Anh biết thừa rằng việc mời Chỉ An đến đây chẳng qua là mảnh lời của nhà tổ chức, thế nhưng cái mảnh lời này quả thật quá khôn ngoan. Trong lần bán đấu giá này có rất nhiều họa sĩ tên tuổi có tác phẩm giá trị hơn hẳn của Chỉ An, thế nhưng những người mua tranh góp mặt ở đây đa phần là đàn ông, có bao nhiêu người đã vô thức giơ biển trả giá trước nụ cười thấp thoáng như không này của cô? Bức tranh đầu tiên đã được tuyên bố bán với giá cuối cùng là ba trăm bốn mươi nghìn tệ. Trong giới sưu tầm tranh, các tác phẩm sơn dầu trong nước vốn không mấy được ưa thích, chân ướt chân ráo có chút tăm tiếng như Chỉ An, dù đang độ nổi như cồn chẳng nữa, mỗi xăng-ti-mét vuông tranh bất quá cũng chỉ dao động trong khoảng trên dưới một vạn tệ mà thôi, tác phẩm có kích thước khoảng 30x18 xăng-ti-mét như Ngày xuân này được bán ra với mức giá ấy, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Thằng được bức tranh này là một vị nam giới vẫn còn trẻ, mặt mũi sáng sủa, ăn mặc chải chuốt, trông rõ không phải là kiểu công tử nhà giàu hay

tuổi trẻ bông bột “ngàn vàng đổ một trận cười như chơi”, người chủ trì đấu giá nói chúc mừng anh ta, còn anh ta chỉ nhìn Chỉ An mỉm cười bẽn lễn ngại ngần, Chỉ An thì vẫn cái vẻ nhờn nhơ như không, ánh mắt xa xôi, không rõ là đang nghĩ ngợi gì.

Bức tranh thứ hai là chân dung, được một vị nam giới trung niên ra bề giàu có mua với giá ba mươi sáu vạn rưỡi, cái giá này đã vượt qua cả tác phẩm của một họa sĩ nam trung tuổi theo phái kinh viện, đã lăn lộn trong ngành sơn dầu suốt bao năm và mới giành được chút tiếng tăm.

Lúc bức tranh thứ ba được mang ra, không ít người trong nghề có mặt ở dưới đều ngỡ ngàng nhận ra rằng, so với hai bức vừa rồi, bút pháp của bức này rõ ràng non nớt hơn nhiều, cấu tứ cũng lạ lùng, quan sát kỹ càng mới thấy, bức tranh vẽ bầu trời buổi hoàng hôn ở góc nhìn từ mặt đất ngược lên, vận dụng sắc màu cũng không phải tài tình gì lắm. Kỹ thuật của hai bức vừa rồi tuy chưa đến mức toàn thiện toàn mỹ, nhưng chí ít cũng khiến người ta cảm thấy tài hoa của cô tràn trề, dào dạt, nếu so sánh với nhau, bức tranh với tên gọi Tia nắng sớm của tôi này kém cỏi hơn nhiều, hơn nữa lại khiến người ta thắc mắc không sao lý giải nổi, bởi những người có chút kiến thức đều nhận ra, từ vị trí của bức tranh và góc độ của vầng dương phía trời tây kia, đó chắc chắn là thời khắc trước khi mặt trời lặn chứ không thể là buổi sớm mai được.

Đúng thế, không ai có thể hiểu nổi, ngoại trừ anh, chỉ có anh mà thôi. Ngay lúc bức tranh ấy được trưng ra, Kỉ Đình đã cảm thấy máu nóng trong toàn bộ cơ thể cuồn cuộn dâng lên, anh không bao giờ quên buổi hoàng hôn ấy, cậu chàng Kỉ Đình mười bảy tuổi cùng cô bé Chỉ An mười bốn tuổi nằm xoài bên nhau trên bãi cỏ ở góc trường, cùng ngắm mặt trời lặn từng chút, từng chút phía trời tây, bóng tối im lìm mà êm đềm vây bọc lấy họ. Cây đa già bên cạnh họ ngày hôm ấy cũng đơm trái mang sắc màu tím đen, một cánh chim chẳng rõ tên cũng vội vã bay trở về giữa ánh chiều tà còn rơi rớt, vầng mây ấy cũng điểm xuyết một chấm hồng giữa nền tím rất nhạt,

cô bé Chỉ An ngày hôm ấy lần đầu tiên trở thành thiếu nữ, cô đã thẹn thùng tức tối chạy vụt đi trước vẻ quan tâm ngờ nghệch của một cậu trai mới lớn... Mười ba năm sau, cô mới nói, đó chính là tia nắng sớm của cô.

Mọi người đều mãi mê bàn tán về bức họa kỳ quặc ấy, ai còn để ý đến một chàng trai đang lặng lẽ rơi lệ?

Lúc Kì Đình ngẩng đầu lên với vẻ mặt tỉnh bơ như không, mức trả giá của Tia nắng sớm của tôi đã được đẩy lên tới hai mươi tám vạn tệ, anh không chút do dự, đưa tay giơ biển trả giá lần đầu tiên. Tiếng đọc giá của nhà cái vẫn vang lên đều đều, cuộc trả giá vẫn đang tiếp tục, lúc mức giá đã vượt qua ba mươi vạn, chỉ còn trở lại ba người này giờ chưa chịu bỏ cuộc, khi chạm mức ba mươi hai vạn, người đàn ông trung tuổi dáng vẻ giàu có cười lên ha hả, lắc đầu làm bộ, rốt cuộc ông ta cũng là người khôn ngoan, biết tổng là cho dù cô nàng Cố Chỉ An này có làm người ta phải mê mẩn ngưỡng mộ đến đâu đi chăng nữa, bức tranh bông bột này cũng chẳng đáng từng đấy tiền, như vậy, chỉ còn lại anh chàng kia và Kì Đình là vẫn cứng đầu cứng cổ giành lấy bức tranh.

Lúc người chủ trì đọc giá ba mươi lăm vạn lần thứ nhất, phía dưới xô xao nhộn nhạo hết cả lên, rất nhiều người bắt đầu dáo dác ngó hai anh chàng nọ, một kẻ trước sau đều giữ nụ cười chắc chắn quả quyết, một kẻ ung dung điềm đạm như không, Chỉ An đứng trên bục, từ lúc Kì Đình bắt đầu giơ biển lên, cô chỉ thờ ơ quan sát tất cả, như thể đó chỉ là một màn kịch vui chẳng hề dính dáng gì đến mình.

Khi biển giá trong tay đã rút xuống, nhà cái đọc con số ba mươi tư vạn, Kì Đình đã không còn nghĩ ngợi thêm nữa. Anh xuất thân là con nhà giáo, chưa từng phải lo nghĩ chuyện cơm ăn nước uống, đến lúc đi làm thu nhập rất khá, nhưng anh biết, mình cũng chẳng phải hạng có tiền, so với những người có mặt ở đây thì đúng là quá ư nực cười, thế nhưng anh cũng biết, rằng bức tranh ấy – anh bắt buộc phải giành được.

Lúc giá đã lên tới ba mươi bảy vạn rưỡi, anh chàng kia quay lại tò mò dò xét anh một lúc, đang tính giương biển lên lần nữa, một người có vẻ là nhân viên phục vụ bước đến bên cạnh anh ta, cúi người nói nhỏ mấy câu, anh ta lại quay đầu lại, lần này trong mắt thoáng vẻ khác lạ, sau đó ngồi im một chỗ, không động tĩnh gì thêm.

“Ba mươi bảy vạn rưỡi lần thứ nhất, ba mươi bảy vạn rưỡi lần thứ hai, ba mươi bảy vạn rưỡi lần thứ ba, chúc mừng quý ngài đây đã giành được bức tranh Tia nắng sớm của tôi của nữ họa sĩ Cố Chi An”.

Sau khi nhân viên phục vụ dẫn anh vào phía sau ký kết, “Giấy xác nhận mua bán đấu giá”, giữa khung cảnh buổi đấu giá đèn đuốc sáng trưng, mọi sự vẫn diễn ra đều đều, nhưng Chi An đã biến mất.

“Thưa tiên sinh, thủ tục của anh đã hoàn tất, khoản tiền đấu giá và chi phí thủ tục phiên anh chuyển vào tài khoản chỉ định trong vòng bảy ngày, các giấy tờ có liên quan và món đồ đấu giá, sau khi chúng tôi hoàn thành kết toán sẽ gửi đến tận nơi cho anh. Xin được hỏi anh có cần giúp việc gì nữa không?”.

“Tôi muốn biết, tác giả của bức tranh này – cô Cố Chi An - hiện giờ đang ở đâu?”

“Cố tiểu thư? Cô ấy vừa rời đi rồi ạ.”

Kỉ Đình bước ra khỏi cổng khách sạn mới biết rằng trời đang mưa dữ dội, vừa mới qua buổi trưa, vậy mà cơn mưa xối xả khiến trời đất mang một màu âm u buồn thảm, anh đứng ở lối ra trước đại sảnh, những giọt nước mưa liên tục bắn vào mặt anh. Người phục vụ ân cần che ô cho anh, “Tiên sinh, có phải anh định ra ngoài, tôi có thể gọi xe cho anh”. Đúng là anh định rời đi, nhưng phải đi đâu bây giờ?

“Cảm ơn.” Anh mỉm cười với nhân viên phục vụ nọ, rồi bước ra ngoài, người phục vụ che ô bị bất ngờ không kịp đuổi theo, chỉ trong chớp mắt, cả

người anh đã ướt rượt nước mưa. Một chiếc xe thể thao màu xám bạc chạy vụt qua, bánh xe bắn tung nước mưa lên người anh, anh đi lên trước vài bước, sau đó dừng lại, nhìn theo chiếc xe ấy càng lúc càng nhỏ lại trong tầm mắt, rồi hoàn toàn bị nuốt chửng giữa màn mưa.

Anh đứng trong mưa, chẳng mảy may nhúc nhích, nước mưa khiến mắt anh nhạt nhòa đi, như thế anh sẽ không thể nhìn thấy người ngồi trong xe lúc đi qua nhìn anh với ánh mắt như nhìn một thằng điên, anh chỉ đợi chờ một hướng mà thôi, cho dù nơi ấy ngoài nước mưa trắng xóa trời đất ra, chẳng có thứ gì khác.

Lúc chấm nhỏ màu xám bạc ấy dần dà rõ rệt hơn, sau đó lại áp sát ngay cạnh anh, anh đã bắt đầu tin đó chỉ là ảo giác. Kính cửa xe kéo xuống, người bên trong xe lặng im nhìn anh qua màn mưa. Từ nhỏ đến lớn, anh đều chỉ có một bộ dạng ăn mặc sạch sẽ, tươm tất tề chỉnh, đến cô cũng chưa từng nhìn thấy bộ dạng lướt thướt đến thế này, từ đầu đến chân dính mưa không sót một chỗ, chỉ có đôi mắt vẫn trong trẻo, sáng láng như vậy. Buổi tối trước ngày cô rời đi, cặp mắt ấy vẫn còn kề sát cô, cô vẫn nhớ hàng mi rợp như chiếc quạt ấy khẽ khàng cọ vào má cô, ngứa ngứa, mang theo cả hơi thở ấm nồng của anh.

Khi ấy anh bảo với cô, “Hòn đảo ấy vẫn luôn ở đó”

Cô đã từng tin vào điều ấy.

“Chắc em nghe kể về Atlantis rồi nhỉ, Chi An. Đó là hòn đảo rộng lớn nhất thời cổ xưa, thế mà chỉ trong một ngày một đêm thôi, nó đã chìm xuống tận đáy sâu Đại Tây Dương đầy kì bí. Nó cứ lặng lẽ ở dưới đáy biển vài nghìn năm ròng, hết thủy các nền văn minh đều có thể biến mất, nhưng vĩnh viễn không bao giờ có thể biến thành nước biển được.”

“Chẳng nghĩa lý gì cả”.

Cô đưa anh về tới khách sạn anh đang ở, “Về đi, rồi tiếp tục đóng vai con ngoan trò giỏi. Phải rồi, đưa số tài khoản của anh cho em, tiền trả bức tranh đấy ít ngày nữa em sẽ gửi vào tài khoản cho anh”.

Anh không hề nói cho cô biết, anh không thể trở về nữa rồi.

“Anh không trả lại bức tranh ấy cho em đâu. Tia nắng sớm của tôi, kỉ niệm ấy không phải của riêng một mình em.”

Chi An bật cười, vẻ vô cùng giễu cợt.

“Hồi trước anh chỉ luôn nghĩ rằng em không tin anh, hóa ra em không tin cả chính em nữa, em không tin rằng em có thể được hạnh phúc”, Kì Đình nói năng gay gắt hiểm thấy.

“Xuống xe.” Cô không thèm đếm xỉa đến việc ngoài trời đang mưa xối xả, nghiêng người đẩy cửa xe.

Kì Đình vẫn nhìn cô đầy nhẫn nại, không mảy may lay chuyển. Cô bỗng nổi giận đùng đùng, đẩy anh một cái thật mạnh, “Tôi bảo anh cút xuống khỏi xe cơ mà”.

Anh vẫn im lìm ngồi nguyên một chỗ, mặc kệ cô xô đẩy điên cuồng, đến lúc cô yếu ớt vô lực, anh ôm choàng cô thật mạnh vào lòng. Người anh vẫn ướt rượt nước mưa, chỉ qua một lần áo mỏng manh, chẳng mấy chốc cô cũng bị thấm ướt hết cả, giống hệt như hết thảy hồi ức của họ vậy, ẩm ướt, dập dính, vẫn vít không rời.

Chiếc điện thoại trong túi quần anh bỗng nhiên rung dữ dội đúng lúc hai người ôm sát nhau, anh rờ rẫm lấy ra nghe, giọng Lưu Lý Lâm ở đầu dây bên kia mệt mỏi vô chừng, “Chi Di lại phải nhập viện rồi, mấy hôm liền cô ấy không nuốt được gì hết, ăn vào rồi lại nôn hết ra”.

“Cậu biết rồi còn gì, tớ không giúp được cô ấy.”

“Ai cũng không giúp được cô ấy.”

Anh đập máy, nỗi buồn bã không gì che dấu nổi. Chỉ An giằng ra khỏi vòng tay của anh, nặng nề tựa người vào chiếc ghế trước vô lăng, “Chỉ Di... chị ấy bị làm sao à?”.

Anh gật đầu, không muốn đối gạt cô, “Sức khỏe cô ấy vốn đã chẳng ra gì rồi, bây giờ càng lúc càng suy nhược, nếu cô ấy không chịu buông tha chính mình, thì chẳng ai làm được gì cả”. Lời anh vừa buông ra, bàn tay Chỉ An đã đặt lên tay anh, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ chủ động nắm tay anh như thế.

“Em có biết chuyện về Atlantis, đến tận bây giờ cũng chưa ai chứng minh được là nó có tồn tại. Nếu nó đã chìm xuống rồi, vậy tốt nhất cứ vĩnh viễn nằm lặn giữa nước biển như vậy đi.”

Anh hiểu rõ ý tứ của cô, chầm chậm buông khỏi tay cô, cười nhạt, “Không ai có quyền áp đặt anh phải sống ra sao, kể cả em”.

Cả hai tay cô đều đặt lên vô lăng, cô chăm chú ngắm nhìn màn mưa ràn rạt trước mắt mình, một hồi lâu, cô mới nghe thấy tiếng anh mở cửa xe.

Trước khi anh rời đi, cô nói, “Đưa em đi thăm chị ấy đi”.

Lúc bọn họ về đến bệnh viện Chỉ Di đang nằm, đã là chiều ngày hôm sau, đây cũng là chỗ làm việc của Kỉ Đình. Khi Chỉ An đẩy cửa phòng bệnh, anh cảm thấy bàn tay cô run rẩy, sau khi bỏ nhà ra đi hồi mười tám tuổi, cô chưa từng quay trở lại chốn xưa, cũng chưa từng gặp lại Chỉ Di và mọi người trong nhà lần nào. Anh cố gắng nắm chặt bàn tay kia của cô, nhưng chỉ bị cô lạnh nhạt giằng ra, xa cách, đây chính là thái độ duy nhất mà cô biểu hiện với anh trên suốt cả đường đi.

“Em muốn một mình em gặp chị ấy thôi”, Chỉ An nói.

Trong phòng bệnh, ngoài Chỉ Di đang nằm trên giường truyền nước ra, chẳng còn bóng dáng ai khác, không biết tại sao, Chỉ An cảm thấy mình thờ phào một cái, cô rón rén bước lại, ngồi xuống bên cạnh Chỉ Di, ngắm nhìn con người trên giường bệnh kia, bỗng dưng hít một hơi, người lạnh toát. Trong cái đêm từ biệt cách nay chín năm, Chỉ Di cũng không đến nỗi khiến cô phải kinh hoàng như lúc này, hai mắt Chỉ Di nhắm nghiền, gầy mòn xơ xác đến mức không còn nhận ra nổi, hết như một đóa hoa vốn phải bừng nở cuối cùng lại thốt nhiên héo tàn. Bỗng Chỉ An nhớ tới một dung nhan khô kiệt khác trên giường bệnh, nỗi sợ hãi không gì tả nổi khiến cô như rơi tõm xuống hố băng, vì sao cứ từng người từng người một đều phải rời bỏ cuộc đời trước mắt cô như vậy chứ? Đến cả Chỉ Di - người mang lại cho cô chút tình thân duy nhất trên đời cũng không thể tránh khỏi?

Ngón tay cô khẽ khàng chạm vào mu bàn tay gầy guộc, cảm thấy kim truyền của Chỉ Di, rồi vội rút lại, chầm chậm bám vào chiếc ga giường trắng toát bên cạnh cô. Không ai gây ra chút tiếng động, trong phòng bệnh chỉ trơ lại tiếng thở yếu ớt dường như không thể nghe thấy của Chỉ Di.

Cuối cùng Chỉ Di cũng tỉnh dậy.

Họ không do một mẹ sinh ra, thế nhưng bao nhiêu năm qua, cả hai vẫn luôn coi nhau như người thân thiết, gắn bó máu thịt nhất với mình, thứ cảm ứng ấy như thể sinh ra đã có sẵn rồi.

“Ai đấy?” Chỉ Di yếu ớt hỏi.

Chỉ An không đáp lời.

“Chỉ An, là em phải không?” Chỉ Di khẽ mở mắt, hơi nhoèn miệng cười, “Chị lại vừa mơ thấy em đấy. Em nói xem, bao nhiêu năm bọn mình không gặp nhau rồi nhỉ?”.

Một giọt nước lạnh ngắt rơi trên bàn tay Chỉ Di, cô nhắm nghiền mắt, thoát đã lại mở ra, một bàn tay sờ soạn theo bản năng, khẽ khàng chạm

vào một bàn tay khác.

Chỉ Di đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay ấy, những giọt lệ cũng bắt đầu rớt ra từ khóe mắt tưởng chừng đã khô cạn của cô, hai người không nói một câu, cuối cùng, tiếng nấc nghẹn âm thầm của Chỉ Di đã dần trở thành nước nở, cô dường như nghe thấy được cả tiếng thổn thức nhỏ nhoi câm nín của Chỉ An.

“Cuối cùng anh ấy cũng tìm thấy em rồi”. Chỉ Di định nhoẻn một nụ cười, nhưng cuối cùng không thể làm nổi. Nói xong câu ấy, cô mới phát hiện ra bàn tay đang nắm chặt kia đã rụt lại, cô vội vã đưa tay ra nắm lấy.

“Chỉ An, em đừng đi.” Chỉ Di qua một trận ốm bệnh liên miên chẳng hiểu lấy đâu ra sức lực như thế. “Chỉ An, bất kể hai chúng mình có phải chị em sinh đôi hay không, em vẫn là em gái duy nhất của chị. Từ bé em đã là một đứa trẻ đơn độc, trước đây chị không hiểu tại sao, nhưng vẫn luôn mong rằng sự chăm sóc của chị sẽ khiến em vui thêm một chút, em ra đi bao nhiêu năm rông, là bấy nhiêu năm chị ngóng trông em về. Nếu nói chị không thương em, đến chính chị cũng không tin được. Thế mà giây phút vừa rồi, chị lại hy vọng chị chỉ gặp lại em trong mơ thôi. Có phải chị quá ích kỷ không?”

“Chị yên tâm, em chỉ muốn về xem chị thế nào thôi, chị không sao rồi, em đi đây.” Đây là câu đầu tiên Chỉ An thốt ra trong phòng bệnh.

Chỉ Di khe khẽ lắc đầu, “Không ích gì đâu, Chỉ An. Em nghĩ là em ra đi, anh ấy sẽ ở lại hay sao? Không đời nào. Huống hồ cho dù anh ấy có ở lại thật, trái tim cũng theo em bỏ đi mất rồi. Cũng giống như những ngày không có em, chị chưa từng thấy anh ấy tươi cười bao giờ. Chúng mình là chị em ruột, cùng nhau lớn lên, em xinh đẹp hơn chị, thông minh hơn chị, bạo dạn liều lĩnh hơn chị, cái gì cũng giỏi hơn chị, chị đều không để tâm. Hồi còn nhỏ, cái gì em cũng thích tranh giành với chị, mẹ mua cho chị kẹo mút, mua cho em một cây, nhưng em không thèm, em nằng nặc đòi cây của

chị, vào học cấp một, bố mua cho mỗi đứa một cái cặp sách, của chị màu đỏ, của em màu xanh da trời, rõ ràng em ghét màu đỏ, nhưng nhất quyết đòi đổi với chị, chị đều nhường em, cái gì chị cũng cho em được, thế nhưng...”.

“Phải, cái gì chị cũng nhường em hết, là bởi vì cái gì chị cũng có hết rồi, nên mới bảo là không tranh giành. Em đổi được cặp sách với chị, giành được kẹo mút của chị, thế nhưng em không giành nổi cái làm em thèm muốn nhất, em không có mẹ, bố em không yêu em, cứ cho là cái gì em cũng tốt hơn, giỏi hơn chị, cũng có ích gì đây, bọn họ đâu có yêu thương em.” Chỉ An không biết tại sao mình lại nói ra những lời này, bao nhiêu năm đã trôi qua, cô ngỡ mình không còn bận tâm đến chuyện ấy nữa rồi. Rõ ràng cô chỉ muốn về thăm Chỉ Di một chút, thế nhưng mấy câu nói của Chỉ Di vô tình đã đụng đến nơi chốn đớn đau cô giấu kỹ trong lòng.

“Em có Kì Đình yêu em đến thế. Thứ chị khát khao nhất trên đời, em với tay ra là có. Trước nay hễ em không hài lòng là có thể cao chạy xa bay, chị thì sao? Em đã bao giờ nếm thử cảm giác vĩnh viễn chìm giữa bóng đêm chưa, không nhìn thấy tất cả xung quanh, những thứ dù đẹp đẽ đến đâu cũng chẳng có sắc màu, chẳng ấm lạnh gì, thứ cảm giác tuyệt vọng ấy em đã thử bao giờ chưa? Chưa, đúng không, đất trời của em rộng lớn bao la, có thể sống vui tươi thỏa thích, nếu không có anh ấy, em chỉ tiếc nuối thôi, thế nhưng nếu không có anh ấy, chút mong đợi cuối cùng của chị cũng không còn nữa. Tại sao em lại quay về chứ, Cố Chỉ An? Em có biết không, chị chỉ hận rằng sao trên đời này lại có em!”

Chỉ Di khóc nức lên thành tiếng, cô vốn là người hiền lành, đây là những lời cô chưa từng nghĩ sẽ nói ra thành lời, thế nhưng mỗi ngày mỗi đêm trôi qua, chúng dồn nén trong lòng cô, giày vò dẫn dắt cô, giờ đây, cô đã có thể khóc lóc mà nói ra với em gái mình, “Chị chỉ hận rằng sao trên đời này lại có em”. Lời nói đã dứt, nước mắt của cô cũng tạnh ráo, cảm giác thư thái biết bao, xưa nay cô chưa từng nhẹ nhõm như thế này.

Một hồi lâu, Chỉ An không nói năng gì, dường như đã tan vào bầu thinh lặng bốn bề.

“Em chưa bao giờ tranh giành anh ấy với chị!” Cuối cùng Chỉ An cũng giằng tay ra khỏi bàn tay của Chỉ Di, vẻ mặt mệt mỏi chưa từng thấy. “Chỉ cần hai người bằng lòng là có thể sống với nhau trọn đời, có điều người đâu phải đồ vật, em không thể quyết định thay anh ấy.”

“Chỉ An, đừng có nói như thế, cái chị cần đâu phải thứ “nhường” của em, em cũng hiểu rõ anh Kỉ Đình còn gì, cứ cho là em có lòng muốn đi theo anh ấy, chưa chắc anh ấy đã vứt bỏ tất cả mà ra đi đâu.” Cảm nhận được một nét lạnh lẽo vụt qua của Chỉ An, Chỉ Di thốt nhiên cười, “Chi bằng chúng ta đánh cược một phen”.

...

Bên ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân cùng tiếng trò chuyện lộn xộn, xì xầm, loáng một cái, Ưông Phàm và Cố Duy Trinh đã đẩy cửa bước vào, Kỉ Đình cũng theo ngay phía sau, chỉ thấy Chỉ Di nước mắt tèm lem cùng Chỉ An không rõ thái độ gì.

“Chỉ An, con về rồi đấy ư? Hai chị em làm sao thế hả?” Bất ngờ trông thấy cô con gái thất lạc lâu ngày, Cố Duy Trinh cũng không rõ cảm giác của mình ra sao nữa, có lẽ có phần mừng vui, thế nhưng trong đó cũng đan xen quá nhiều phần ngần ngại, thêm cả chút kinh ngạc.

Chỉ An liếc nhìn ông, không nói năng gì, chỉ sượt qua người đi ra. Ưông Phàm vội vã chạy vào bên giường Chỉ Di, trông thấy con gái khóc không thành tiếng, bà xót con lập tức nghiêng răng gọi giật người vừa bước ra đến cửa kia lại, “Cố Chỉ An, cuối cùng phải thế nào mà mới chịu buông tha cho chúng tao?”.

Tay Chỉ An nắm chặt lấy nắm đấm cửa, hít một hơi, rồi lại thu tay về, “Bà nói đúng đấy, tôi dựa vào cái gì mà buông tha cho các người chứ?”.

Ông Phàm tức đến nổi mặt thoắt trắng bệch, “Mày có thể hận chúng tao, nhưng Chi Di có lỗi gì với mày, mày đã hại con bé đến mức không nhìn thấy gì, nếu đã đi rồi, sao còn quay trở lại?”.

Chi An nhìn Cố Duy Trinh lúc này đang im ắng, tất cả mới buồn thảm làm sao. “Tôi hận các người, thế thì đã sao?”

“Mày hận chúng tao? Hay dờ gì thì chúng tao đã nuôi mày khôn lớn, còn mẹ ruột của mày, nó còn chẳng thèm nhìn đến mày! Bây giờ mày còn trẻ, còn xinh xẻo, vênh váo, đàn ông vẫn còn lượn lờ xung quanh, thế nhưng đừng có đắc ý sớm quá, ngày xưa Ông Minh cũng như mày, cuối cùng thì sao đây, đến lúc chết rồi cũng chẳng ai đưa tiễn!” Ông Phàm ôm lấy Chi Di, nói với Chi An xong liền quay sang Kì Đình, “Cậu cũng hồ đồ quá thể, cái con người đang nằm trên giường bệnh đây, hồi còn nhỏ cậu cứ luôn miệng hứa hẹn là sẽ chăm sóc cả đời đấy, thôi thì bỏ qua, còn bây giờ cậu vì cái con hồ ly tinh này mà vứt bỏ cả bố mẹ mình, bố cậu tức giận đến nỗi bệnh cao huyết áp tái phát, mẹ cậu thì ngày ngày khóc ròng ở nhà, cậu đã biết chưa, có giỏi thì cậu cứ theo nó đi, xem kết cục ra làm sao?”.

Chi An lấy hết sức kéo cửa ra, lần đầu còn quên không vặn nắm đấm cửa, cô nói với Kì Đình còn đang sững sờ như trời trồng, “Bà ta nói phải đấy, cũng được, tôi cho anh hai con đường, hoặc là đừng có hồ đồ nữa, ở lại mà sống tử tế đi, hoặc là vứt bỏ tất cả đi theo tôi, từ giờ trở đi không quay lại nữa, xem cuối cùng kết cục anh ra làm sao”.

Cô không chờ anh trả lời, một mình xăm xăm lao xuống cầu thang, lúc ra đến cổng bệnh viện, Chi An ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ sợ rằng mình sẽ rơi nước mắt.

Mặt trời sắp lặn xuống sau rặng núi, lại một buổi hoàng hôn nữa, phía sau hoàng hôn kia là đêm tối đặng đặng. Người cô chờ đợi có thể sẽ đuổi theo cô, có thể không.

Chi An dừng bước, nhắm mắt, dường như quay trở lại cái ngày của nhiều năm về trước, tịch dương cũng vành vạnh như vậy, cô gái giật mình tỉnh dậy từ giấc mơ trưa ngời ngấn ngơ một mình trong góc nhỏ bí mật, rơi nước mắt nhìn bóng tối đang dần ùa tới, rồi cô nghe thấy một giọng nói vang lên, “Có anh ở bên cạnh đây, em không phải sợ gì cả”. Lúc này cô mới nhận ra vừa rồi mình đi vội như vậy là vì không dám quay đầu lại, sợ rằng vô tình quay lại, sẽ không bao giờ tìm thấy những tháng ngày hoa niên xưa cũ nữa.

BÌNH MINH VÀ HOÀNG HÔN

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Vĩ Thanh

Anh đã hỏi tôi rất nhiều, vì sao ngày ấy, tôi lại bắt anh phải lựa chọn.

Vì sao ư? Câu hỏi ấy tôi cũng đã từng thử đặt ra.

Chỉ Di nói, “Hầu hết những câu hỏi tại sao, cũng giống như chị em chúng ta đến ngày hôm nay vậy, chị cũng không thể trả lời được, chỉ vì một người con trai, rốt cuộc có đáng hay không? Chỉ An, kể cả lúc chị thấy hận em nhất, buổi đêm trước khi nhắm mắt lại, chị vẫn luôn nhớ em là em gái chị. Vậy thì cứ coi như đặt cược một nguyên do cho chính em đi, còn đặt cược một cơ hội cho anh ấy, em không dám hay sao?”. Trước nay tôi chưa từng thấy Chỉ Di quyết liệt đến thế.

“Thế còn chị, chị đặt cược cái gì?” Lúc bấy giờ tôi hỏi.

“Chị đánh cược rằng lòng chị sẽ nguội lạnh từ đây.”

Tôi không biết cuối cùng chúng tôi ai thắng ai thua nữa.

Liệu trên thế gian này có hòn đảo nào không bao giờ chìm đắm hay không?

Anh nói rằng, có. Chỉ cần em tin.